

el Chey⁹ De Gram⁹ R. 2347 B₁ B₂
ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΟΥ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

ARISTÆNETI
EPISTOLÆ
GRÆCÆ.

Cum Latina interpretatione & notis.

Altera editio emendatior & auctior.

PARISIIS,

Apud MARCV M ORRY, via Iacobæa,
sub insigni Leonis salientis.

M. VI. C:
Cum Privilegio Regis.

IACOBO BONGARSIO
AMICISS. S.

ARISTÆNETVM mit-
to ad te tandem, vt
liberem fidem du-
dum obligatam tibi,
qui mihi edēdi auctor præcipuus.
Itaque tuum est tueri & scribro-
rem & editorem. Caussabuntur
multa multi sequius, quîs hoc v-
num respondere habeo, Si male
locata opera est in emendando &
illustrando amatorio centunculo,
ne ipsi male locent in legendo.
Pleraque hæc meditata, scribta
mihi in mediis armis, dum Ro-

ã ij

tomagus obfræetur à Christianif-
fimo Principe, nosque in eius co-
mitatu obuij Parmensis Ducis in-
festis copijs. Quod alij temporis
post arma alexæ, somno; hoc ego
dedi tum huic curæ, ne quis ho-
ras meliores melioribus studijs dâ-
das queratur. Et tamen in hoc
ipso scribtoꝛe multa abstrusa an-
tiquitati illustrandæ, quæ eruisse
me non nollem aliquot feriarum
horarum iactura. De omnibus
iudicium tuum esto, & habeto
hoc indicium leue amoris non le-
uis. Scripsi Lutetiæ Parisiorum,
prid. Idus Nouemb. M. D. LXXXV.

SAMBUCI EPISTOLA
EX EDITIONE PLANTI-
NIANA ANNI M. D. LXVI.

GENEROSO D. PHILIPPO
Seniori, libero Baroni in Win-
neberg, & Beihelstein, Præfidi
Senatus Aulici Cæs. Maiest. Ioan.
Sambucus S.

Ristaneti cum alij memi-
nerant, tum in voce *Stephanus*. Sed quia plu-
res fuisse video, cuius ista sit ^{ἑταῖο-}
^{λῶν συλλογῆ,} pronunciare non ausim:
operam certe memoria dignam his
colligendis quicumque ille nauauit,
quod & prudētēs sint, & argutiam
cum lepore salibusq. congruis, & ab

oratorum quoque ῥημάτων ἐπιμύθημα
non aliena habeant. Verba pura,
quaedam etiam poetico more coniun-
cta, factaq; varietatem cumulant,
atque exornant. Taceo multa pro-
verbiorum more adspersa, exempla,
similitudines inditas commode, ut
progymnasmatibus oratoriis non pa-
rum subsidij libellum hunc allatu-
rum minimè dubitem. Deest quid-
dam ultima epistola, quod quidem
restitui ex nulla, quod sciam, Eu-
ropæ bibliotheca poterit: cuius in
iactura desiderio ut lector esset mi-
nore, substitui velut ἐπιγράμματα
epigrammata Græca veterum,
quæ hæcenus lucem non viderunt.
Istud quidquid est, Generose Ba-
ro, tibi voueo, dicoque: non quòd
huius generis tu argumentis ista e-
tate, atque dignitate opus habeas:

sed quia omnis generis, & impri-
mis vetustioribus scriptoribus ve-
hementer delectere. Et si enim eo sis
loco, ea in specula constitutus, un-
de consilia aulica Casaræ Maje-
statis tu Præses moderari soleas,
omnesque iudicium mirentur, hu-
manitatem amplectantur: tamen
non minor ex literis commendatio
tot virtutibus accessit, noménque
eruditio, & historiarum memoria
in omnium amore, atque ore po-
suit. Atque in tuis ego laudibus,
Baro, proxilinus versarer, qui in
illis semper vixisti, nisi omne illa
praconium superarent, atque hoc
leuiderge munus nisi iudicium, &
observantia specimen, maiorúm-
que vigiliarum esse vellem. Neque
enim mihi soli, aut tineis, aut ut
per cancellos tantùm spectetur, hu-

*iusmodi veterum thesauros mole-
stè satis, ac sumptuose, sed in om-
nium usum, præsertim tui simi-
lium, comparavi. Vale, mé-
que amare pergito. Vienna III.
Idus Quinctileis. M. D. LXV.*

ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΟΥ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

ARISTÆNETI

EPISTOLÆ.

Cum Latina interpretatione.

ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΟΥ

ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΒΙΒΛΙΟΝ Α.

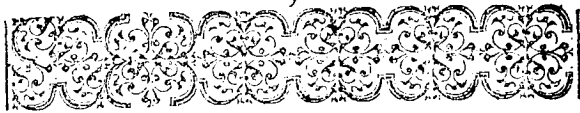
ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΟΣ ΦΙΛΟΚΑΛΩ.

ΑΙΔΑ πῶς ἐμὲν ἐρωμένην ὡς
 μὲν ἐδημιόργησεν ἡ φύσις· κέλλιτα
 ὅτι πῶτων ἐκόσμησιν Αφροδίτη,
 καὶ τῆν χρύσειον στυπείθμησε τῶν χρυῶν. ὁ δὲ
 χρυσοῦς ἐρως ἐπαίδουσε πῶς ποθημένην ὡ-
 σόχως ἔπιποξέθειν ταῖς τῆν ὀμμάτων βολαῖς. ὡ
 φύσεως ὁ κέλλισον φιλοτέχνημα, ὡ γυναικῶν
 εὐκλεία, καὶ δὲ πῶτων ἐμύλχος τῆς Αφρο-
 δίτης εἰκῶν. ἐκείνη γὰρ, ἵνα κέλλος ἀφροδίσιον
 εἰς δυνάμιν ἀφραγῆται τοῖς λόγοις, λαθεῖν μὲν
 ἔπιμιξέει καὶ ἔπερυσθροὶ περὶ αἰὲν καὶ τῶν τε φαι-
 δρῶν ἐκμιμουῖται τῆν ἔσθον· χέλιον δὲ λεπτά
 καὶ ἡρέμα * διηρημένα, ἔ τῆν περὶ αἰὲν ἐρυσθρο-
 τερα. ὀφρὺς τε μέλανα, ὀ μέλας ἀκροῦν. ὅτι
 μεσοφρυον ἐμμέτεως ταῖς ὀφρὺς δὲ εἰς ζεῖ· ρίς
 ὡς ἴα, ἔ παρυσουμένη τῆ λεπτότητι τῆν χιλῶν.
 ὀφθαλμοὶ μεγάλοι τε καὶ διαυγεῖς, καὶ καθαροὶ.

* διηρημένα.

intercalum.

ARISTÆNETI

EPISTOLARVM

LIBER PRIMVS.

ARISTÆNETVS PHILOCALO. I.

MICAM meam Laidem be-
 ne creauit natura; sed optime
 omnium ornavit Venus, & ac-
 censuit Gratiarum choro. At
 Cupido aureus edocuit iaculari telis oculo-
 rum felicibus. O naturæ eximium opera-
 pretium: ὁ mulierum decus: ὁ viam per
 omnia Veneris imaginem! Nam illi, ut Ve-
 neriam formam, quantum pote, verbis de-
 pingam, mixtæ candore ac rubore genæ na-
 tium rosarum splendorem referunt: sub-
 tiles labia, tenuique interstitio distinctæ,
 et rubicundiores genis: supercilia nigra pu-
 rissima nigredine, disparataq. inter se equa-
 bili meditullio: nasus rectus et adæquatus
 tenuitati labiorum: oculi magni, lucidi, puro

A η

Intercalum
 appellat
 me alium inter
 supercilia

Φωπὶ ἀλαλάμποντες. ὅ δὲ μύθων αὐτῶν, αἰ
 κόρα μύθεται· καὶ ὅ κύκλω λυκόν, αἰγίλιω
 λυκότατα· καὶ ἐκάτερον ἑσθλοῦ παρὸς ὅ
 ἔτερον ἐπιδείκνυται· καὶ ὅ λίαν ἀόμοιον, διδοκι-
 μεί ᾠδὴ καί μιν· οὐδὰ δὲ τὰς χεῖρας ἐγκα-
 διδρυμίας πῦρεσι παροσιωφῶν. ἡ δὲ κόμη φυ-
 σικῶς ἐνελισμένη* ὑακίνθω ἀύθῃ καὶ Ὀμηρον
 ἐμφερής· καὶ ταῦτ' αἰ χεῖρες τημελοῦσι τῆς
 Ἀφροδίτης· πρᾶχλος λυκός τε καὶ σύμμετρος
 τῶ παρὸς ὄπω· καὶ ἀκόσμητος ἦ, δι' αἰερότητα
 πεθάρρηκεν ἑαυτῶν. ᾠδὴ κείται μύθοι λιθοχάλι-
τον ᾠδὴ δὲ ῥαμον, ἐν ᾧ τῆνομα γέγραπται τῆς κα-
λῆς. γράμματα δὲ ἐστὶ τῶν λιθιδίων ἢ τῆσις.
 ἔστι δὲ διμήκης ἢ λιλία· γῆμα καλόν τε καὶ ᾠδὴ-
 μέτρον, καὶ τῶ τυπῶ σιωδρατῆ μιν τῶν με-
 λῶν. ἐν δὲ δυμῆ μί, δι' παρὸς ὄπω τῆτι· ἐκ-
 δῦσα δὲ, ὅλη παρὸς ὄπω φαίνεται. βᾶδισμα
 τεταγμένον, βραχὺ δὲ, ὡς περ κωπᾶριος ἢ
 φοινῆξ, σφόδρον ἢ συχῆ· ἐπεὶ φύσις ὅ καλλος
 ἐστὶν ἑσθλῆ φαιον. ἀλλ' ἐκείνοισι μί, οἷα φυτῶ,
 κινῆ ζεφύρου προή· αὐτὸ δὲ πῶς ἑσθλοῦ
σι τῶν ἐρώτων αἰ αὔρα. ταῦτ' αἰ αὔρα ὡς οἷ
πεῖω, οἱ κερυφαῖοι γέγραφοσι τῶν ζωγράφων.
ᾠδὴ καὶ οὗ δὲ τοῖς γράφοι Ἑλένω ἢ χεῖρας, ἢ καὶ
ἑλασ ἢ κωπᾶς ὑακινθίνω ἀνθρῶ ὁμοίως

οδυσα ψ

* ὑακίνθω.

οδυσα ψ

splendentes lumine: quod in ijs nigrum, pu-
 pula nigerrima; quod circum album, can-
 didissimum; alterumque comparatione al-
 terius elucet, & disparia valde gratiam su-
 munt ab ipsa vicinia. Gratias ibi insidentes
 adorare promptum. At coma natiua cri-
 spitudine similis, ut Homerus ait, hya-
 cinthino flori: & hanc manus Veneris
 discriminauere: ceruix alba, & faciei
 equabilis; & inornata licet, satis tene-
 ris suis deliciis ferox: sed eam monile e
 gemmis cingit, inscriptum formosa no-
 men ferens; cui gemmarum ordo pro lite-
 ris. Statura procera; vestis elegans, conue-
 niensq. & membrorum adaequata compagi-
 ni: vestem induitur, formosa; exiuitur, tota
 forma est. Incessus compositus, sed breuis, cu-
 pressi aut palmae in modum agitata modico
 flamine: nam naturâ forma superbior esse
 amat. Sed illas, plantas quippe, aura Ze-
 phyri motat; hanc leues quodammodo suble-
 uant aura Cupidinum. Pinxere ipsam sibi
 quam potuere optime pictorum eximij: tum,
 si quando ipsis Helena, Gratiae ue, aut ipsa

A iij

αὐτὴν γε τίω δῆχουσα τῆς χερίτων, ὅς ἔστι
 Φυῆς ὡραίου κάλλους ἀφορώντες, ἀ-
 νασχοπόσοι τίω ἕκονα Λαίδος, καὶ τεύθεν ἄπο-
 τυπουῶται θεοπαρεπῶς ὁ φιλοτεχνῶμενον εἶδος.
 μικρῶ με πῆρῆλθεν ἔπειν, ὡς κυδωνιῶντες οἱ
 μασοὶ τίω ἀμπεχόνιυ ἐξωροῖσι βιάως. ἔτα
 μῆρσι σὺμμετρα καὶ τρυφεραὶ τῆ Λαίδος τὰ μῆνη,
 ὡς ὑρεφθαῖς αὐτῆς λυγίζεσθαι τὰ ὄσα τὰ ὡρι-
 τυπουμῆρα δοκεῖν. πωραερω, ταῦτα μικρῶ γε
 ὁμοίως δι' ἀπαλότητα σωμαπομαλάττειται τῆ
 ἄρτι, καὶ τὰς ἐρωτικῆς ἀγκύλας ὑπέκει. ἰώκα
 ὅ φησὶ ἔται, βαβαῖ, ὅσα τῆ ὁμιλίας αὐτῆς αἰσθ-
 ριῶες ὅσον ἢ γλαῖφα σωμαλήθρος. τῆ χερίτων
 πρῶτον ἢ Λαίς ὅν κερσὸν ὑπεζώσατο, καὶ μειδία
 πόρου ἐπαγωγόν. ἔτως οὖν τίω ἐμῶ ὡρεζο-
 μῶν καὶ τρυφῶσιν ἑσθὸν πλάστῃ τῆς βύσπε-
 πείας, ἔσθ' ἂν ὁ μῶμος εἰ ἐλαχίστω * μιμή-
 σατο. ἀλλὰ πόθεν ἄρε με τριαύτης ἠξίωσεν
 Αφροδίτη; ὡεὶ κάλλους εἶνα ἠγωνίσαστο πῆρ
 ἐμοὶ. Ηρας, Αθηνᾶς, εἶνα ἔκρινα τίω θεὸν
 βύσπεπεσέραν ὑπὲρ ἑμῶν. ἦ φον αὐτῆ δίκης εἶνα
 ἀπέδωκα μῆλον. καὶ ἀπλῶς μοι ταῦτι πε-
 φιλοτήμηται τίω Ἑλένῃ. ὡ πότνια Αφροδί-
 τη. τί σοι τῆς Λαίδος εἶνα ἰσῶ; ἰὼ οἱ

Sp

κερσὸν

* μιμήσατο.

Gratiarum praeses effingenda, velut ad exi-
 mium pulchritudinis exemplar respiciunt ad
 imaginem Laidis, atq; inde formam, quam
 accurate fingendam sibi proposuere, diuine
 exprimunt. Pene excidit referre quanto lu-
 ctamine strophii impellant fororiates papil-
lae. Ceterum tam concinna, tam delicata Lai-
 di membra, ut pressius adtrectans dicas len-
 ta & ductilia ossa. nam ea fere una cum
 carne impressos digitos recipiunt tenerrima,
 ceduntque amplexis amatorum vlnis. At
 quum loquitur, quanta, ô dij, sermonis eius
 dulcedines. quam facunda lingua. Gratiarum
 omnium zonam praecincta Laide dul-
 cissime pellacem risum fundit. Ad hunc mo-
 dum florentem, opibusque formae superbam
 meam ne minimum quidem mordere ha-
 bet Momus. Sed qui me tali amica di-
 gnata est Venus? non certavit de forma
 me indice: non eam Iunoni ac Miner-
 nae censui praecellere: non addixi malum
 litis calculum. & ecce ultro largitur mi-
 hi hanc Helenam. O veneranda Venus,
 qua tibi sacra faciam pro Laide? quam

1 *προσβλ.* ¹ προσβλέποντες ἀποβραχίζουσι ὧδε σιῶ
 θαύμασι προσευχόμενοι τοῖς θεοῖς· Ἀπίτω φθό-
 ρος τῶν κέλλοις· ἀπίτω βασιλεία τῆς χείρας.
 2 *παρῆστιν δι-
 κρεπείας.* ² τὸσδ' ἔστιν ἀὐτῇ ² ἄφ' ὅσιν δι' ἀρέπεια, ὡς τῆν' ἄφ-
 σιόντων ἀγλαΐζω· τὰ κέρας πλὴν Λαΐδας· καὶ γέ-
 ροντες δὲ μέλα προσβύται θαυμάζουσι, ὡς οἱ
 3 *ὁμηρῶ.* ³ Ὀμήρου δημογέροντες πλὴν Ἑλένω· ἔ-
 εἶθε, Φασίν, ἢ ταύτῃ βύτυχισα μὲν ἠβάντες, ἢ
 νυῦν ἠρξάμεθα τῆς ἡλικίας. Οὐ νέμεσις δὲ γυῶγον
 εἶδ' ἄφ' ὅσμοτος τῆς ἡγᾶδι· ὅσα κωφοὶ διαβί-
 οισιν ἄλλήλοισι τῆς Λαΐδας δὲ κέλλοις. Ἐγὼ ἔχω ὅσα
 λέγω, σὸδ' ὅπως παύωμαι· λήξω δ' ὁμῶς ἐν
 μέγιστον ἐπὶ τοῦ χόμου τοῖς γραφῆσι τῆς Λαΐδας
 πλὴν χείρι, ἧς δι' ἔρωτα πολυῶ, οἶδα καὶ νυῦν δὲ
 προσφιλέσ' ὄνομα πολλάκις εἰπῶν.]

4 *νεανίσκων
 ἑφαμιλλῶς.* ΠΑΡΘΕΝΟΙ ⁴ ΝΕΑΝΙΣΚΩ
 ΕΦΑΜΙΛΛΩ ΠΟΘΟΥΣΑΙ.

5 *φρ.
 μόνη.* **Ε**σπέρι τῆς προτεραίας μελωδιῶπι μοι
 κατὰ ἕνα γενωπὸν, δύο κέρας προσήλθον
 διαβλέπουσαι χείρι ἔρωτος μειδιᾶσαι καὶ μί-
 ναί γε τὰς δριθμῶν ἀπόμυθαι τῆς χείριτων καὶ μὲ
 διηρώτων αἰμίθρακες ἀμιλλώμεναι πρὸς ἀλλή-

mirati quicunque videre, deprecantur his
 verbis deos; absit invidia formæ; faceffat
 gratis fascinum. Tanta est elegantia Lai-
 dis, ut accedentium pupulas faciat cla-
 riores. Quin et eam decrepiti senes miran-
 tur, sicuti Helenam Homerici de populo se-
 nes; et, o utinam, inquit, aut hanc in etate
 habuiffemus, aut rediret nobis melior atas.
 Non indignum esse in ore toti Græciæ mu-
 lierem, quum et muti nutu monffrent inui-
 cem formam Laidis. Non est quod dicam,
 neque est qui definam: definam tamē, unum
 hoc maximum optans, adesse his scriptis
 gratiam Laidis, cuius præ amore magno
 sensi me iterasse cupitum nomen sæpius.

VIRGINES DVÆ ADO-
 lescentem vnum certatim
 amantes. II.

CAntantē me in angiportu superiori ve-
 sspera duæ virgines accessere amatorie
 respicientes, ridentesq. et solo numero ceden-
 tes Gratijs: meq. rogauerunt certantes inter

λας ἀδύλας, καὶ ἦθος ὄπεπλάσμενον ἐμφαί-
 σαι. ἔπειτ' ἔμνησεν ἑσθλὰν καὶ παρὰ δὴν ἑρώτων
 ἡμῖν ἐμβέβληκας βέλῃ, λέγει πρὸς τῆς
 σῆς θυμωσίας, ἧς ἐρωτικῶς πρὸς τοῖς ὡσὶ καὶ
 τίω ψυχῶν ἐμπέπληκας ἐκατέρας ἀμφοτέ-
 ρων ἡμῶν, πίνος ἕνεκεν ἡδυοδεῖς; ἐκατέρω γὰρ
 ἕαυτίω ἐράσθαι φησὶ. καὶ ζηλοτυποῦν ἡδὺν,
 καὶ ἀφ' οὗ φιλονεικῶς καὶ μέγρι τειχῶν συμπλε-
 χόμεθα πολλάκις ἀλλήλας. ἀμφοτέρας μὲν ὁ-
 μίως, εἴπον, καλὰ. πάλιν ἑσθλότεραν ποτῶ. ἀ-
 πειτε οὖν ὧ νεαῖδες. ἀπόθεσθε τίω ἔειν, παύ-
 σασθε ζυγομαχίας. ἀλλῆς ἐρώ, πρὸς αὐτίω
 βαδίζομαι. κόρη, φασίν, ἐκ γάμων ἐκ ἔστι
 εἰς αὐτὴν καλὴ. καὶ φῆς ἀλλῆς ἐράν; ψεύδη πρὸς
 φαιάς. ὁμοίως ἡμῶν ἑσθλότεραν ποτῆς. πρὸς
 σιγήσασα πτωικὰ ὑπαβοῶν. ὡς εἰ μὴ γέλω, πρὸς
 ἀνάγκης ἐπάγατέ μοι τὸν ὄρκον. μάλιστα, ἐφησάν,
 κατέβην καὶ κερὸν δὲ κερὸν διέρχουσα, λαβῶσαι καὶ
 παύσασα ἀφ' ἀπαιζῶν ἡμᾶς; ὅτι ἀφετέος εἶ,
 ἑσθλὴ κατὰ βάλῃς ἡμᾶς ἀπ' ἡπίδος μεγάλης καὶ
 ἀμα λέρουσα πρὸς αἰλικον. ἐγὼ δὲ πῶς ἡδέως
 ὑπάκουα ζῆλον. μέγρι μὲν οὖν δεύρο τῆς λέρου,
 καλῶς δὲ ἔχει καὶ πρὸς σὺν πῆσασα. ὅτ' ἐν-
 τεύθην ἐκ κεφαλαίω πρὸς τὸν λεκτικόν. ὡς ἑσθλ-

1 ἑνεκεν.

2 ὁμοίως.

3 πρὸς σὺν.

se serio, nec composito vultu ad fallaciam;
Quando tu bellas cantiones occentans gra-
uibus nos fixisti sagittis Cupidinum, ecfare,
testamur tuam dulcisonam concordiam, quæ
nostram utriusq. animam simul cum auribus
amore perfudit, cuiusnam gratia modularis?
nam utraque amari se dicit; Et iam emulo
liuore accendimur, sapiusq. propter te usq.
ad comarum laniatus processere nostra certa-
mina. Certe ambæ formosa estis, inquam; ce-
terum neutram ego amo: faceffite ergo hinc, iu-
uencule; ponite iras, pausamq. facite certa-
minis. aliam amo, ad eam viso. Nō est, aiunt, pul-
cbra virgo hic vicinia; Et aliam amare te di-
cis? manifesti teneris mēdacij. iura te neutram ē
nobis diligere. Ad risi tum exclamans: scilicet
vos inuitum iureiurando estis adacturæ. Vix,
inquiunt, occasionē comōdum nactę descēdi-
mus, ac te prehēdimus, Et tu nos præsens pre-
sentes habebis ludibrio? nō te amittimus; neq.
nos tanta spe frustraberis. simul dicto trabe-
bāt; at ego patiebar quodāmodo vim dulcissi-
mā. Et huc usq. dixi satis, quodq. fas audire
cuiuis. Quod superest, dicā compēdio; neutram

du Reynel

μίας λελύπηκα, γάλακον αὐτοχέδρον βύρων
 ἔρκειωτα τῆ χρεία.

1 ἑπίεσα.
 2 ἀλλήλοισ.

1 ΓΗΡΑ ΚΑΙ ΝΕΟΣ ΥΠΟ
 δένδρῳ σιωβωρηθῆτιω 2 Σιλήλαις.

ΦΙΛΟΠΛΑΤΑΝΟΣ ΑΝΘΟΚΟΜΗ.

Τῆ Δημῶνι χαιρέτωσ ἐν ἔρωτικῷ σιωβω-
 ριστάδῳ τῷ Ἰαδίσῳ, καὶ μάλα κορέποντι
 τῷ κέλλῃ τῷ ἔρωτῶδῆσ. οὐθα πλατόδρος μὲ ἀμ-
 φιλαφῆσ τε καὶ σύσκιος· πινῶμα δὲ μέτερον, ἐ-
 πὶα μαλθακῆ, ὦρα ἡέρις ἐπὶωθῆν εἰωθῆα. ἐ-
 πὶ τῷ πεδίῳ κατεκλήθη μῶ· οἱ τῷ πολυτελεσα-
 των δαπέδων δενδρῆται πολλὰ τῆσ ὀπώρασ πλη-
 αίον, ὄχραι καὶ ροῖα, καὶ μηλέα ἀγλαόκερποι.
 φαῖη τῆσ δὲ καστομηρίζων, τῷ ὀπωρεῶν αὐτῶσι
 νομφῶν τῷ χυεῖον. ἰὼ μὲ οὐω ταῦτα καὶ ἔτερεσ
 δένδρα πλησίον· βίασθῆ μὲ τῆσ ὀρπηκασ, πάμ-
 φορα τῷ ἔνκερπον. ὡσ δὲ βύωδέσα τον πῆρέχοι ἔν
 ἐρῆσμοι τόπον. ἐ τῶτων ἐκδρεφάμῆος φδλ-
 λον, ὑπεμάλαπῆον τῆσ δακτύλοισ· εἶτα τῆ ρῆνι
 παροσάγων, γλυκυτέρασ ὅπῃ πλησῶν εἰσέπνεον
 βύοσμίασ. ἀμπελοῖ τῷ παμμήκεισ σφόδρα γε ὑ-
 ψηλαὶ ἀειελίπῆοντα κυπαρίθουσ· ὡσ δὲ ακλαῦ

ego offendi, tumultuarium stratum nactus,
 ac sufficiens presenti negotio.

Meretrix & adolescens sub arbore fru-
 untur mutuis delicijs. III.

PHILOPLATANVS ANTHOCOMAE.

Ucunde una fuimus cum Limona amato-
 rio in horto, qui formae amatae conueniens
 quam maxime. Nam ibi platanus densa ra-
 mis, opaca umbra; aura modica, herba mol-
 lis, et tempestate aestiua florere docta. Con-
 sedimus humi, quae ditissimus campus arbo-
 resq. iuxta crebra frugiferae,

Punicaque & pirus, & fructu gra-
 tissima malus;

Dicat quis Homericū versum referens an-
 tumnalibus Nymphis sacrum locū. Sed his
 alijsq. iuxta arboribus florētes rami, fructus
 uberes, suauissimo odore permulcent amoenū
 locum. Decerptum ego foliū commalaxani
 digitis; tum admoui naribus; id mihi odorem
 spirauit longe dulcissimū. Iuxta pampini pa-
 tulae altaeq. admodū cupressos amplexae no-
 stra diu tenuere in flexu colla, dū circulatim

ἡμαῖς ἔπι πολὺ ἔν ἀρχαῖα παρὰ τῆς κω-
 κλω σίωνα μερῶν βοτρύων ὧν οἱ μὲν ὀργῶσιν·
 οἱ δὲ ἀρκαζοῦσιν· οἱ δὲ ὀμφακες· οἱ δὲ οἰναῖται
 δοκῶσιν. ἔπι τῶν πεπενηθέντων, ὁ μὲν ἀ-
 ἐρίχθαρ. ὁ δὲ ἀπὸ τῆς γῆς ἀρταῖς, ἰκθυῖς ἀκρεῖ,
 μὲν τῆ λαγὰ σφοδρῶς εἶχετο τῆ φυτῶ, βελη-
 κῶς ἔπι τῶν κλάδων· τῆ δὲ ξία δὲ παρεπύρα· ὁ
 δὲ ἀπὸ τῆ δένδρα χεῖρα ὠρεγε τῶ γεωργῶ, ὡ-
 σπερ γεωργὸς κόπι. ἢ δὲ πηγὴ χαιερατῆ ὑπὸ τῆ
 πλατάνῳ ῥῆ ὕδατος δὲ μάλα ἰ ψυχρῶ, ὡσε
 τῶ ποδὶ τεκμήραται, καὶ ἀφ' αὐτοῦ ποσῶ-
 ρον, ὡσε σιωπεπυνηχόμενων καὶ ἀφ' αὐτοῦ διαωγῆς ὕ-
 δάτων ἀφ' αὐτοῦ μερῶν ἐπαφροδίτως ἰ ἄλλη-
 λας, ἀπὸ ἡμῶν φανερῶς ἀποκαταφάμεσθαι
 μῆρας. ὁ μὲν οὖν οἶδα πολλάκις τὴ ἀμαθῆσιν πλα-
 νηταῖς, παρὰ ὁμοιότητα μῆλων τε καὶ τῶν ἐκεί-
 νης μερῶν. μῆλου γὰρ ἀμφοῖν μεταξὺ τῶν ὕδα-
 σι διατηχόμενης, τῆ χεῖρ κατεδδάμλω. τῶ πο
 εἶ) νομίσας ἔν κυδωνῶντα τῆς ποθουμένης με-
 ρῶν. Καλὴ μὲν οὖν τῆ καὶ κίβδας ὀμφας, ἔ
 καὶ ἔαυτῶν ἢ πηγῆ· φαιδρότερα δὲ μάλλον ἐ-
 δδῶκει τοῖς ὕδασι τῆς ἐπιχρησθηταῖς τῶ φύλ-
 λων, καὶ τοῖς μῆραισι τῆς Λεμῶνης, ἢ τῆς καὶ ὑψι-
 φουῶς δὲ παρὰ τῶν ὕδασι, ὁ μὲν ὅτι ἀπεκδύη-

ἰ ψυχρῶ.

ἰ ἀλλήλοισ.

pendulas vias attendimus, quarum tur-
 gent alia, alia primulo nigrore matu-
 rescunt; acerbe quedam, alia florentes
 adhuc videntur. Ergo ad maturiores alius
 reptans ascendebat; alius sublimis è terra
 summa laeva quantum poterat adprehen-
 sa arbore descendebat in ramos; acinos
 decerpebat dextera; alius ex arbore ma-
 num tendebat cano colono. Sub platano
 fons amœnissimus fuit aquæ tam frigida,
 ut pede rigorem sentias; tam limpida,
 ut nantibus nobis, & per aquæ pellucidum
 vitrum amanter amplexis membra clare
 apparerent omnia. Sensi tamen sapius
 deceptos sensus similitudine malorum
 cum eius uberibus: supernatans enim
 aquis inter nos malum adprehendi manu,
 sororiantem amate papillam tenere me
 ratus. Et lepidus quidem per se fons; te-
 stor hortulanas nymphas; lepidior tamen
 visus, suavissimis foliorum ornatus, &
 membris Limonæ, qua formosa licet
 supra naturam, tamen exalta compara-

ται, δι' ἡφ' ὧν ἡ δὴ δὴν ἀποθέσωπος εἶναι
δοκεῖ. Καλὴ μὲν οὖν ἡ πηγὴ· ὠκεῖος δὲ καὶ ἡ
τῆς ζεφύρου πρὸς. ὁ λεπτὸν ἄμα¹ ἀειμου-
μένη τῆς ὥρας. λεπτὸν ἄμα καὶ ὑψηλὸν εἰ-
χοῦσα καὶ τῆς βύωδίας πολὺ στωεπαρμένη τῆς
δένδρων, τοῖς μύροις δὲ τέτις τῆς γλυκυτάτης
καὶ συμμιγῆς ἰὼ θύοομία. καὶ μικρὸς γε ὁμοτί-
μως πλεῖν αἰθροῖν βύφραμόντων. βραχὺ γὰρ ἡ-
γεῖται ὁ μύρον. ἐπὶ δὲ ὁ ἔμπροσω τ' αὔρας λι-
² πῆρξε ὁ μύρον. ἐπὶ δὲ ὁ ἔμπροσω τ' αὔρας λι-
³ γυρὸν ὕψηλῆτο μουσικῶ τῆς τετρίων χορῶ. δι'
ἰὼ καὶ ὁ πνίγος τ' μεσημβρίας ἡπιώτερον ἐγε-
γόνη. ἡδὺ καὶ ἀηδόνες ἀειπετὸ μῦρον τὰ ἰάματα
μυρωδόνων. ἀλλὰ καὶ τῆς ἄλλων ἡδυφάνων κα-
τηκυσόων ὀρνίθων, ὡσπερ ἐμμελῶς ὁμιλω-
των ἀνθρώποις· ἐπὶ καὶ κείνοις ἀεὶ τῆς ὀμμά-
των ἔχθη δοκῶ· ὁ μὲν ἐπὶ πέτρας ἀναπαύει τῶ
πόδε καὶ ἔνα· ὁ δὲ, ψυχρὸ πτερόν· ὁ δὲ, ἐκκα-
θαίρει· ὁ δὲ ἡρέ τι ἐκ τῆς ὕδατος· ὁ δὲ ἄς πλεῖν γλυ-
κατομένον κεν ἀποσιτήσαται τι ἐκ τῆς· ἡμεῖς
δὲ, ὑφ' ἡμῆς τῆ φωνῆ διελεγομεθα ἀεὶ τῆς των,
ὅπως μὴ ἀποπλήσωνται, καὶ ἀφ' ἡσκεδάσωμεν
τῆς ὀρνίθων πλεῖν ἔνα. καὶ κείνο τε τῆς χαίτας
ἂν τε περ πύρατον ἰὼ· ⁴ τῆς το γὰρ ὀχετιγρὸς καὶ τῆς

1 ὠκεῖ.

2 ὕψιστοι.

3 ὑψηλῆ τῆ.

4 πῆ.

χός

tionē internorū bonorū deformis paret. Le-
pidus fons, inquā; sed & iucundē tempera-
tus Favonij spiritus, tempestatis aestū demul-
cens, dum dulcem & canorum sonum inspi-
rat; & multā ex arboribus suavitatem odo-
rum secum trahens, respondebat suavissimis
bellæ meæ unguinibus; miscebanturq. odores
simul, & fere æquabili suauitate mulcebant
sensus; nisi quod paullum superabat unguen-
tū, mea sententia hoc solo, quod Limonē un-
guentum erat. Sed & auræ vocalis sonus ar-
gutū resonabat sonoro cicadarū sono; quæ &
meridiei aestum leniebat. Dulce & lusciniæ
fluenta circumuolitantes cantillabāt. Sed &
alias suauifonas auiculas usurpauimus auri-
bus, veluti modulatis canticis colloquētes ho-
minibus. Adhuc mihi ante oculos habere eas
videor; illa pedes alternis in silice requiescit;
illa alā refrigerat; siccatur alia; est quæ ex aqua
quid trahat; est quæ cernua terrā despectet
victum inde quæ situra; nos de his summissa
voce missare interea, ne auolet, turbemusq.
animum spectaculū. Fuit & hoc per Gratiā
iucundissimū. Aquile x festin⁹ areis atq. arbo-

B

1 Ισμιούη. χος ἔπι πρῶστας τε καὶ δένδρα τῆ¹ σμιούη κα-
 2 θηρου μύς τῶ ρόμασι πῶρρωθεν ὁ θεοῦ πιν Φιά-
 3 λας καλλίσου πόματος πλήρεις ἔπι ἔν ὀλίγον
 4 ὑφίξ, θάτην φέρεσσαι καὶ ροῦω· ἔ χυδύω, ἀλλὰ
 5 καὶ μίαν ἐκ ἀφ᾽ ἑαυτοῦ βραχέος ἀφ᾽ ἑκερι-
 6 μύας ἀλλήλων· ἔκασον ὃ τῶ ἐκ πτωμάτων
 7 δίκην ὀλιγῶδων ἔπι χρείτως διεκπλεόντων· ὄρ-
 8 ρα ὅ μινδίων φύλλον ἔπεφέρετο φύλλοι· καὶ ἰω
 9 τῶτα ταῖς διπλοῦσας ἠώρῃ Φιάλας· σιτία.
 10 Τοιγαροῦ ἄλφουας ἠρεμῆα καὶ ἀταρῆα
 11 πνή⁴ κυβερνάσασαι, καθ᾽ ἑαυτῆς παχυν-
 12 γήσασαι καὶ ἁρῶμασι ἰσαμύς τῶ πνύματος,
 13 σὺ τῶς ἠδίοις φόρτοις εἰς τοῖς συμπότοις ἄδῃ
 14 πρῶστωρ μίζοντο· ἠμῖς ὃ ἁπῶργως ἀνασῶν-
 15 τες ἐκάσθη πρῶσθῆσασαι κύλικα σῶπεπίνουδου,
 16 ἴσιν ἴσῶ κεχεραμύλω μετεῖως· ὁ γ᾽ ἔμμεξος
 17 οἶνοχόος, ἔξεπίτηδες ὅ ποσῶτο θερμότερον τῶ
 18 δέοντος ἔν οἶνον σῶεμισοῦ ἕδασι ἀφ᾽ ἑαυτῶ
 19 ὅσον ἔμδῃεν ὁ ψυχρότατος ὀλκός ἔπιπερῆζων
 20 ἄλφ ὅ κεσθῆν ἔπιψύχῃ· ὅπως ἀῶ μῶις γε
 21 τῆς ἀμέξου θερμῆς τῶ ψυχρῶ μείμαρτος ὅ
 22 σύμμεξον καταλήφουτο· καὶ ἔτω δ᾽ ἄ γέροντες
 23 ἠμῖν ἀμφὶ Διόνυσόν τε καὶ Ἀφροδίτην ἠ⁷
 24 πρῶσθῆσασαι, οἷς ἔπι τῆ κύλικι σῶάζοντες

ribus ligone inducebat aquam è longinquo
 riuulo : immisit in eum canalem famu-
 lus portionis eximia fialas , quæ secundo
 fluctu non passim , sed singula ferrentur
 breui inter se interuallo distinctæ : ita
 singula pocula nauicularum admodum e-
 leganter natantia rectum medica arbo-
 ris gerebant folium ; erantque hæc vela
 rectum cursum tenentibus fialis ; quæ
 suoapte ingenio lenta ac tranquilla aura
 gubernate , tanquam naues cito puppim
 inflante vento cum dulcissimis oneribus
 ad conuiuas appellebant recta ; trans-
 euntes enim calices quisque apprehendens
 manu ebibebamus , equaliter omnes ac
 modice mixtos . Nam de industria pru-
 dens pincerna tanto calidius iusto vinum
 feruenti lymphæ temperauerat , quan-
 tum frigidissimi tubuli rigor totum refri-
 gerare posset poculum , ut nimio solum
 calore per aquæ frigus imminuto , mane-
 ret mixtum iusto temperamine . Ad hunc
 nos modum circa Bacchum & Venerem
 exercuimus , quos in pateram coactos

ἐτελγόμεθα. ἢ ὅ Διμῶν τοῖς δῶθεσιν οἷς λφ-
 μῶνα πλὴ κεφαλῶν ἐποιεῖτο. καλὸς δὲ ὁ εἶ-
 97· φανος· καὶ δὴ ὅπι τρέψαι ταῖς ὥραις ῥᾶσα καὶ
 φαιδρότερα τοῖς λόχοις ἀποτελέσαι ὅ ἐρόθους,
 ὅταν εἴη τῶντων χειρὸς. ἀπὶ τὴν ῥῖνω ὡ φιλότης
 ἐκείσε· ἐστὶ ὅ τῷ καλοῦ Φυλλίωνος ὅ χειρὸν, ἔ
 1 ὄχμει. τοῖστων 1 ὄχαρου Ανθοκόμη 2 σῖναπόλαβε τῆ
 2 συναπό- ποθομένη μυρτάλη.
 3 λαιε.

ΝΕΟΣ ΣΤΟΧΑΣΤΙΚΟΣ ΤΟΥ Ἔπου τῷ γεωμετρῷ.

ΦΙΛΟΧΟΡΟΣ ΠΟΛΥΑΙΝΩ.

1 Πτίας ὁ καλὸς ὁ ἀλωπεκῆτην, ὁρπίως ἔφη
 2 παρὸς ἐμὲ, γρηγῶς ἀποβλέψας· ὁρᾶς ἐκεί-
 νω, ὡ φίλε, πλὴ ὅπι βάλλασθαι πλὴ χεῖρα
 3 παιδίσκη. 3 παιδίσκη; ὡς διμῆκης, ὡς καλῆ καὶ λίαν
 δισημίον· νῆ θεοῖς ἀγεῖον ὅ γυῖαμον· οἷς ἀπαξ
 ἰδόντι καὶ τὰχος εἰκείσαι. δδῶθ πλῆστον παροσ-
 μῖξωμυ καὶ πειροσῶμεθα τῆς καλῆς. σῶ-
 φρονος, εἶπον, δοκεῖ μοι ὅ παρὸς ἡμα ὅ ἀλευρ-
 γῆς ἡμιφάειον· καὶ δέδδικα μὴ παροπετῶς
 εἰχραῶμυ· σῶπῶμυ οἷω ἀκριβέστερον· οἶδα
 5 ἴσ. ἀφικνε- γῶ ἡκιστα εἰς ὅ κινδυνῶθειν 4 ἀφικνουμένους.
 6 ἄμος.

*delibauimus. Limona interea caput floribus
 redimitum in prati speciem reddidit: corona-
 que ea pulchra sane. Sed dabūt nobis Hora,
 quum tempus erit, facilius lucidiorē verbis
 reddere florum ruborem. Accede ergo et tu
 mi anime, ad istum locum: Phyllionis boni
 pradiū est; et tantum bonum fruerere et tu
 Anthocome vna cum amica Myrtala.*

Iuuenis mulicrum ingenium digno-
 scens optime. IIII.

PHILOCHORVS POLYAENO.

Nuper elegans ille Hippias Alopeccensis
 torum me respiciēs; Viden tu, inquit,
 illam, amice, que famula manum innititur?
 quam procera, quam elegans, quam decens
 admodum. Festina per deos mulier, quantū
 ex primo adspectu statim conijcere est. Acce-
 damus huc propius et formosam adtētemus.
 At mihi, inquam ego, proba habitus videtur
 purpureum hoc amiculum; vereorq. ne quid
 adgrediamur temere. videam⁹ ergo exacti⁹;
 ego enim amo caute descendere in pericula.

1 ὀπιρραπί-
ζαν.

ἐμειδίασεν ὀπιρραπικὸν ὁ Ἰππίας· καὶ τὴν
 δὲ ξιανὴν ὀπιρραπίας, οἷος ἔω¹ ὀπιρραπίζῃ με χεῖ-
 κέρης. καὶ διεμέμφετο λέγων· ἀφουὺς εἰς τὴν
 Ἀπόλλωνα, καὶ ὅλως ἀπαίδευτος ἀφροδίτης.
 σὺ φρων γὰρ τὴν δεξιὰν ὤρας, καὶ δεξιὰ μέσας τῆς
 ἀφροίτου οὐκ ἀνὴρ ἔστι παρὰ κενελοπισημέν-
 τε καὶ ἰλαρὰ παρὰ τοῖς ἀποδρωτῶντες. ὁ δὲ
 τῆς μύρων ὅσον ὄξει καὶ πόρρωθεν ὑπαγαδάνης
 ὁ δὲ τῆς κτύπου τῆς βύχων Ἰαλλίων ἀκήκοας
 ἠδίδον ὑποσφομένων, ὅσον δὲ ποτε λῆν εἰδῶται
 αἱ γυναικες ἔξεπίτηδες ἀνακομιζόμεναι τὴν
 δὲ ξιανὴν, καὶ ἀκροχεροῦσιν ὄν κἄλλοι, ἐρωτι-
 κῆς τε συμβόλοις δεξιὰ τῶν τοῖς νέους εἰς ἑαυ-
 τὰς· παρὰ κενελοπισημέναι δὲ καὶ ἐγράφω, ἔ-
 φη. ἡ δὲ καὶ αὐτὴν ἀντεγράφω. ὅκ τῆς ὀνύχων
 τεκμήριον ὄν λέοντα. ἰτέον οὖν ἔστιν ὁ Φι-
 λόχορε, ὅτι ὁ δὲν ἡμᾶς βλάψῃ· ἐλπιδες
 καλαί. πλὴν αὐτὸ δεξιὰ, ὁ² τῆς ποταμῶν³
 καὶ γυναικῶν ἔφη. ὁ δὲ παρὰ κενελοπισημένον³,
 φανερός, εἰ θέλοι, ῥᾶστα γυνοῖτ' ἀν. παρὰ κενελο-
 πίας οὖν καὶ⁴ παρὰ κενελοπισημένον αὐτὴν, ὅ δὲ ἀντιπαρὰ κενε-
 λῶν, ἤρετο φάσκων· παρὰ κενελοπισημένον ὅ δὲ κἄλλοις, ὅ γυ-
 ναι, ὀπιρραπίας ἡμῶν ὀμιλῆσαι παρὰ κενελοπισημένον
 τῆς παρὰ κενελοπισημένον; ὁ δὲν δὲ, ὅν ἀγροῦς, δεξιὰ λε-

2 ἢ ποταμῶν.
 3 φανερόν.

4 παρὰ κενελοπισημένον.

Risit increpandum Hippias: extensaque
 dextera, quasi alapam mihi impacturus,
 simul iurgabundus: Tu vero, inquit, per
 Apollinem indoctus prorsus atq. imperitus
 es Veneris. proba quippe hac hora per me-
 diam urbem istoc ornatu incederet, obuijsq.
 hilaris. Num neque unguenta longè sen-
 sisti, quæ redolet? nec sonum armillarum
 benè sonantium audisti dulce motarum,
 qualia solent mulieres de industria proten-
 dentes manum, & summis digitis pren-
 dentes sinum, atque his amatorijs indi-
 cijs allecctantes iuuentutem, Sed & re-
 spexi, inquit: respexit & illa; leonem
 ex unguibus agnosco. eundem ergo Philo-
 chore; nihil nobis noxæ dabit: quin spes
 omnes bonæ; ceterum res ipsa id docebit,
 sicut aiebat qui in flumine olim tentabat
 vadum. Sed quod quarimus, si vis,
 manifestum fiet cito. Itaque ille accedens,
 & eam adlocutus, mutuoque adloquio di-
 gnatus, rogare cœpit: testor formam tuam,
 mulier, licet-ne paucis appellare super te fa-
 mulam tuam? nos illi nihil eorum quæ nescis,

ἔόμεθα τῇ παιδίῳ· ὁ δὲν ἀναοργον ἀτῆ-
 σομῳ ἀφ' ἑρδίας· χραίμεθα δὲ, ὅσον αὐτῇ ἀν-
 ἔθελος. ἐθελήσεις δὲ οἶδ' ὅτι τὰ μέτεια. ἔτινθ-
 φρ. σον ὡ καλῆ, ἔ ποῦτον ἐλεῶ ὅτι πτῆιον. ἢ δὲ πτω-
 σωνῶσιον ἐσδδτέρω καὶ θελοισιν ὀφθαλμοῖς
 ἔπιχαρίτως ἐδῆλου. καὶ ἔ κατερωθίσατο πτω-
 ῶσῳχρῳσιν· ἔση τε καὶ ἐρωθρίασε, καὶ ἀπέσει-
 λει ἐπαγωγῶν ἕνα καὶ γλυκίαν ἀφ' ἑρδίας, οἷα
 π. π. πέφυκεν ἀπαγράπην ἔξ ἀπέφθου χρεῖσις. ἴ-
 δε δὲ ἠφισιν Ἰππίας ἔπιτραφείς πρὸς με· ὁ δὲ
 ἀφ' ἑρδίας ἐσοχασάμω, οἷμα, τῆ ἔπιου τῆς γυ-
 νακῆς, ἀλλὰ ἔ πέπεικε παχὺ, ἔ χρονον μακρόν,
 ἔ λόγον πολὺν ἀναλώσας. σὺ δὲ τῆτων ἀπει-
 ρος ἐπὶ· ἀλλ' ἔπου καὶ μδύθανε, καὶ σιωαπό-
 λαυσον ἐρωτικῶν διδασκαλῶν· τῆτο γὰρ ὁ μα-
 φρ. θημα τῆν ἐρωτικῶν, πρὸ ὅν ἕνα οἷω ποιῆται
 δῆνότερον (εἶ).

ΔΟΛΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΚΑΙ

νοσῶρεπῶς ἔν σῶοικον ἀπατώσις.

ΑΛΚΙΦΡΩΝ ΛΟΥΚΙΑΝΩ.

Π Απγύρεως ἐν πρῶσείῳ πδρδμηαί
 τελευμένης, καὶ δημοθοῖας ἀφθόνος,

*dicemus, neque ullam gratis petemus
 gratiam. quin dabimus quantum voles
 ipsa; voles auitem, noui, modica: an-
 nue, formosa. Illa assensionem interius
 oculis volentibus gratiose testata, non
 dissimulauit quin promitteret; stetitque
 et erubuit, pellacemque et suauem
 quendam fulgorem emisit, qualis ex obry-
 so auro coruscate amat. Tum versus
 ad me Hippias; non male, opinor,
 inquit, conieci ingenium mulieris: quin
 et persuasi cito, non magna temporis,
 nec sermonis mora. At tu adhuc ho-
 rum imperitus; sed sequere, ac disce,
 et cum amorum magistro fructu una:
 nam in hac amandi arte confido me
 quemuis superare posse.*

MULIERIS DOLVS NOVA

arte maritum frustrata. V.

ALCIPHRON LUCIANO.

F Estum publicum agebatur in
 suburbio, passimque epulae

Χαείδημος ἐπὶ βίωχίᾳ στωεκαλέστο τοῖς Φί-
λοις· εἶτα καὶ γυνὴ τις περὶ αὐτῷ· οἴοματι γὰρ εἶ-
δεν δέομαι λέγει· ἰὼ αὐτὸς ὁ Χαείδημος (οἴ-
δα δὲ ὄντιον, ὡς ἐρωτικός) ἐν ἀγορᾷ παροισ-
σάμ' ἰδὼν ἀγκυρῆν καὶ πέπεικτο πρὸς αὐτὴν εἶ-
παλ δεῖπνον· παύτων οὖν εἰς ταύτην ἀθροίζουμένων
τῶν δακτυλίων, ὁ χρυσοῦς ἐστὶ τὰρ ἡσθήσ' ὡρε-
σθῦτιν πινὰ στωεπαρόμιμος, καὶ αὐτὸν δὴ συγ-
κεκλημένοι ἡμῖν· ὃν ἐκείνη παροισόντα πόρρωθεν
καπδόουσα, ὄξενος ὑπέδου· καὶ γὰρ ἦεν νοήματος,
εἰς τὸν πλησίον οἶκον ἀπέδρα· καὶ κείσε μετα-
πεμψαμένη Χαείδημον ἀγνοίας, ἔφη, μέγιστον
κακὸν καπειργάσω. Οὗτος ὁ παροισύτης, ἀνὴρ
ἔστιν ἐμὸς, καὶ πλὴν ἐσθῆτα, ἰὼ ἐκδυσαμένη κα-
τέλιπον ἔξω, ῥαδίως ἐπέγιστο· καὶ ὑποψίας,
ὡς εἰχθρὸς, γέροντι πλήρης. ὁμοῦ δὲ ταύτην
λαθρα καὶ βραχεία τῶν ὀφίων ἐπιδώσης, αὐ-
τὴν ἔξαπατήσω· καὶ τὸν τοῦ αὐτῆς κατ' ἐμοῦ
διενοχλοῦντα λογιζομένον, ἐτέρως πρὸς αὐτὴν
ἔφη. τῆτων οὖν ἐπιδοθέντων, ἀνέζυξεν οἰ-
κάδου· καὶ τὸν στωοῖκον ἔφη, ὅτι οἶδ' ὅπως
ἐκφυγούσα· καὶ παροισθρομένη φίλῳ αὐ-
τῆς ἐκ γὰρ ὀνῶν οἰκούσῃ, παροισθρομένη, ὅ-
πως ἀμφοτέρω βαρκοθήσῃ τὸν παροισύτην.

Ἔ vocarat Charidemus amicos ad conui-
uium: aderat Ἔ mulier quaedam; nomen
nihil attinet dicere; quam Charidemus ipse,
(nosti amatorios iuuenis mores) obuiam in
foro factam peruenatus, fecerat ut ad cœ-
nam constitueret sibi. Postquam conuiuia
omnes conuenere, venit Ἔ aureus exhibi-
tor, vetulum quendam ducens secum, vo-
catum Ἔ ipsum, ut nobiscum esset. Eum
ubi accedentem eminus aduertit mulier,
confestim elapsa, citius cogitato insinuauit se
in proximum canaculū, eoque vocato Cha-
ridemo; nescis, inquit, quantum mali feceris:
vetulus iste vir meus est, vestemque quam
ex humeris depositam reliqui foris, agnouit
facile; quodque simile vero, suspicione men-
tem percussus est. Si tamen vestem illam, Ἔ
pauculas è conuiuio partes clanculum ad me
miseris, ludos faciam hominem, animum-
que eius sequiora de me agitantem alio auer-
tam. His igitur acceptis, domum suam re-
gressa nescio qua via prauertit virum; ad-
sumtaque amica è vicinia constituerunt si-
mul, qui senem amba ductarent dolis.

97- εἶτα ἦκεν βίβλος ἕτος καὶ εἰσπεπήδηκεν ἔνδον,
κακράγως ἄμα καὶ πνέων θυμοῦ· τῆς τε γαμε-
τῆς ὧδε, πλὴν ἀκόρασον ἐβόα πλὴν ἐμὴν θύνην,
ἔποτε χλαίρουσα καθυβρίσας, καὶ δι' ὧν ἐώρεα-
κεν ἰμυρίων ἀπήλεξε πλὴν μοιχείαι. καὶ ξίφος
ἔδη μεμυώς ἐπέζητει· τότε δὲ λυγρὸν ἠγαί-
των εἰς καρδίαν ἀνεφαίη. καὶ δέχου πλὴν ἐάθητα,
Φησὶν, ὦ φίλτατη· μεγάλην οἶδα σοὶ χάριν· πε-
πλήρωκα πλὴν βίβλῳ· ἀλλὰ πρὸς θεῶν μη-
δὲν ἀγαθόν· μετὰ λαβὴν δὲ καὶ σὺ τῶν πρῶ-
τερότων ἡμῶν. τῶν ἔτι λεγμένων, ὁ πρῶτος
ἐκείνος εἰέφηγε γῶν, τὸν τε θυμὸν ἀνεκρέετο.
καὶ μετὰ τῆς ὑπονοίας, εἰς πρῶτον πρῶ-
τότητα σιωδιέλυσε πλὴν ὀργῶν, ὡς τὸναντιον ἀ-
πολογεῖσθαι τῇ γαμετῇ. ὦ γυναι, συγκρίνωσκέ
μοι, Φησὶν· ἔξέστη ὁμολογῶ· ἀλλὰ τῆς σῆς σῆε-
κα σωφροσύνης, θεὸς τις βύβλῳ εἰς κρινὴν σω-
11- τηλαίαν φιλανδρόπως ἀπέταλκε τῶν πλὴν, καὶ
ἀμφοτέρω εἰπέσωσιν εἰδραμοῦσα.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΡΟ ΓΑΜΟΥ
ΦΘΑΡΕΙΣΗΣ.

ΕΡΜΟΚΡΑΤΗΣ ΕΥΦΟΡΙΩΝΙ.

Ille statim venit domum, irruitque cla-
mans simul et furorem spirans, uxo-
risque incusans probrum. At meum,
inquit, cubile non amplius secreta pol-
lues. simul ex vestibulis quas viderat,
arguebat stupri coniugem; iamque fu-
rens quærebat gladium; quum ecce in
tempore apparens vicina, Tene tibi,
inquit, amica, vestem tuam; gra-
tiam tibi habeo maximam; exsolui pre-
ces; sed eas, per deos, non arrogantes.
Verum sume et tu de his quæ adposita
nobis. Hæc ubi dixit, placati animi
tetrici senis, detumuitque ira, et suspi-
cium simul cum furore mutavit tanta
mansuetudine, ut purgaret se ultro con-
iungi: parce inquit, mulier, extra me
fui, fateor: sed aliquod numen pudici-
tiae tuæ propitium commodum hanc be-
nignissime summisit communi bono, quæ
nos ambo servavit interuentu suo.

Puella ante nubtias vitata. VI.

HERMOCRATES EUPHORIONI.

ΑΡΙΣΤ. ΕΡ.

³⁰
 1 ο, π. **Κ**ορη τις πρὸς τὴν ἐαυτῆς ἔφη Ἐσθλόν.
 εἰ μοι πρὸς τὴν ἐπομόσας, ἢ οὐδ' ἂν εἴποι-
 μὲ Φυλαξίαν ἀπὸρρητον, αὐτίκα τῷ σοι λέξω.
 ὁμώμοκεν ἢ τίτθῃ. ἢ δὲ παῖς ὄντως εἶρηκεν
 οὐκ ἔτι σοι πρὸς ἑνὸς ἐγὼ, ὡς γε πρὸς σὲ τὰ-
 2 αβγ. ληθὲς εἶρησθαι. ὄντως ἢ ἀνακέχευε ἢ γραῖς,
 ἀμα πρὸς παρὰν ἀκίχσομένη καὶ χροιά-
 ζουσα ὅτι συμβαί. ἢ δὲ κόρη φησὶ. σίγα
 πρὸς θεῶν, ὡς σωφρονῆ. ἔχε ἡσυχίαν, μή τις
 τῆν ἄνδρον ὠπακυσῶν ὑποκλέψῃ ὅτι λόγον.
 οἱ μοι. ὅτι δὲ ἄρτιος ὁμώμοκος μηδενὶ πρὸς τὰ-
 πασι εἰρησθῆναι; τί οὖν φίλη σφόδρα καὶ
 μεγάλως βοᾷς; ἢ πρὸς Ἀρτεμιν, ὡς μήτηρ,
 καὶ τοι πρὸς τῷ ἔρωτος φλεγμαμένη δεινὰς ἐ-
 σπούδακα σωφρονῆν, καὶ ὅσον ἡδυνάμην.
 3 γδνε. σμικρὰ ὅτι οἶα ἡ καὶ δὲ μοι ἢ γερνέται τὰ τοῦ-
 ματα. διελογίζομαι ὅτι πρὸς ἐμῶν πρὸς πει-
 θαρχίωσιν τὰ ἔρωτι, ἀμυγνίσω τὰ πόθω. ἀμ-
 φότρεσθαι με κρατεῖ. εἶτα πολὺ μάλλον ὅτι
 θάττεσθαι πρὸς ὅτι ἔρωτα κλίνω. ἢ ὑξάετο γὰρ
 τῆν ἄμυγνίσω. καὶ ὡς φυτὸν ἐν τῆν γῆν, ἔπως
 ἄνδρον ἢ ἐμῆς ὑπεφύετο ψυχῆς. ἔπως οὖν ἡ τ-
 τήνδω ὁμολογῶ τῆς ἀνικήτης λαμπάδος. ἔ-
 φη ἰόντω ἢ πρὸς ὄντως. χαλεπώτατον μὲν τοι

Puella quaedam ad nutricem; si das fi-
 dem, inquit, taciturnam quod dixe-
 ro, iam ego id aperiam tibi. Iuravit nu-
 trix. tum puella statim; Verum ut fa-
 tear, inquit, non ego tibi virgo amplius.
 Clamare ocyus vetula, simul lamare ge-
 nas, et male factum queri. Sed puella,
 Tace per deos, inquit, Sophrona mater,
 ac quiesce, ne quis intus dicta nostra au-
 cupetur arbiter. Hei mihi! non modo iu-
 rasti nulli te omnimodis edicturam? quid
 tu ergo, amica, clamorem concitatum
 tollis? Dianam testor, mater; quam-
 uis amore ardens efflictim, volui conti-
 nere, quantum in me fuit. Sed pa-
 rum potui, diuersaeque in animo mihi
 erant sententiae. dicebam quippe mecum;
 parebo amori, an spernam cupidinem?
 Vtrumque plus poterat: sed tandem
 inclinaui ad amorem magis. augebat
 enim mora, ac velut herens terrae plan-
 ta, succrescebat intus in anima mea. Ita
 victa sum, fateor, ab inuicta lampade. Ad
 haec vetula, Graue malum narras, inquit,
 filia;

1 ἴχοι.

δυσὸν χίμα τέκνον, καὶ πλὴν ἐμὴν ἡγεμονίαν πολιὰν.
 πλὴν ἐπεὶ ὁ παρὰ θεὸν ἐστὶν ἀλλῶς ἔχον, πὰ
 δὲ τέρει παρὰ θεῶν πέπαυσο τέτων, καὶ μηδὲ
 παρὰ τέρει ἔξα μὴ τῶν. μὴ ποτέ σε τῆς γα-
 γρὸς ὀγκυμένης ὅτι παρὰ θεῶν τι παρὰ παρὰ θεῶν
 καὶ παρὰ θεῶν, ἐναργῶς καταδροήσωσι ὁ πολυ-
 θῶν οἱ τεκόντες. ἀλλ' εἴθε σοὶ γάμον ταχὺ, ὡς
 2 κατὰ φωνῶν 2 κατὰ φωνῶν γῆν, σπουδῆν ἐπιβύσσοισιν οἱ θεοί. ἢ δὴ
 3 πτωκῶν 3 πτωκῶν 3 πτωκῶν 3 πτωκῶν 3 πτωκῶν
 ἢ τηλικαύτη γαγγύησιν. καὶ αὐτίκα χηρμάτων
 εἰς παρὰ θεῶν παρὰ θεῶν δὴ ἡ τι παρὰ θεῶν. τί φῆς, ὦ
 μήτηρ; τί το δέδωκε μάστιγα πόρτων. μηδὲν
 δέσσης ὦ παῖ. ἐγὼ σε 3 πτωκῶν πτωκῶν πτωκῶν
 πῶς δὴ ἢ παρὰ θεῶν γαγγύησιν γαγγύησιν, παρὰ θεῶν
 ἐπὶ δέξῃ παρὰ θεῶν νυμφίω.

ΑΛΙΕΥΣ ΑΙΤΗΘΕΙΣ ΥΠΟ

κέρης ἢ αὐτῆς ἐαθῆτα φυλάξαι μέγεις δὴ
 ἀπολούσηται τῆ παρὰ θεῶν, καὶ παρὰ θεῶν
 ὁρῶν μάστιγα γυμνωθεῖσθαι.

ΚΥΡΤΙΩΝ ΔΙΚΤΥΙ.

Παρὰ πλὴν ἀκτῶν ἐσηκίωται καὶ πέτρας,
 καὶ παρὰ αἰκίωται παρὰ πεπηγῶτα καλλι-
 στον ἰχθῶν ἀνακωπῆτι, τῶ κατὰ φωνῶν κυρτεμένῃ
 παρὰ

filia; de honestasti canos meos. Verum,
 quoniam factum fieri infectum non po-
 test, quod superest, abstine ab his, mo-
 neo, nec pecca denuo; ne forte processu rei
 simul ac temporis, tumescente utero gna-
 rum id totum fiat parentibus. Sed
 utinam tibi, priusquamprehendere,
 dij celeres annuant nubtias. Et tu iam
 matura viro, breuique paratis nummis
 in dotem tuam opus erit patri. Quid
 ais, mater? nihil est quod metuum magis.
 Noli vereri, filia; tum ego te docebo,
 quâ mulier ante nubtias adhuc sponso te
 probes virginem.

PISCATOR ROGATUS A

virgine suam vestem uti seruet, dum
 abluitur mari, nudamque eam
 penitus videns. VII.

CYRTION DICTYI.

DUM ad litus in scopulo molior,
 herentemque hamo pulcherrimum
 piscem traho, curuato pondere

τῶ βάρει, πρὸς ἡλθέ τις βίωστος κῶρη,
 κάλλος ἀλφειῆς καὶ ὁμοίον ἀλφειῶν φυτῶν
 φέρουσα. καὶ πρὸς ἐμυτὸν ἔφλω· ἔτερε πολ-
 λῶ βελτίω τῆς πρῶτης ἐμπέπικαν ἄγρα.
 Αὕτη, πλὴν ἐάηται, φησὶ, πρὸς τῆς ἑσθλῆς Πο-
 σιδῶτος, φύλαξτε πλὴν ἐμὴν, ἀλλοίως δὲ τοῖς
 κύμασιν ἐμυτῶν ἀπολούσω. ἠὲ δὲ ἀγῆρας,
 καὶ σφόδρα χαίρων πλὴν ἀγῆρας πρὸς ἡμῶν
 οἷα δὲ μῆλων ἀλλοίως καταγυμνωτέιστον ὄραϊ.
 ὡς οὖν ἐξεδύσατο καὶ ἔνθα ἔστατον ἡλιώσκει,
 ὅλος ἐξέστην ἐκπλαγίως πρὸς τὴν λαμπερῆ-
 τητα τῆς μύλων· ἐξέλαμπε γὰρ ἐκ πολλῆς τε
 καὶ μύλων κόμης λευκῆς μὲν τράχηλος, ξανθῆ
 δὲ πρῶτα· χρώματα λαμπερὰ μὲν τῆς φύσε-
 δὲ ἡμετέρας τῆς πρὸς τῆς μύλων³ φοινίκια.
 ἐνταῦθα εἰς πεπληθύνειν ἔσθον, καὶ παρενήχεται
 τῆς θαλάσσης· πλὴν γὰρ ἀπάρχετον καὶ γαλιωαῖον
 τῆς κύμα· καὶ τῶ ἀφροῦ τῆς πρὸς ἔκτατον κύ-
 ματος ἢ χροῶτα τῆς πρῶτης λευκωδίζουσα
 παρῆσθον. ἢ τοῖς ἔρωτα, εἰ μὴ πρότερον ἔτυ-
 χον τελευτήσας αὐτῶν, ὡς δὲ ἀπὸ τῆς
 ἠθρολλῆς μύλων τρηθῶν ὄραϊ· ὡς δὲ ἡμεῖς εἶχε
 τῆς θαλάσσης λουτρῶν, εἶπες δὲ τῆς κῶρης ἀλλοί-
 ωσθον τῆς κύματων ἰδῶν· ἔτω τῆς θαλάσσης

1 κατ.

2 δε.

3 σιωπικία.

4 σφυλ.

calamo, ecce accedit decora virgo, nativa
 forma, similique arbori suo ingenio nata.
 Tum ego mecum, alia incidit, inquam,
 captura longe priori potior. Illa, per
 tuum, inquit, Neptunum, serua mihi
 vestem meam, dum me abluo fluctibus.
 Ego serio latus, hilarisque annui roganti,
 visurus quippe nudatam virginem. Ergo
 ubi interiorem tunicam exiit, obstupui
 mirabundus membrorum elegantiam.
 Elucebat enim ex densa nigraque coma
 collum album, ac rubicunda gena; pulcri
 uterque per se colores, sed splendiores
 nigri vicinia. Inde saltu se in undas
 dedit, et supernatauit mari; tranquilli
 quippe et immoti siebant fluctus, spu-
 mamque circumfluitantis aestus albicans
 corporis aequabat color. Cupidines testor,
 ni prius eam vidissem, credidissem vi-
 dere me unam e famosis Nereis. Sed
 ubi satias eam cepit marina lotionis, di-
 xisses visa exeunte e fluctibus virgine:
 Ad hunc modum docere pingunt
 leg. deceret pingere.

τίω Αφροδίτῃ βίωρεπῶς παρῖσσομ' ἑσθλὰ φέ-
 σιν οἱ ζωγράφοι. αὐτίκα γὰρ παρῖσσομαι
 σοι ματίον ἐπέδιδου τῇ ποιομένη, παρῖ-
 σσομαι ἄμα καὶ πειρώμενος τῆς καλῆς. ἡ δὲ,
 (ὡς γὰρ ὡς ἔοικε σεμνὰ τε καὶ βλασφημῶς) ἠρυ-
 θρίασε μετ' ὀργῆς· καὶ γέρονε τὸ πρόσωπον
 θυμουμένη καλλίων· τὸ δὲ ὄμμα, καὶ παρ' ἀ-
 γανακτούσης ἡδὲ ὡσπερ καὶ τῆς ἀστρων πύρ-
 φως μάλλον δὲ ἢ πύρ. τὸν τε θεοτικὸν κα-
 τέαξε κέλευθρον, καὶ τοῖς ἰσθμοῖς παρῖσσομαι τῇ
 θαλάσσῃ. ἐγὼ δὲ ἀμύχανος παρῖσσομαι· καὶ οὐδὲ
 ἐπηρεάζομαι θύων, καὶ ὡς οὐκ ἔχουσα,
 μειζόνως δακρυῶν.

ΙΠΠΟΚΟΜΟΣ, ΙΠΠΕΩΣ
 ΕΡΩΤΙΚΟΥ.

1 ἰχθυῶν. ΕΧΕΠΟΔΟΣ ΜΕΛΗΣΙΠΠΩ.

ΕΥγε τῆς βίωρεπείας βαβῶν τῆς ἐλάσεως.
 ὡς ἀμφοτεροδίδυμος ἴστος πέφυκεν ὁ ἰππο-
 τῆς καὶ καλλεῖ ἀφροδίτῃ, καὶ παρῖσσομαι
 τῆς. ὡς ἔοικε τῆς οὐκ ἔδραμασιν ἔρωτος.
 ἄλλ' ἔστιν αὐτὸς ἀειπόητος Ἀδωνίς τῆς ἐλα-
 ραίης. ὧσα μου λέγοντος ὁ χρυσοῖς ἀκήκουεν

Venerem emergentem se è mari. Ego tum ac-
 currens ocyus vestem amata reddidi; simul
 accessi, formosamque adtrectare ausus sum.
 Illa (gravis enim erat & verenda, si-
 cuti videbatur) succensens erubuit;
 fuitque decentior irata vultus; oculusque
 quamuis excandescentis suavis; veluti
 siderum flamma; lumen immo, non
 flamma. tum piscatorium calamum fre-
 git, remisitque mari pisces. Adsta-
 bam ego interea incertus consilij, & quos
 ceperam deflens, & quam non ceperam
 deplorans magis.

EQVISIO EQVITIS
 amantis. VIII.

ECHEPOLVS MELESIPPO.

Decentiam! ô equitandi peritiam!
 quam dexteritate ancipiti felix eques
 iste! & forma antistat, & velocitate
 praeclit. Nunquam hunc, opinor, amor
 domuit; sed Adonis ipse est, puellarum
 desiderium. Audijt hæc dicentem aureus

ἰπώδης, καὶ Διφραμεμφόρμος ἔφη· ὁδὸν παρὲς
 τὸν Διόνυσον, ὁδὸν παρὲς ἐμὲ τῶτον οἰκίως εἰ-
 ρηκας τὸν λόγον. ἀεῖσα μόνος οἶδεν ἰππάζεσθαι
 πόθος· αὐτὸς ἐμὲ καὶ δι' ἐμοῦ τάχιστα τὸν ἵππων
 ἐλαύνει, καὶ τὸν θέοντα κενταύρει δεινῶς ὄξυτε-
 ρον κατεπιείγων. ἔπιδος δὲν ἰπποκόμε, τοῖς
 δρόμοις ἅμα τὴν ἄδων καὶ ἄσμοσι ἐρωπικῶς
 τὸν ἔρωτα θεραπέδιων· ἠδὸν τόνω τοῖόνδε παρὲς
 ἐκείνον αὐτοχέδρον μέγας, εἴς αὐτὸ πῦρ παρ-
 φασιν εἰληφῶς. ἐγὼ σε δεῦροτα κατὰ γὰρ πῦρ
 ἐμὲν εἰκότως ἰπποδρομῶν ἐνόμιζον ἕβουθε-
 ρον βέλους. ἢ τὸ ποσειδὸν κέλλος ἔχων ἔραός, ἢ
 πῦρ Αφροδίτῃν ἀδικηθῶσιν οἱ ἔρωτες. ὁμως γὰρ
 τῶτο σε μὴ σφόδρα λυπεῖται· καὶ πῦρ ἑαυτῶν
 ἔρωσθαι ἐκείνοι μητίετα.

ΔΟΛΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΔΙ

Ι στωϊκου.

ἢ θεραπόντων καὶ ἰστωϊκῶν παρῶτων
 ἐφήσατο τῷ μοιχοῦ.

ΣΤΗΣΙΧΟΡΟΣ ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΕΙ.

Γυνή τις ἐν ἀγορᾷ παρῶσα, τὸν τε στωϊ-
 κὸν εἶχε πλησίον, καὶ ὑπὸ τῶν οἰκετῶν
 παρῶσι χίζετο κυκλῶ. ὡς δὲ παρῶντα τὸν

eques, ac reprehendit dicens; Nihil hoc tu
 ad rem, neque conuenientem mihi sermo-
 nem exorsus. Vnus amor equitare optime
 nouit: is me, & per me velocissime equum
 agit, currentemque acriter pungit urgens
 instantius. Perge ergo in hoc curriculo,
 equisio, canens simul & amatorijs canticis
 demulcens cupidinem. Ego igitur natum
 sub manum carmen occinui, caussam ab ipso
 sumens; Ego te domine conuenienter mini-
 sterio meo credebam liberum à vulnere: sed
 si cum hac forma amas, Venerem testor,
 iniuriy sunt Cupidines. nec tu ideo tamen
 grauius succenseas; & illi sauciauerunt
 matrem suam.

MVLIERIS DOLVS AD
 tractando mœcho coram viro
 & famulis. IX.

STESICHORVS ERATOSTHENI.

Mulier incedens in foro coniugem ha-
 bebat ad latus, stipabaturq. undiq. se-
 cus famulorum globo. Sed ut procedentem

ἑαυτῆς εἶδε μοιχόν, ἀφνω βεβλήεται δαμονίως
 ἄμα τῇ θεᾷ. ὅπως δὲ βύπρασώπως ἀφῆται τῷ
 ποθομῶν, καὶ τι τυχόν καὶ λαλοῦντος ἀκού-
 σῃ. αὐτὴ μὲν οὖν ὠλίωθεν, ὡς ἐδδκει, καὶ πεπλω-
 κεν ὅτι γόνυ· ὃ δὲ μοιχὸς συμπερατῆρι ὡσαυ-
 τὸ πῶν θήματος τῇ γράμῃ τῆς γυναικὸς, ὀρέ-
 γῃ τὴν χεῖρα καὶ διαίρησι πεπλωκῆας λαβό-
 μῶτος τῆς δόξιας· καὶ τοῖς ἐκείνης δακτύλοις
 τοῖς ἑαυτῆς περιπέξας. καὶ ὡς οἶμα, πρὸς
 τῷ ἔρωτος ὑπέτρεμεν ἀμφοτέραι αἱ χεῖρες. ὃ μὲν
 μοιχὸς τῆς πεπλωμένης αὐτῆν ὡσαυτοῦ-
 μῶτος συμφορᾶς εἶπεν ἄτῃα δῆπου καὶ ἔφη. ἢ δὲ
 ὡσαυτὸν ἀγροῦσα, ἡ λαθραῖα σόματι πρὸς αὐτῆν
 τὴν χεῖρα· καὶ τοῖς ἑαυτῆς πεφιλήκει δακτύ-
 λους, ὧν ἐκείνος πρὸς ἴατο· ἐπὶ δὲ καὶ τοῖς
 ὀφθαλμοῖς ἐρωτικῶς ὑπέθηκε τῶν τοῖς, δάκρυον
 ὑποκρίσεως ἀποματηρομένη τῆν μετῆν πρὸς
 αὐτῆς ὑποθλιβομῶν βλεφάρων.

2 ἴσ. ἴδ.

ΩΣ ΕΝ ΕΠΙΣΤΟΛῃ ΤΟ ΚΑΤΑ

Ακόντιον καὶ Κυδίππῳ ἐρώτων διήγημα.

ΕΡΑΤΟΚΛΕΙΑ ΔΙΟΝΥΣΙΔΙ.

Ακόντιος τῷ Κυδίππῳ καλῶς νεανίας κα-
 λῶν ἔγημε κόριον. ὃ γὰρ παλαμὸς λόγος

*adulterum suum vidit, è re nata consilium
 ocuus inijt, qui decenter amasum attin-
 geret, & fortean audiret loquentem.
 Ergo illa labfam se simulans cecidit in
 genu; mæchusque velut de compecto mu-
 lieris consilium adiuvans extensa manu
 labfam crexit adprehensa dextera, suosq.
 digitos illius digitis implicuit. tremuere,
 opinor, præ amore utraque manus. tum
 adulter simulatum casum consolabundus
 quædam insusurravit: illa dolorem fingens
 clandestinò manum admouit ori, basiauit-
 que tactos amanti digitos. quin & eos
 amatorie oculis imposuit, simulatas lacry-
 mas è contritis frustra palpebris extersura.*

RELATIO VELVT IN
 epistola amorum Acontij &
 Cydippæ. X.

ERATOCLEA DIONYSIDI.

Acontius Cydippen bellus iuuenis bellā
 virginē duxit domū. recte est enim in

ὡς ὄμοιοι ὁμοίᾳ καὶ ἴσιον αἰεὶ παρ-
 αραλάζῃ. τίω μὲν, ἀπανσι τοῖς ἑαυτῆς Φιλο-
 τήμοις κεκόσμηκεν Αφροδίτη, μόνῃ τῆ κε-
 σοῦ Φόσφωρον. καὶ τῆ τινὲ παρὲς τίω πρῶτον
 εἶχεν ἔξαιρετον ἢ θεός. καὶ τοῖς ὁμμασι χεῖρες ἔ-
 τρεψεν καὶ Ἡσιόδον, ἀλλὰ δεκάδαν παρὲς χρο-
 ρολῆς δεχά. Ὡν δὲ νέον ἐκόσμου ὀφθαλμοί.
 Φαῖδροι μὲν ὡς καλῶν. Φοβερῶν δὲ, ὡς σω-
 φρονες. καὶ φύσεως ἑρόντος βυανθῆς, ὅτι πρέχον
 τῆς παρεΐας. οἱ δὲ Φιλοθεάμονες τῆ κάλλους
 εἰς διδασκάλου παρὲς ἰόντα παρὲς ἰόντα συ-
 νωθουῶντες ἀλλήλους. καὶ τῶ ὄραν παρὲς τῆ-
 των πληθούσας μὲν ἀγροῦς. τειροχρωμῶν δὲ
 λαύρας. καὶ ἰ πολλύ γε ἀφ' τῆ τοῦ λίαν ἑρω-
 τικῶν τοῖς ἴχνεσι τῆ μερακίᾳ τοῖς ἑαυτῶν ἑφῆρ-
 μοζοῖν πόδας. ἔπος ἠγάθη Κυδιππῶν. ἔδδ γὰρ
 Ὡν καλὸν ποσῶν τε τοξόχουτα τῶ κάλλει, μᾶς
 ἀκίδος ἑρώτων ἰπειραθῶναι ποτὲ. καὶ γὰρ ἄναι σα-
 φῶς, οἷα πεπόθησιν οἱ δὲ αὐτῶν τρωματῆται. ὅθεν
 ὁ ἑρώς, ἔμπερῶς ἐπέπεινε τῆ ἰδουαί. ὅτε καὶ τερπνῆ
 πέφυκεν ἢ τρεξία. ἀλλ' ὅσον εἶχεν ἰσχύος παρὲς ἰσ-
 κῶσας τὰ τόξα, σφοδρότατα διέφυκε τῶ βέλους.
 Τοιγαροῦ ὄντως ὡ κάλλισον παιδίον Ἀχόντις,
 δυοῖν γὰρ τερον ἢ γάμην ἢ θανάλον διχογέζῃς ἑληθείς

1 πολλοί.

2 πειρα-
θῶναι.

veteri dicto, similem simili diuinitus semper
 adgregari. Nam illam omnibus suis honori-
 bus honestavit Venus, solam sibi zonam re-
 seruās, quam præ mortali præcipuam habe-
 ret Dea: tum oculos eius non trina secundū
 Hesiodum, sed decies dena pererrāt Gratia.
 Iuuenem contra decorant oculi, lucidi quidē
 ut pulcri; verendi tamen ut casti, natiuusq.
 ac florus rubor conlustrat genas. Itaque for-
 marum spectatores ad ludi magistrum itan-
 tem trudentes se inuicem intuebātur. Vide-
 res eorum turba plenū forum; angustas vias:
 quin et multi amabili hac specie lactati se-
 ctabātur pueri vestigia. Talis Acontius Cy-
 dippē amare cœpit; oportebat enim formosū
 tot sauciatis forma sua mortalib⁹, sentire et
 ipsum semel unam puncturam Cupidinum,
 ut sciret expertus qualia passi foret quos ipse
 sauciauerat. Itaque Amor non laxius neruū
 intendit, unde iucundum vulnus, sed arcu
 quantū potuit adducto iaculū emisit vi ma-
 xima. Quippe tu statim Acōti lepidū caput,
 ubi saucius factus es, alterutrum apud teip-
 sum constituisti, aut mortem, aut nubtias.

πλιῶ ἀλῆς ὁ τρώσας αἰλίνας πῶς δόξους μη-
 χανὰς Δραπέλων, ὑπέτερό σοι χυνοτάτιον
 βαλῶ, τάχα που ὅσον αἰδοῦμνος κάλλος. αὐ-
 πτίκα γούῳ κτ' ὁ δρυτεμίσιον, ὡς ἐπείσω παρ-
 καθυμνῶν πῶς κόριν, τῆ κήπου τῆς ΑΦρο-
 δίτης κωδώνιον ἐκλεξάμενος μῆλον, ἀπάτης
 ἀπὸ πειρηγρᾶφικας λόγον καὶ λαθρα διεκ-
 λισας παρ' ἑὲ τῆς περαπαίνης ποδῶν. ἢ δὲ ὁ
 μέγας καὶ πῶς χρῆσιν ἀκαταπλαγείσα, ἀνὴρ-
 πασιν ἅμα Δραπερῶσα, τίς ἄρα τῆτο ἵππ-
 ρῶν μετέωρος ἀπέβαλε τῆ παρκαλίς; ἄρα
 φησὶν ἱερὸν πέφυκας ὦ μῆλον; ἵνα δὲ σοι πέ-
 ρει εἰς κεχάρακται γραμματα; καὶ τί σημαίνειν
 ἐθέλεις; δέχου μῆλον ὦ κεκλημνῆ, οἷς ἔτε-
 ράμου παρ' ἑτέρων ὡς παρ' ἑμέγας, ὡς πυρρῶ-
 πόν, ὡς ἐρύθημα φέρον τῆ ῥόδων. διὰ τῆς
 ἁλωδίας ὅσον καὶ πῶρρῶν βύφραν πῶς αἰδι-
 σιν. λέγα μοι φιλάτη, τί ὁ παρ' ἑγρᾶμμα τῆ-
 ρ; Ἡ δὲ κόρη χυμισαμένη, ἔ ποῖς ὄμμασι
 παρ' ἑγρᾶσα πῶς γρᾶφῶ, ἀνεγνώσκεν ἔχουσα
 ὦδε. Μα πῶς Ἀρτεμιν Ἀκοντία γαμοδμῆ.
 ἐπὶ διερχομένη ὅν ὄρκεν, εἰ καὶ ἀχρῶσιόν τε
 καὶ ῥόγον, ὅν ἐρωτικὸν λόγον ἀπερρίψεν αἰδου-

Ceterum idem ille qui te vulnerauerat, con-
suetus miras quasdam semper machinas necte-
re, nouum tibi consilium iniecit, tuam for-
tean formam reueritus. Ita, simul in Dianę
sedentem puellam vidisti, decerptū in horto
Veneris malum Cydonium fallaci circum
inscriptione literatum prouoluiſti clanculum
ante famula pedes; quod illa statim et mo-
lem et colorem pomi mirata, rapuit, dubi-
tabunda simul cuiquam id eſt virginibus aliud
agenti excidisset eſt ſinu. Num tu potius,
inquit, ſacrum eſt malum? quę tibi autem
inſculpta circum litera, quid uel ſibi uolunt?
Tene pomum domina, quale non uidi ego
antehac: quam ſupra modum magnum: quā
rutilum: quam roſas rubore referens. Euge
ſuauem odorem; quamque id nares etiam
à longe permulcet. Dic mihi, cariffima, quid
ſibi uult inſcriptione hæc? Tum puella ſuſcepit
malum, oculis percurrit ſcriptionem, perlegit
titulum in hæc uerba conceptum, Per Dia-
nam nubam Acontio. Adhuc iuſurandum,
quānuis et inuitum, nec legitimum, profere-
bat, quū amatorium ſermonē uerecūdata

ἡμῶν, καὶ ἡμῶν καταλέλοιπε λέξιν τῷ ἐπεὶ ἔχα-
 τω κειμένον· αἴτε δὲ μνημονόβυστον γάμον· ὅν
 ἰ γοῦπος· σεμνή πρῶτος καὶ ἑτέρου ἰ λέρυτο, ἡρυθρίασι
 καὶ ποσῶτον ἔξεφοίρησθαι ὅπως ὁσῶται ὡς δοκεῖν ὅτι
 τῷ πρῶτον ἐνδον εἶχε τίνα ἐρῶν λαμῶνα, καὶ ὅ
 ἐρύθημα τῶν μηδὲν τῷ χιλῶν αὐτῷ δαφῶρει.
 εἶπεν ἡ παῖς· ἀκήκουσθε Ἀρτεμις· καὶ πρῶτος ἔ-
 σα θεὸς Ἀκόντιε σιωβῶν ἄλλοι σοὶ τῶ γάμου. τέως
 οὖν δὲ δίαλον, ἀλλ' ἔτε θαλάττης τελευτίας,
 ἔτε πόθου κρυφῶν ὁσῶν βίβλῳ ἐς ἀφηνῶ-
 σθαι. δάκρυα μόνον, ἔχ ὑπνοὶ αἱ νύκτες ἐπῆρσι
 τῶ μείρασι. καὶ αἶψα γὰρ αἰδούμενος τῷ ἡμέραν,
 ὅ δάκρυον ἐταμιβέτο τῶς νυκτί. ἐκτακίς δὲ τῶ
 μῶν καὶ δυαδυμίας μαρμόμενος τῶ χροιά,
 καὶ ὅ βλέμμα δαφῶς ὡρακίαν ἐδεδῆ τῶ τε-
 κόντι φαῖναι· καὶ ἔς ἀρῶν ὅτι παῖσι, ὡρα-
 φῶσι δὲ πατέρα φῶν ἐφοῖτα δῖος οἱ κρυ-
 φῶτερι τῶ ἡλικιωτῶν, λαέρτιω αὐτῶ ἐπανό-
 μαζον, γητόντι δὲ νεανίσκον οἰόμενος γηρονέαι.
 ἀλλ' Ἀκοντίω σὶ ἀμπελώριος ἔμηνεν, ἔσκα-
 πῶν· μόνον δὲ φησὶς ἄποκαθῆμενος ἡ πτε-
 λέας ὡμίλι τῶ αἰδέ· εἴτε ὡ δένδρα καὶ νοῦς ὑμῶν γέ-
 νοιτο καὶ φωνῆ ὅπως αὐτῶ εἶπητε μόνον Κυδίππῳ κα-
 λῆ· ἡ γοῦν τῶ καὶ τῶ φλοῖνι ἐστὶ κρυφῶ μῶνα

proiecit, dimidiatamq. reliquit vocem vlti-
 mam; quippe in qua nubtiarū mentio, quas
 etiam alijs loquentibus erubescunt honestæ
 virgines. Denique ita vultum erubuit, vt
 rosarium quoddam pratum habere videre-
 tur intra genas: nihiloque is rubor cedebat
 eius labijs. Ergo puella elocuta est, Diana
 audijt, deaq. virgo coniuravit Aconti in tuas
 nubtias. Miser ille interea; sed neq. decuma-
 ni fluctus, nec Cupidinis sublimem æstum
 verbis exsequi promptum. lacrymas solas nō
 somnum noctes adferebant iuueni: nam pu-
 dens flere de die, reseruabat noctibus fletus;
 simul tabescens membra, coloremq. despera-
 tione marcescens, & visum admodū pallid⁹,
 patris conspectū verebatur; itabatq. in agrū
 quouis pretextu patrem fugiēs; vnde Laër-
 tes vocabatur ab aequalium elegantiusculis,
 agricolam eum factum credentib⁹. Sed Acō-
 tio non vineta cura, nō ligo. solum fagos aut
 pinus, sub quibus desidebat adlocutus: Vti-
 nam, inquebat, & mens vobis, arbores, &
 vox esset, vt hoc unum dictitaretis, Cydip-
 pe pulchra; vel saltem corticibus inscribas
 ferre-

ἄπονοσήσας τὰς πυρσῶ διήκωστο. ποικύτα μὲν Ἀ-
 κόντιος ὁ παιδίον διχέγγετο πρὸς τὰ σώματι
 μαρμαρόμυθος καὶ τὸ νοῦν. τῆ δὲ Κυδίππῃ πρὸς
 ἔτερον ἠντρεπίζετο γάμος· καὶ πρὸ τῆ πατρὸς
 τὸ ὑμῶμον ἦδον αἰ μοισικώτερον τῶν πρὸθενων
 καὶ μελιχίφωνοι, τῆτο δὲ Σαπφοῖς ὁ ἠδισον
 φησίμα. ἀλλ' ἀφῶνον ἠρόσηκεν ἡ παῖς· καὶ πρὸς
 ἄκοφορα δὴ τὴ ἰνυμφαγωνίας οἱ τεχνῆτες ἑώρων.
 εἶτα ὡς ἀδύξως ἑρέσφηλε, καὶ δούτερον ὁ θα-
 λᾶμος ἐκσυσίετο· καὶ ὡσπερ ἀπὸ οἴου θήματα
 τῆ ψυχῆς, ἀδύξως ἐρούση. τειλὸν ὁ μυσίως ταῦτα συμ-
 βέβηκε τῆ παιδί. ὁ δὲ πατὴρ τεπάρτιω ἄκο ἀνέ-
 μινε νόσον· ἀλλ' ἐπύθετο τῆ πυθῆς, τίς ἀρα θεῶν
 τὸ γάμον ἐμποδίσει τῆ κόρη. ὁ δὲ Ἀπόλλων πδύ-
 τα σαφῶς ὄν πατέρω διδάσκει· ὄν νέον, ὁ μῆ-
 λον, τὸ ὄρκεν, ἔ τὸ Ἀρτέμιδος ὄν θυμὸν. καὶ πα-
 ραγῆ θάπλον ὄρορκεν ἀποφύωαι τὴν κόρην· ἀλῆως
 τῆ φησι Κυδίππῃ Ἀκοντῆρ σιωπάτων, ἔ μὲ-
 λυβδον ἀν σιωεπαμίσχας ἀργύρω. ἀλλ' ἐκατέ-
 ρωθεν ὁ γάμος ἔσαι χευσσις. ταῦτα μὲν ἔχρησον
 ὁ μαρτῶος θεός· ὁ δὲ ὄρκος ἄμα τῶ χρησιμῶ συ-
 νεπληροῦτο φῆς γάμοις. αἰ δὲ τὸ παιδὸς ἠλικιόπι-
 δες, ἀνεργὸν ὄμῶμον ἦδον, ἔκ ἀναβαλλόμενον ἔτι,
 ὡς δὲ ἔλα κρηπτόμῶνον νόσω. καὶ ἡ διδάσκαλος ἐπέ-

ἰνυμφαγω-
νίας.

2 ἠέσφηλε.

3 πυθῆς.

4 ἠλικιόπι-
δες.

penetraret eius lapada. Talia fabatur mentē
 simul et corpus marcidus adolescens Acōti.
 At Cydippe cū altero parabatur nubtiæ; iā-
 que ante thalami fores vocis dulcedine, can-
 tuq. peritia potiores virginū hymenæi occi-
 nebāt, dulcissimū illud Sapphūs canticū. Sed
 sponsa deimproviso cæpit agrotare; ac iā pro
 nubtiali funebrē pompā spectabāt parentes.
 Cōualuit tamē insperato, thalamusq. iterū
 adornari cæpit; sed veluti de cōpactō ludēte
 fortuna, decubuit rursus; tertiū que eadē hac
 oīa euenēre. Tū pater nō expectata quarta
 agritudine, misit scitatū Pythiū, quis deūm
 impediret nubtias filie. Cui Phæbus rē omnē
 disertim aperuit; adolescentē, pomū, iurādū,
 irā Dianæ; monuitq. ut quāprimū liberaret
 puellē fidē; alioquin et quā Cydippē Acōtio
 iugabis, nō miscbis plumbū argēto, sed facies
 aureas vtrinq. nubtias. Hæc fuit diuini nu-
 minis dictio, quā simul et iuramentū imple-
 uere celebratis nubtijs. At virginis a quales
 perfectum tum demum hymenæum cecinē-
 re, non dilatam amplius, nec interruptum
 accedente morbo. spectabatque chori ma-

1 ους.

ελευπε τ' ἐπαδουσαμ· κ' εἰς ὄμιλος ἰχθυῶς ἐνε-
 σιβάζε' ἡχοθμοῦσα τ' ἔσπον, ἔτερος ὃ τοῖς ἀ-
 σμασιν ἐπεκρότει, καὶ ἢ δδξιά τοῖς δακτύλοις ὑ-
 πεσαλμένοις, ἔσποκα μὲνιν τ' ἄριστερα ἔπλητ-
 τεν εἰς ὄν κοῖλον· ἢ ὠσιν αἱ χεῖρες ὄφανοι συμ-
 πλητή μοῦρα ἔσπον κυβάλων. ἀπὸ τ' αἰ δ' ὦν
 ὁμως βραδυῶν ἐδόκει παλ' Ακοντίω· κ' ἔτε ἡμέ-
 ρα ἐκείνης ἐνόμισε μακροτέρα εὐρακεία, ἔ-
 τε νύκτα βραχυτέρα τῆς νυκτὸς ἐκείνης. Α-

2 Μίδου. κόντιος ἔσπε δὴ ἡλλάξατο ὄν' Μήδου χροῦτον,

ἔσπε δὴ πδύτα πλῆστον ἰσοστάσιον ἡγαῖτο τῆ κόρη
 καὶ σύμφυτοι πδύτες ἐμοί, ὅσοι μὴ κεθάπαξ

3 ἀπεικός. τῶν ἐρωτικῶν ἀμαθῆς τ' γδ' ἀνέρασον, ἔσπε ἄ-

4 ὀ. πεικρὸν ἀντίδοξον ἐτῆ). ὡς δὴ ὦν τῆ πρῆνεα

5 π' γ. βραχέα νυκτομαχίσας ἐρωτικῶς, ἵ τ' οἱ τε λοιπὸν
 ἡρώτων ἀπέλαυνεν ἡδονῶν. Εκαθ' ὃ χ' δώμα-
 τα δαίδεις ἐκ λιβαρωτῶ συγκαίμορα· ὡσε ἀμα
 κέεσθ καὶ θυμῶσθαι, ἔ πρ' ἔχην ὄφως μετ'
 βιωδίας. πάλαι ποίνω αἱ πρῆνεοι στωαειθμου-
 μένης αὐταῖς τῆς Κυδίππης, ἐπλεονέκτω σφό-
 δρα τῶν γεωαίχῶν, ὄν κολοφῶνα φέρσσαι τῆς
 βιωρεπείας. νυκτὶ δὲ τῆς νύμφης ἐν γεωαίξι παλ-
 τωμένης, μειονέκτωσιν αἱ κόρα· ἡσοῦτον ἡ φύσις
 ἀπὸ μὲτα χροῦ ὄ λαμπερὸν αὐτῆς ἐκορυφῶσθαι

gistra canticum incipientem, & saltatri-
 cis in modum ad versus cantici gressum
 accommodabat. Alius ad cantiones increpa-
 bat, dexteræque diductis digitis subiectæ
 laeva palmam feriebat, ut sonora manus
 inuicem ferirent cymbalorum in modum.
 Omnia tamen morari videbantur Acon-
 tio: neque diem illa longiorem vidisse se,
 nec breuiorem illa noctem censuit. Non
 mutasset Acontius Midæ auro, nec
 puella contra æstimasset omnes diuitias.
 Adsentientur omnes mihi, nisi siqui
 prorsus imperiti Cupidinum; tales quippe
 non mirum sentire contra. Ita conser-
 to breui cum virgine nocturno prælia
 pacata deinceps præcerpsit gaudia. Ar-
 dere interea in adibus tædæ ture accensa,
 ut simul & arderent & suffirent ades,
 lumenque cum odore suavi præberent.
 Itaque virgines quæ prius censita inter
 ipsas Cydippe antistabant, longe mulieribus
 formæ summam laudem commeritæ,
 nunc addita mulieribus sponsa vincuntur
 longe: tantum formam eius utrobique natura

D. Ioseph de Saler
 Intelligit qd ma-
 nifesti exzou ac-
 cevit in illudbat
 poetis Arist. pag.
 103. qd exzoum ex
 simillimi loci qd
 2at. PSI. Arist. in
 pte l. 2. iconz.

κάλλος· ὡπερ δὲ χρυσόπολις ἢ πόα τῶν χρυ-
σῶ μείρακι σκυήπιετο περσφυαίς. ἀμφω δὲ
λαμπροῖς ὄμμασιν, οἷς ἀέρες δὴ τρυφῶντες
ἑλληλοῖς φαιδρότερον τῆς ἀλλήλων ἀπέλασον
ἀγλαίας.

ΓΥΝΗ ΠΟΘΟΥΣΑ ΜΕΙΡΑΚΙΟΝ,
πιπυθάνεται τ' δούλησεί κελός ο ποθούμυρος.

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ ΕΥΑΓΟΡΑ.

Π Αιδίσκην ἑαυτῆς ὡδὲ πῶς ἤρετό τις ζωή.
περὶ τῶν χρείτων, ὅποιον δοκῶ σοι νεαί-
σκην ποθεῖν; ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι καλὸν ἄλλ' ἔρασα
τυχρὸν, σφάλλομαι περὶ τῶν κρίσιν τῶν ποθουμένων.
καὶ ἔρωτι πλανῶμαι τῶν ὄψιν. λέγε δὴ μοι κακεί-
νο, τί φασὶν αἱ κελραῖσαι τῶν γυναικῶν; πότε-
ρον αὖτ' ἐπαμύσει τῶν κάλλους; ἢ ψέγουσιν ἀπο-
στραφῆσαι πλὴν ἴσας; ἢ δὲ μακροτάτα περὶ
πλὴν κερτημένω φησὶ· τῆ Ἄρτεμιν ἐγὼ πολ-
λῶν ἀπέκτα ζωακῶν αὐτήκεος γινόμενῃ πλη-
σίον ὅτι φησὶ γομένων τοιαύτα πῶς ἴεω· ἰδοὺ μείρα-
κιον δι' ἄρεπες· ἰδοὺ κάλλος ἀπηκρίβωμένον τῆ
φύσιν. οἷσ' τοῖς ἐδὲ πλάττει τῶν ἔρασας μάλλοι
ἢ τῆ Ἀλκιβιάδου μορφῶν· κάλλος γὰρ καλὸν τῆ

extulit. Quæ veluti chrysolopolis herba aureo
iuveni nativæ adiuncta heret; & splendidis
oculis stellarum ad modum inuicem recipro-
co lumine coruscantes mutuas splendidius
fruuntur delicias.

Mulier adolescētem amans ab ancilla
exquirat, num is pulcher. XI.

PHILOSTRATUS EVAGORÆ.

M Ulier quædam ancillâ suam compella-
vit his verbis: dic mihi, per Gratiâs,
qualis tibi videtur quæ ego depereo iuuenis?
nam is mihi pulcher videtur; sed forte amore
percita de amato nō recte iudico; forte amor
visum meū frustratur. Dic mihi & hoc, quid
de eo dicant ceteræ ubi viderūt mulieres. nō
formam eius laudant? an averse despiciunt?
Illa dominâ lenonia arte illiciens, Dianâ te-
stor, inquit, ego his aurib' multas audiui prô-
xime adolescēti insurrâtes; Vide formosū
iuuenem: vide formâ adamussis à natura
exactâ. Ad hâc faciē debuerè fingi Hermæ,
nō ad Alcibiadis vultū. O formosam formâ

ἡμέγα φοιτῶν τῆς φίλας ὥρας. χρείζεις ὁ νεανίας ὅτι κείλη' με-
 γαφρόνων· ἔμηντοι ἕς ἡσθηφάσθαι, ἀλλ' ἕς ὁ
 ἀβρόν καὶ μεγαλοφρεπές. ἰχθυὸν πρὸς ἔρωτα
 2 ὀπήρουτο. καὶ μόνον ὁ ἑπήρουτος τῆς νεανίσκου. ἰχθυὸν
 δὲ καὶ ἡ κόμη· καλή μὲν καὶ ἑαυτῷ ὄσα, ἔτι
 δὲ* καλλίω περικειμένη μὲν τὰς μετώπων· συλ-
 καπῶσα ὃ τῶν ἰσίων τῶν οὐδ'. ὁ ὃ χλαυ-
 δίσκιον, βαβῶν τῆς χρωμάτων· ἔγδ' ἐφ' οὐδὸς μέ-
 νει χρώματος, ἀλλὰ τρέπεται καὶ μετορνῆ. ἔ-
 γος ἡμῖν βύκταις ἐραστῆς, ἡβάσκων ἀμφὶ πρῶ-
 τῶν ὑπήλων. βύδαίμων ἢ ἔν νεόν βύτυχόσα ἐ-
 πίσις ἐραστῆν ὁμοδ καὶ ἐρώληρον. μακαρία ἡ
 συκισμωμένη τῆς τῶ, χλιδῶσα καὶ ἑωὶ καὶ
 ἐνπυφῶσα τῶ κείλη. βύδμετέσις ὀμμασιν
 ἐκείνῳ αἱ χάρειτες εἶδον, καὶ πᾶσαι μοι δοκῶσιν
 ἔρῃ αὐτίκα τῆς μειρακίς. ἡσθη τῆς μῦτυλαις
 καὶ ὑφ' ἡδονῆς πᾶσι τῶν χρώματα πῶ ἑκα-
 στον λόγον ὑφίη· καὶ ὁ λεγόμενον δὴ τῆτο, ἐδόκει
 τῆ κεφαλῇ φαύφῃ τῆς ἔρανθ. καὶ ὅτε πεπίστευκε
 τῆ νεόν εἶη καλόν. αὐτῶν γδ' ἑαυταῖς αἱ γυναικῆς ὅ-
 τε δὴ κρίνοισιν εἶη καλῆς, ὅτῳ ἰδῶν τις ἐπαυνέ-
 σθ· ὅτῳ ἐραστῆν γυναικῆς.

vos testor chara Hora : ὁ lepidum iuue-
 nem forma sua ferocem, non ad superbiam
 sed ad teneram et magnanimam indo-
 lem. Satis est conciliando amoris vel
 sola hac nasi aduncitas ; sed hac casaries
 pulchra per se quidem ; sed pulchrior cir-
 cumamplexa sinciput ; dein iuxta aures
 descendens mixta lanugini . Tum amicu-
 li colores quam mirandi ; non enim colo-
 rem unum seruat , sed mutatum semper
 floret . Talis nobis optandus amor prima
 florens lanugine . Felix quæ iuuenem parili
 amore amata simul et amans possidet : for-
 tunata quæ cum ipso cubat , luxurians in
 lecto , formaque superbe gaudens . propitijs
 illam oculis viderunt Gratia . Omnes mihi
 in summa videntur eum deperire mulieres .
 Lata tot testib⁹ domina præ voluptate mu-
 tabat colorem ad singulas voces , videbatur-
 que sibi quod dicitur sublimi vertice cælum
 tangere . Tum demum vere formosum esse
 iuuenem credidit . nam et ipsa se mulieres
 tum credunt forma præcellere , quum quis eas
 videns laudavit , quum miratus amare cepit .

a la France

ΝΕΟΣ ΠΡΟΣΚΑΛΟΥΜΕΝΟΣ

πρωτα, ἢ φίλης δικιμαῖσσαι ὁ κάλλος.

ΕΥΗΜΕΡΟΣ ΛΕΥΚΙΠΠΩ.

1 ἀρα.

ΤΙς¹ ἀρα τελέεται τῆς ἐώτα κάλλης; τίς ὁ
 ὧς ἐσπερίας ὠμίληκε ζωαζῆν; ἢ κέτω-
 σθαι οἱ πρωτα χόρην ἐρωτικῆ φιλολογίας καὶ
 χρίσιν τῆς ἐμῆς καλλιτέτης· καὶ σὺ δὲ δηλῆτα λε-
 γόντων εἶπου τι ἔστιν ἰσορήκασιν ἀξιοθεατὸν κάλ-
 λος. ὅπου γὰρ ἂν τις αὐτῆ ποῖς ἐφθαλμοῖς ὑπεβά-
 λη, πρῶτα χόρ κάλλος αὐτῶ στυαυῖται, καὶ
 κάλλοις ἐφάπτεται. Ταυτῆς ὁ μῶμος ἀποσφα-
 λεί, ἀρτεται καὶ σῆνει καὶ ἀπερῆ. ὡς δὲ δόξως τε-
 θάμα καὶ πῶ ἡλικίας, πῶ χάριν, καὶ μέγεθ. ἢ
 ποδὸς δηλῆτα ὁ θαῦμα. φύσιν γὰρ ὁ ποῖς ὑπελα-
 σος ὦν, καὶ τῆς ἀκοσμήτους οἶδε κοσμήν. ἐφῆδι-
 μα ποῖς ὅποις ὁ μῶμος συμπαρέποισι τῆ μορ-
 φῆ. ² ἑτέρας μὲ γὰρ ³ ἢ πυθίας εἰληχε βίον,
⁴ ἀπαλότητα ὅ σύμφυτον ἔχει καὶ ἀμεμπτον ἦθος.
 ἀπῶτα τῆς τάξεως τῆ βέλτιω βίαι· καὶ αὐτὸν μι-
 μέλιτα ἤρηκε ὡς ἀκρίαν· δῶρον ὅ, ὅ τις δῶ, ἐ-
 παμῆ. ἔχ ὡσπερ ἑτέρας πῶ ὁ διδόμενον συμ-
 κροῖ ἢ ζυμῶν. καὶ ὡσπερ κελσίδος ἀεὶ ὡς ἀ κελσίδος,
 ἰζαγόμην ἀμφο. ἢ δὲ ὡς αἰτέρω ποροβαμῆν; ἐνθα

2 ἑτέρας.

3 ἢ πυθίας.

4 ἀπαλότητα.

5 ἰζαγόμην.

Adolescens omnes appellans ad pro-
 bandam formam amafixæ. XII.

EVHEMERVS LEVCIPPO.

QUis unquā formas Oriētis vidit? quis
 Occidui orbis mulieribus congressus est?
 veniāt vndiq. feminariū amatores iudicare
 de mea pulcra cōnuba, dicātq. veraces siquā-
 do tā dignā spectari speciē nouerint. nā qua-
 cūq. illi inieceris oculos, occurrit ubiq. forma;
 formam semper attingis. Momus hic frustra
 abiens dolet, eiulat, desperat. Subiūt mihi ul-
 tra admirationē spectare stature dec^o & gra-
 tiā, trāsijitq. vsq. ad pedes miraculū. Natura
 enim pes bene aptus etiā inornatas exorna-
 re cōdidicit. Sed & me lactāt cōueniētes for-
 ma mores. nā mea Pythias cōditione viuēdi
 meretriciā sortita, simplicitatē tamē natiuā
 retinet, & indolē inculpatā, moribus ita cō-
 positis vt cōditione eius longē sint meliores.
 quin me nulla re magis cepit quā innocētia:
 si quid das, qualecūq. id sit, laudat, nō mere-
 triciū in morē, quicquid datur parui aestimā-
 tiū. Ita nos semper ad fidem alter alteri ve-
 luti monedula. Quid vltiora narrē? vbi

δὴ τὰ περιπὰ τ' Αφροδίτης ἀπόρρητα . λεκτέον
 ἢ μόνον ὡς ἀντιλέγεται ποσοῦτον, ὅσον ἐστὶ τὰ βρα-
 1 ἐρεθίσαι· δύναιτο αἰρεθείσα, ὃ μὲν οὖν τράχηλος αὐτῆς ἀμ-
 2 Dele, ἢ δέ. βροστίας ὄδαδε . καὶ τὸ ἀάδμα ἡδὴ ἢ ἢ μὴ-
 λων ἢ ῥόδων πόμασι συμμιχθέντων ἀπόζειν φι-
 λήσας ἐρῆς . πῆς δὲ τερνῆς τοῖς καλοῖς ἐπιπέ-
 τῶ κεφαλῶν, ἢ γρίππου ἀλλ' καταφιλῶν τὸ
 πῆδημα τ' καρδίας . Ἐκ οὖν τῶν ἀφροδισίων,
 3 ἴφην πρὸς. ὡς ἔφην, πῆς ἴς τ' ἡδονῆς τέλος, ὁδὸς ἐστὶν
 μία· διὰ φροδίτου γὰρ αἰ δὲ συσθεῖς γυναικῆς . καὶ
 ἡδονῆς ἐν ἐκείναις, Ἐκ ἀρχῆς, ὃ τέλος βύβρι πῆς·
 ἐπεὶ καὶ τοῖς ἐδέσμοισιν ἐστὶ τέλος ὁ κόρος . ἀλλὰ
 τὸ μὲν πρὸς καὶ τέρπει . τὰ δὲ πᾶρτελῶς ἀνα-
 πρέπει . Ἐξ ἑαυτῶν ἡμέρα μὲν πᾶσα λυθική· καὶ τ'
 ἐν φαρύγγα λογζομῶν, εἰς βύβρι χαι ἐχ ἡθῆν.
 ἀδόντων μὲν οὖν ἀκήρα πολλὰ κῆς . ὡς πέφυκεν
 ἀποδημία τ' πόσον ἐκλύειν, ἔκ πρῶοιμα ζόμους
 4 ἴφην· ἢ φασίν· ἠσοῦτον φίλος, ὅσον ἔρα πῆς ἐσαι-
 πον. ἐγὼ ἢ ὄμυρμι τὰς χεῖρας πυθιάδος, ὡς ἔ-
 δε ἀποδημῶν ἀπεσάτω τῆς πρὸς ἐκείνῳ φι-
 λίας. Ἐστὲν οὖν ἡθῆν ἐπὶ πῆθον ἐρῶν, μᾶλλον δὲ γ-
 λιπῶν, καὶ μὲν ζῶντος ἡδονῆς τ' πόσου· καὶ χάριν οἶδα
 τῆ τύχη, ὅτι μοι λήθῃ Ἐκ ἐν ἡθῆν τ' φιλοπάτης.
 ἔφην δ' ἀντις ἐρωτικῶς ποιητῆς καὶ δομηρίων ἡμαῖς,

*secretæ & infandæ Veneris delicia. Dicam
 hoc unū tamē, tandiu repugnare illā, donec
 mora desiderii accenderit. Sed collū eius am-
 brosiā spirat; suavis anima; dicas quū pangis
 basiū, sentire te mixta poculis poma vel ro-
 sas. Itaq. ego delicato pectori ceruice incubēs
 insomnē noctē duxi suffultū cordis ipsū ba-
 siās. Nō est ergo Venerij operis, ut dixit qui-
 dā, ad finē voluptatis unicū iter: carēt enim
 Venere deformes; ac voluptatis in ijs nō ca-
 put, nō pedes inueneris. nam & ciborū finis
 vnus satietas: sed hic nutrit simul & latat;
 sunt qui prorsus auertunt. Per hęc mihi dies
 omnis cādida, nec minus felix ijs quę in pha-
 retra numerātur. Itaq. audierā sepius canē-
 tes absentia natā soluendo cupidini: dicūtq.
 vulgo, Amicus tantū, quamdiu corā videt.
 At ego Pythiadis gratias iuro, ne absēti qui-
 dem excidisse illius cupidinem. ita redij non
 minus amans, immo magis amari relictam,
 magisque me iuuat desiderium; gratiamque
 fortune dico, quod non mihi imperauit ami-
 cissimi capitis obliuium. Dicat quis amato-
 rius poeta Homerum nobis accommodans,*

Δαπύσιον λέκτροιο παλαῖσθ' ἰκρίων' ἰκρίων'.

ΠΑΙΣ ΕΠΟΘΕΙ ΤΗΝ ΤΟΥ

Φύσματος παλλακῆν· ἰατρὸς διέγνω τ' ἔρωτα
τύχῃ πλέον, ἢ τέχῃ χρῆσάμενος, καὶ μεθύ-
δω πείθῃ τ' πατέρα, τὰ πατρὶ ὡδ' ἀχω-
ρήσασα τῆς παλλακίδος.

ΕΥΤΥΧΟΒΟΥΛΟΣ ΑΚΕΣΤΟΔΩΡΩ.

ΤΩ μακρῷ καὶ τῷτο, φίλτατε, κατέμα-
θον χρόνῳ, ὡς καὶ τέχῃαι πᾶσαι πωρο-
δέονται τύχῃς· καὶ τύχῃ ἀφαιρησθήσεται ταῖς ὅπι-
σθήμασι· αἱ μὲν γὰρ ἀτελεῖς μὴ σιωερρωῖν τις τῶ
θεῖα. ἢ δὲ μάλλον ἀδουκιμαί τῶ εἰωτῆς ἀφορ-
μαὶ τοῖς ὅπισημοσι δαρουμένη. ἐπεὶ φύνω
μακρόν γε τὸ πωροίμιον, ὅθ' εἶδα, τὰ ποροῖν-
πιθᾶτην ἀκρόσασα, ἢ δὴ λέξω τὸ συμβαί, μηδὲν
ἐπὶ μδηήσας. Χαεικλῆς ὁ τῶ βελπίσου Πο-
λυκλέους υἱός, παλλακίδος τῶ τεκόντος ποθῶν,
κλινοπετήσας ὡδ', σάματος μὲν ἀφανῆ πλατή-
ματος ὀζηθδῶνα· ψυχῆς δὲ ταῖς ὀζηθῆσας ἔρω-
πικὴν ἀπώματος νόσον. ὁ γουῶ πατήρ, οἶα πατήρ
ἀγαθός, ἔσφοδρα φιλόπαις, αὐτίκα Πανάκιον
μεταπέμπεται, τὸ ὄντως ἐπῶνυμον ἰατρὸν. ὅς τῶ

Dulces antiqui leges repetisse cubilis.

Patris concubinam amabat filius: gna-
rum id medico forte magis quam
arte; isque arte persuadet patri ut
eam concedat filio. XIII.

ΕΥΤΥΧΟΒΟΥΛΟΣ ΑΚΕΣΤΟΔΩΡΩ.

ET hoc longum me tempus, amice, do-
cuit, fortuna egere artes omnes, fortu-
naeque vicissim ab artibus ornamentū acce-
dere. nam illa, ni numen adiuvet, imper-
fecta; haec magis elucescit, ubi occasio-
nes suas praebuit peritis. Sed quoniam lon-
ga, sat scio, praefatio narrationem auide
expectanti, dicam rem ipsam, non mo-
rabor amplius. Charicles optimi Polyclis
filius eger amore paternae pellicis decuba-
bat in lecto, caussatus occultam corporis
agritudinem; reuera animum anxius
amatorio morbo. At pater, ut bonum
patrem ac filij amantem par fuit, con-
festim Panacium accersit, medicum vere
dignum suo nomine. Is ad motis
pulsui

μὲν δακτύλοις τὰ σφυρμῶν παρὰ τὸν ἄρθρον, ἢ
 ἢ τοῦ μετὰ τὸν ἄρθρον τῆ τέχνης, καὶ τοῖς ὀμ-
 μασι δὲ διαγνωστικὸν ὑποφάνων κίνημα τὸ δια-
 νοίας. ὅθεν ὄλως ἀρρώστημα κατενόει γινώσκων
 ἰατρῶν. ὅτι πολὺ μὲν οὖν ὁ τοῖσδε ἰατρῶν ἀμύ-
 χητος ἔστι. τὸ ποιοῦν μὲν ἐν ταῦτο μάλιστα πα-
 ρέστης διατὸν μετὰ τὴν ἀφροσύνην ὁ σφυρμῶν ἀ-
 ταντὸν ἢ ἄλλο. καὶ τὸ βλέμμα παραχῶδες ἐδὲ-
 κει. καὶ ὅθεν ἀμεινον τὸ πρῶτον διέκειτο τὸ
 χροῖον. καὶ διχόθεν ὁ Παράκιος διέγνω τὸ πάθος·
 καὶ ὅθεν ἀπλῶς ἐν τέχνης ἔχῃ εἶλεν, ἐν τῆ
 χη μάλλον εἶχε λαβάν. καὶ τὸ δῶρον τῆς παρ-
 νοίας ἦς κατὰ τὸν ἐταμιώετο τῆ σιωπῆ. Ἐπει-
 πος ἔστι αὐτῶν τῆς ὀπτικῆς ἢ γινώσκων ὁ δὲ
 ἰατρῶν. αὐτῶν τὸ πρῶτον ἰατρῶν διακελεύετο
 πᾶσιν τὸ οἰκίας κέρειν τε καὶ γυναικῶν, διατὸν
 κέρειν παρὰ τὴν κέρειν, ἀλλὰ κατὰ μίαν
 ἐν διατήματι βραχέος διακρινόμενος ἀλλή-
 λων. καὶ τῆς γινώσκων αὐτῶν μὲν τὸ ὑποκέρπειον
 ἔστι τῆς τοῖς δακτύλοις ἀρμονικῶς ἐπεσφύ-
 ρει τὸ ἀκρίβη γινώσκων τὸ Ἀσκληπιαδῶν, καὶ μὲν
 πιν ἀφροσύνη τὸ ἐμφομένων ἢ μὲν διατὸν ἄρθρον. ὁ δὲ
 τὰ πᾶσα κινήτης, πρῶτον μὲν τὰς διὰ τὰς ἀτάρα-
 χος ἔστι. τὸ παλαχῆς, ἢς εἶχει ἐρωτικῶς, ἐκφα-
 νεῖσιν,

*pulsui digitis, aduocata in consilium mente,
 oculisque obseruans motus animi indices,
 nullum prorsus morbum agnouit familia-
 rem medicorum filiis. Ita diu tantus me-
 dicus quid censeret incertus stetit. Sed quum
 forte ante oculos adolescentis amata transi-
 ret, repente pulsus incondite suffilire, visus
 turbari, nec facies melius manu. Ita Pa-
 nacijs causam mali sensit duplici indicio,
 quodque arte sola non percepisset, agnouit
 adnitente fortuna. Fortuna tamen do-
 num ad tempus texit silentio; primusque
 illi inquirendi modus hic fuit. mox reuersus
 iussit quotquot in adibus seu puella seu
 mulieres, transire cunctas ante lectum
 iacentis, non passim omnes, sed seorsim
 singulas, breui inter se interuallo distin-
 ctas. Id dum fit, aptata digitis arteria,
 qua manus brachio committitur, cepit inspi-
 cere certam Asclepiadarum regulam, vera-
 cemque testem innatarum nobis passionum.
 At ille amore ager, ad alias quidem immo-
 tus, ubi amata pellex apparebat, pulsus*

νεῖσις, ἀθύς καὶ ὁ βλέμμα πάλιν καὶ σφυγμῶν
 ἄλλοιότερος ἦν· ὁ δὲ σφοδρὸς καὶ λίαν βύτυχός ἴα-
 ἔος ἔτι μᾶλλον πῶς ἀπόδειξιν τὸ νόσου πρὸς ἑαυ-
 τὰ βεβαιότερον ἔπισηύτο, ὁ πλείονα τὰ σωτή-
 ρια φάρμακα ὡρασιασάμενος γὰρ κατασχυθεὶς
 αὐτῷ φαρμάκων δεῖσθαι ὁ πάθος, ἀπεχώρει
 1 ἰστειρία. πῶς ὑπὸ γὰρ ἄλλοι τῆ ἰατρικῆ ἑωυτὰ χυμίζον
 ἄμα τε τὸ νοσοῦντα χηρῶς ὡρασιασάμενος ἔ-
 πίσει, ἔδυσφοροῦντα ψυχαγωγῶν τὸ πατέρος.
 ὡς δὲ καὶ καθεὶν ἐπισημειώμενος πρὸς ἑαυτὸν, ὁ μὲν πα-
 τὴρ καὶ παύροις οἱ λοιποὶ, σωτήρα τὸν ἀνδρα ὡρα-
 σάμενος, ἔφιλοφρόνως ἠσπάζοντο ὡρασιόντες. ὁ δὲ
 χαλεπαίνων ἐβόα, καὶ δυσμαχετῆρ ἄσπῆρος,
 2 ἰστειρία. πῶς ἡσπάζεται ἀπέγνω. τῆ δὲ Πολυκλείου
 λιπρῶν ὡς ἄμα καὶ πικρῶν ἰατρῶν τὸ ἀπογνώ-
 σιως τὸ αἴτιον, ἠγανάκτει σφοδρότερον κειρα-
 γῶς καὶ ἀπαλλάττεσθαι τὸ παρῆν ἠέξει. ἀλλ' ὁ
 πατὴρ ἔτι μᾶλλον ἰκέτευε· τὰ τε στήθη φίλων, καὶ
 τὴν γυναικῶν ἀπὸ μέρους, τὸ τε δῆθεν ὡρασιὸν ἀνά-
 κης, ὡς δὲ σὺν ὀργῇ τὸ αἴτιον ἔξῃ πετῆς ἐμῆς γα-
 μετῆς ἔπος ἐκλόπως ἔρα, ἔπαρμόμω τήκαται
 πόθω καὶ ἰσχυρῶς τὸν ἀνδρα ὡρασιόντα ἦδη, καὶ ἔφερω
 θεῶν ἀπειλοῦ μὲν μοι χεῖρ. ὁ τοίνυν Πολυκλῆς, ἔ-
 παιδὸς ἠεὶ μὴ τὸ νόσον ἀχρῶν· καὶ τὸ Πανάκιον

statim turbabatur rursus & visum. atque
 inde sapiens ac felicissimus medicus firmitus
 apud se statuit conceptam de morbo senten-
 tiam, tertium servatori reseruans, ut aiunt.
 nam caussatus medendo morbo pharmaca
 sibi opus esse, abijt, pollicitus cum ijs adfu-
 turum postera die: simul iacentem spe bona
 fouens, & miserum consolatus patrem. Sed
 ubi die dicta adfuit, pater ac ceteri è fami-
 lia servatorem eum vocantes amice acceden-
 tes salutabant. Clamare ille contra acerbe,
 & succensens grauiter desperare medicinam.
 Tum Polycle suppliciter orante, caussamq.
 desperationis exquirente, grauius irasci, cum
 clamore, confestimq. abitum parare. Tandē
 patre rogante supplicius, & pectus oscu-
 lante, & genibus accidente, tum demum
 velut coactus caussam cum ira edicere: Ille,
 inquit, uxorem meam efflictim deperit,
 vriturque incesta flamma. & iam ego liuo-
 re emulo accensus non fero parati mœchi
 conspectum. Ad hac Polycles & ad
 filij morbum pudore, & ad Panacium

ἤρουθρία· πλιῶ ὅλως τ' φύσιος γηρηνῶς, ὅσα
 ἀπώκησι ὡδὲ τ' αὐτῶ Ἰωακίμους τ' ἰατρῶν ἰκατεῦθι,
 ἀυαίχαιαι τινὰ σωτηρία, ἢ μοιχία τ' ὡραῖμα
 καλῶν ἔτι τ' πιαῦτα διορῶν τῶ Πολυκλέους,
 ὁ Πανακίος διωλύγον κατὰ βόα φάσκων, οἷα
 ὡρ' ἦκός ἐκ φθέρῃσθαι δὴνο παροῦντα τ' ἀπὼ-
 μῶροι ἐξ ἰατρῶ μεταβάλλειν εἰς μακροπὸν μοι-
 χίας, καὶ τῆς ἑαυτῶ γαμετῆς εἰ μὴ φανεράς ἢ-
 πως τῆς ῥήμασι. ἐπεὶ δὲ πάλιν ἐπέκειτο Πολυ-
 κλῆς ἀπὸ βολῶν τ' δόδρα, καὶ πάλιν σωτηρία,
 ἢ μοιχία ἐκάλει τ' ὡραῖμα· ὁ συλλογιστικὸς
 ἰατρὸς ὡς ἐβῆθησθαι τ' συμβαλὲν ἀληθῶς ἀν-
 τιπάγων, ἤρετο Πολυκλέα. τί οὖν ὡρὸς εἶδος,
 ἢ ἄλλ' ἀπὸ πᾶς τῆς σῆς ἤρα παλλακίδος, ἐ-
 καρτέρεις αὐτῶ παροῦντι τῶ πτω ἐκδιῶναι;
 ἐκείνῃ τ' φήσασθαι, πᾶν γὰρ τ' δία, ὁ σοφὸς
 ἔφη Πανακίος· σὺ κίω σαι τὸν, ἢ Πολυκλῆς
 ἰκέτευε, καὶ ὡραῖμα τὸ πᾶ εἰκότα. τῆς σῆς γὰρ
 ἔτος παλλακίδος ἔρα. εἰ τ' δίχασον ἐμὲ τὴν ὁμῶ-
 ζυγα ὡραῖμα διδόναι τῶ τυχόντι ἀπὸ σωτηρίας,
 ὡς ἔφης, πολὺ γὰρ μᾶλλον δίχασόν σε ὡ παυ-
 δι κινδυνύοντι ὡραῖμα χωρῆσαι τῆς παλλακίδος.
 εἶπει βίμηθῶς· σιωπελογίσατο διωπατῶς, καὶ
 πέπεικε τ' τεκόντα τῆς οἰκείοις περὶ ἀρχῆσαι

rubore suffusus, tamen naturali amore im-
 pellantem non extimuit super uxore propria
 medicum appellare, necessariam id salu-
 tem, non adulterium nominans. Quae dum
 Polycles rogat, clamare intentius Pana-
 cius, qualia decebant iratum animum, ro-
 gatum ut ex medico leno esset, et quidem
 uxoris suae, quamvis id alijs verbis pete-
 retur obscurius. Verum ubi instare Po-
 lycles contra, salutemque id rursus non
 adulterium vocare cepit, tum ratiocinator
 medicus velut in conclusione rem ipsam in-
 ferens; Quid enim, inquit, si amicam
 tuam amaret filius, num eam sustineres
 amanti cedere? Facerem, inquit ille,
 Iouem testor. Te ipsum ergo exora, ὁ Πο-
 lycles, inquit Panacius; te ipsum solare;
 nam hic amicam tuam deperit. Quod si
 ius est rectum est me salutis causa coniugem
 extraneo cedere, quod censebas; quanto te
 aequius est periclitanti filio coniugem sua-
 riam permittere? Dixit methodice: con-
 clusit fortiter, perfecitque ut pater pareret

Plautus

διχάοις. πρὸς τερον μὲν τὴν Πολυκλῆς ἐαυτῷ παρο-
σεφθῆναι λέγων· χαλεπὴ μὲν ἡ αἴτησις, δύο κα-
κῶν ἕς ἀίρεσιν παροκειμένων, ὅ μεριώτερον αἵρετέον.

ΠΟΡΝΙΑΔΙΟΝ ΠΡΟΣ ΝΕΟΥΣ

ἄσμοασι, ἐκ ἀργυρίῳ παροτρειπομένους αὐτήν.

Ἰφιλιμά· Ἰ ΦΙΛΟΜΑΤΙΟΝ ΕΥΜΟΥΣΩ.

παν·

ΟΥτε αὐλὸς ἐπαίρων οἶδε παροτρύπειν· ἔτε
λύρα τίς ἐφῆκεται πόρνοις, ὄργυεις ζω-
εῖς· κέρδη μόνον δουλοκόμου, εἰ θελγόμεθα μελο-
δίας· τί οἶον μά τι μὲν ὡς νέοι διαβρήγνασθε τὰ γνά-
θους ἐμφυσῶντες τῆ σὺνελίῃ; εἰ δὲν ὑμᾶς ὀνόμαζεν τὰ κα-
θαίσιμα· τί παροτρύματα πρὸς ἔχετε ταῖς χρυ-
δαῖς; τί ὅτι καὶ ἀδοντες ἔφητε; οὐκ ἔπιθου μῆτις ὡς
πρὸς ἔνε, θυμέως γυνή; μέγρε τίνας πρὸς ἔνεος καὶ
κέρη, τὰ τῶν ἀνοήτων ὀνόματα; ἢ ταῦτα μὲν ἴσθ
2 οὐδέν· που πρὸς ἔνε, ὡς ἀπαργύρων· ὅσα δὲ ταῖς ἐπαίρων
ἔστι πιθανόν; ὡς ἠγῆτε δὲ μερὰ δῖος ἔξαπαλαῖ, ὡς
ἔρωτι τῶν ἀγύμων παιδῶν, καὶ πρὸς τελέως ἀμύνη
τον Αφροδίτης; καὶ παροτρύειτε ἑξῆς ἢ λύκος
λιπρῶν ἄργα κατὰ δούδα; ἀλλ' ἔρωτος πα-
λαμῶ στίλβουσα ποροδιδασκάτω τῆ ἀδελφῆ, καὶ
τοῖς ὀκλήσις ἔρασαῖς καὶ παροτρύει οὐ μολύδα,

legi sua. Prius tamen ad seipsum Poly-
cles; Graue est quod rogas, inquit; cete-
rum è duobus malis legendum minus.

Meretrix ad iuuenes canticis ipsam demul-
centes, non pecunijs. XIII.

PHILEMATIVM EVMVSO.

NON didicit mouere puellas tibia, nec
ductantur scorta modulatis lyrae pul-
sibus, si absit pecunia. quæstui solo seruimus,
non lactamur cantilenis. Quid vos ergo iu-
uenes frustra disrumpitis buccas inflanda
fistula? nihil vos iuuabunt cithare modula-
mina. quid fidibus negotium facestis? quid
hanc cantilenam insurratis? non vis puella
mulier fieri? quousq. puella, & virgo impru-
dentiū nomina? An vos nostis quidē, quam
sine argento vana oīa, nec puellis credula?
sed me facilem decipi censetis, tanquam im-
peritam amoris infantulā, profanamq. Ve-
neris mysterijs, ac magis obnoxiam capi, quā
incuriosam. agnam dormientē ceperit lupus.
Sed ego vetula quondā vitilene sorori meæ,
eiusq. amatorib. per occasionem conuersata,

Ὅτι δὲν ἔδουξα δυσμαθῆς. ἀλλὰ τ' ἔταυρον ἤδη με-
 μνησθέντα βίον, ἔπειτα τὴν γαίην τ' νοῦν. ἔγω-
 γνα ξυρὸν ἐς ἀκόνιον, καὶ ἀργυρίον τ' νέαν τ' ἔρω-
 πα δοκιμάζω. χρυσὸν γὰρ μείζω τεκμήριον τῷ
 κομιδῇ φιλοῦν. ὅτι οἶδα ἔτερον. πηλοῦ πένες
 ἄμα παροῦσας ὀφείντες, κρωβύλου ζῶντος ἀσι-
 ζόμενον, πολλάκις ὅταν φωνῶσιν ἡμᾶς. ἢ τὰς χάρι-
 τας ἀκήκασα πολλάκις αὐτῆς εἰκότως ἐκείνο μεί-
 λιστα τοῖς φίλοις λεγούσης, ὅτι μᾶλλον ὀρέγεσθε κάλ-
 λους, ἐγὼ δ' ἡλεῖται ἔρω. ὅτι οὐκ ἀνεπιφθόνους
 τοῖς ἀγαθῶν ἡσυχαστῶν ποδοῦς. καὶ γὰρ τ' νό-
 μον ἀποδέχομαι καὶ ζηλώ. τὴν τῶν πείθεσθε τ' πε-
 ριτῶν ὀργάνων ἀφ' ἑμῶν τοῖς ἡμέτερον ἔκωλύ-
 σθ'. ἀλλ' ἔγωγε ἀργυρίον ἢ, πᾶντα τοῖς ἡμῶν ταῖς.

ΔΥΟ ΠΟΛΕΙΣ ΚΑΤ' ΑΛΛΗΛΩΝ

διέκριντο πολεμίας. μᾶλλον πύτων βασιλεῖς ἠγάθη κόρης ὅτι
 τῆς ἀναπίας πόλεως, ἐπαφροδίτης ἐκμανέσης αὐτῶν, καὶ
 γάμου πύτων ἐν ἀμοιβῆς μέρει πρὸς τοῖς πολίταις ἐπαίσηται
 τῆς φιλατίας.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΣ ΛΥΣΙΜΑΧΩ.

Ὅτι δὲν, ὡς ἐγὼ μνησθέντα, πειθαρχώτερον πέφυκεν ἔδ'
 ἀφροδίτης. ἴσασιν οἱ βέλτη-
 μένοι, καὶ τῶν ἡμῶν ἀπὸ τῆς φωνῆς ὅτι εἰς, αὐτῆς καὶ

non indocilis visa sum : sed iam et meretrici-
 ciam disciplinam condidici, et mentem eru-
 diui, nouaculaq. in cotem incidi; et adoles-
 centium cupidinem argento censeo; non enim
 aliud maius amoris magni indicium noui
 quam pecuniam. Itaq. multi euntes simul
 ubi uidere, vulgatum sermone Crobyli iu-
 gum nobis insufurrabant. Testor Gratias,
 audiuisti illam saepius hac amatorib. merito e-
 dicere; vos formam desideratis, ego pecunia:
 praefiscini ergo quaramus inuicem remedia
 nostro cupidini. Eandem ego legem accipio
 et peto. Huic vos parete abiectis instrumen-
 tis futilibus: per me equidem non stabit; ar-
 gentum modo adsit, cito agent ferentur omnia.

Ciuitates duæ hostilia exercebant: alterius
 Rex puellam ex altera furiate amauit, po-
 titusq. mercedis vicem pacem fecit cum
 icus ciuibus. X V.

APHRODISIUS LYSIMACHO.

Nimis ego esse Venere effi-
 caciis, aut persuadere potentius cen-
 seo. norunt qui eius vela sensere, nec
 quisquam eorum contra ibit: illa et

πόλεμον εξαλείψει, καὶ δυσμενῆς ὡς οὐκ οὐδ' αὖτε βα-
 ρατότατα ἀπένδεσθαι παρὲς ἀλλήλους· ἀμύσει τι
 πολλάκις, μὲν στρατηγὸς εὐρίστους καὶ μεγάλας
 στρατόπεδα καὶ πολλὸν τὸ πολέμου οὐκ οὐδὲν, ὁ
 βασιλεὺς ἐκείνος τὸ ξότυς μικρὰς ἀκίδος βολῆς,
 καὶ ἀδελφὸν δὴ πού τὸν ἀνὰρ παρ' ἑπιπὸν ἀποφαινεῖ, παρὰ
 τῆτα μὲν πορίζων· εἴτα τις ὀπλίτω μὲν ἰδὼν
 εἰ καὶ δύσμαχον, παρ' οὐδ' ἀλλεπο τιὸ ἀσπί-
 δα σὺν ἄπολμια, κατηνών ὁ δόρυ· ἔρωτος
 δὲ φανείτος, γέροντα ῥήματα βύθους, ὁ τῆος
 δρασὺς, καὶ τιὸ δόξα¹ ἀκοντὶ παρ' οὐδ' ἀμα-
 πείνας, ὡμολόγη τιὸ ἦταν· τῆς τε μάχης ὑπε-
 ρεχέρι, μετατρέπον τὰ κῶτα παιδαίω
 τὸ ξότυ, μηδὲ γ' οὐκ μαλθακὸς ἀιχημητῆς εἶναι
 δι' ἐκείνον πολμησας· Μίλητος πόλιω καὶ
 Μυῦσα πόλις ὅτι μῆκισον χρόνον παρὲς ἀγ-
 λήλας ἀρεπὶ μὲν καὶ διετέλω· πάλιν ὅσον ἐς
 Μίλητον· οἱ τῆς ἐπέρας Ἰωνοποιοῦν βραχὺ
 παρ' οὐδ' αὖτε, καὶ ἔχοντες καὶ μέτρον τ' αὐ-
 τῶν πῆμα μῆκος Ἀρτέμιδος τιὸ πᾶν ἡγεῖται, καὶ
 σμικρὰν ἀνάκαχθαι ἐκείνου τῆος² ὅτι πῶ-
 το· τῆτος Ἀφροδίτα καὶ περὶ τῆος διήλλαξεν,
 ἀφορμὴν εἰς σύμβουσιον μηχρησαμένη ποιᾶ-
 δε· κέρη γὰρ τῆτος Πιερίαι, φύσος τε⁴ καὶ

1 ἀκούσι.

2 μωσὶς ἀί
πελεις.

3 ἐπιπύω.

4 καλή.

bella soluit, & inimicos firmissime inter
 se conciliat: quin sapius & imperatores for-
 tissimos, & magnos exercitus, & ingen-
 tem apparatus belli parvus ille sagittator
 tenuis acule ictu, & ipsum etiam Mar-
 tem irritum facit, mansuefacta eius ferit-
 tate; ut qui armatum hostem quantumvis
 fortem audacter protento exceperit scuto,
 proiectaque hasta; idem viso cupidine con-
 festim clypeum abijciat, & nuper audacia
 ferox salmacidam dextram tendens fatea-
 tur victoriam, excedatque pugna sagitta-
 rio infanti terga vertens, ne quidem mol-
 liter repugnare ausus. Exemplum dabo. Mi-
 letus & Myus ciuitates longo iam tempore
 bellum exercebant intercluso utrimq. com-
 mercio: nisi quod Miletum ex altera per
 breui temporis inducias commeabant, com-
 mercij tempus & modum habentes. Diana
 inibi culta festum, quod utrisque erat pro
 breuib. belli ferijs. Sed eos conciliauit mise-
 rata Venus, occasionem hanc machinata.
 Puella quaedam fuit Pieria nomine, & natura

καλλή κακίης Αφροδίτης ὀπισημώτερον κο-
 μηθεῖσα, ἐκ τῆ Μυυντῆς ἐκείρας ἐπιδήμησε
 τῆ Μιλήτου· καὶ τὴν ὅσον διέπουσας, μὲν τῶν
 πληθούσις Ἀρτέμιδος ἐχόμενον, ἢ μὲν πρῶτος
 ταῖς χερσὶν ἀγλαΐζουμένη· φρύγιος δὲ ὁ τῆ ἀ-
 γαθὸς βασιλεὺς πρῶτος τῆν ἐρώτων καταπόξυθό-
 μινος πλεὺ ψυχρῶ ὅτι τῆ κόρη· τὴν πρῶτον αὐ-
 τήκα φασίδου, καὶ θάπτον ἀμφω σιωπῆλοι εἰς
 ἐπιπλεῖ, ἵνα καὶ πρῶτος ἔφην ὅτι τὰ χερσὶ σιωπα-
 φθῶσι ἀπόλοις· ἔφη δὲ ὅτι οὐκ οὐκίος ἐρασιμῶς
 ἀφροδίτας τῆ κόρη, καὶ σιωπῆσαν αὐτῆ πρῶτον
 ἀμφοῖν ἀμφοῖν ἀποδοῦναι· εἴτε γὰρ θάρσῶσα λέ-
 ξειαι ὡ καλή, πὶ δὲ σοὶ χερσὶν ἀμφοῖν πρῶ-
 τος· καὶ διπλασίαν ἠδύως πλεὺ ἀπτησὶν ἀπο-
 αληρώσω· τοιαῦτα μὲν ὁ δίκαιος ἐραστής· σὲ δὲ
 ὡ πασῶν ἀφροδίτας γυναικῶν καὶ καλλή
 καὶ γράμη τῆς ἀφροδίτης ἢ πρῶτος ἀφροδίτας
 ἔχ ὄρμος, ἔχ ἐλικίπρες, ἔχ πόλων ὅ πολυτι-
 μων, ἔχ πειδέρραμον, ἔχ λυδῶς τε καὶ ποδύρης
 χιτῶν, ἔχ πορφυρίδες, ἔχ θεράπαινας τῆς Κα-
 εἰας, ἔχ Λυδῶν ἀφροδίτας ἰσουργοῦσαι γυναι-
 κες, οἷς ἀπασιν ἀπτεχρῶς ἀγάλλεσθαι ὅ θῆλυ
 πτεφυκα γῆρος· ἀλλ' εἰς γῆν ἐώρας ὅ πρῶτος πτε-
 ὡσπερ πτε σιωπῆσαν ἀμφοῖν· εἴτε ἔφης ὅτι πρῶτος πτε-

ἐκπιδουῶναι.

formosa, & tum à Venere ornata formo-
 sius. Ea tum ex Myunte Miletum venit.
 Ibant, curante rem omnem dea, cum ceteris
 in Diana puella Gratijs florens, & Phry-
 gius urbis princeps mentem saucius amore
 puella tum primum visa. Conuenerunt
 uterque cito in unum lectum, ut & citius
 in unam pacem ciuitates uenirent. Ille
 mire delectatus amatorio puella connubio,
 cupidusque conueniens premium reponere;
 velim dicas mihi, inquit, audacter, bella,
 quid maxime ex me expetas: ego id tibi lu-
 bens merito duplum representauero. At
 te, mulieres ceteras & forma antistans &
 sapientia, non dimouere prudenti consilio
 monilia, non in aures, non ciuitatum lu-
 xuria, non torques, non Lydia talaris tu-
 nica, non purpura, non Cariae ancilla,
 non Lydorum textrices eximia, quis omni-
 bus supra modum affici sequior sexus amat.
 Sed primum terram despectans veluti cogi-
 tabunda, dein genas rubore gratioso perfu-

Φορηγμένη τῷ πρῶτῳ, καὶ ὁ πρῶτος ἐξ ἀ-
 ἰφαιπομ. κροῖς. δακτύλοις ¹ ἐφασπομένη τῷ κροῶν.
 ἰφαιπομ. κροῖς. δακτύλοις ¹ ἐφασπομένη τῷ κροῶν.
 πῆ ὃ πεισπέφρασα τῷ ζῶνις ὁ ἄκρον. ἐστὶν ὃ
 ὅτε καὶ τῷ δαφῶς πεισπεφρασα τῷ ποδι. τῷ
 πα δὴ πᾶ τῷ ἀδουμῶν ἐν δὲ πορῆσῃ κινήμα-
 τα. ἐφης ὡς μάλις ἡρεμῶσα φωνῆ. ὅτείνουσι
 ὡ βασιλῶ ἐμέ τε καὶ τοῖς ἐμοῖς συχένης εἰς τῷ δε
 πῶ βυδαίμωνα πόλι, ὅταν ἐθέλοιμῶ ἐπ' ἀ-
 δείας ἰέναι. ὁ ὃ φρύγιος τῆς φιλόπαυδος γυναι-
 κὸς ὄλον κατενόησε τῷ σκῆπῶν. ὡς ἀφ' τῷ τῶ
 ἐκαίη ἀπονδῶς πρὸς Μιλησίους πρῶτα (ἡ
 τῆ πατρίδι. κατένοσέ τε βασιλικῶς, καὶ ὁ ἀπου-
 δαδὲν ἐκύρωσε τῆ φιλιτάτη πεισπέφρασα, ἡ καὶ ὁ θυ-
 σίαν ἐμπεδῶσας ἐξ ἔρωτος ποῖς ἀφυγίνοισι τῷ
 2 φύσι. εἰρῶν. ² φύσι γδ βυδαίμωνα ἀνδρῶτος,
 ὅταν βυτυχῶν αἰ γδ βυπρῶξίαι δὲ τῶ τῶ ὄργας
 ὑφαρπάξην, καὶ τοῖς βυτυχῶμασι πᾶ ἐκλήματα
 διαλύει. ἔπως ἐν ἐκφῶσας δεδύλωχας, ὡ Πιερία,
 τῷ Αφροδίτην ἰκονῆν ἐπὶ παιδευῆν ῥήτορας, ἐκ ὀλί-
 γων ἀμείνους καὶ ὁ Νέστωρος ὁ πυλίς. πολλοὶ γδ πολ-
 λάκις ἐκατέρωθεν τῷ πόλεων σφῶταλοι πρὸς εἰς
 ἐξ ἑτέρας ἢ ἑτέρας ὑπὸ φήνης εἰσιόντες διακένῆς
 ὅμως κατηφῆς τε καὶ ἀχάλλοντες, ἀπαρακίον ἀνέ-

sa, vultu pudibunde demisso, ac modo ve-
stis fimbrias summis digitis apprehendens,
modo summam zonam conuertens, modo
etiam signans terram pede, qualia pudore
dubitabundi solent, vix tandem summissa
voce eloqui institisti, Da mihi, Rex, ut ego
et consanguinei mei veniamus libere quum
libebit in hanc felicem ciuitatem. Agnouit
Phrygius amanti patriæ mulieris men-
tem, velle illam pacem patriæ conciliare
cum Milesiis. Annuit regi, votumque
amicæ firmavit amore firmitus, quam si
vicinis ad sacra pacem iurasset: natura
enim pacari promptus homo, quum felix
est. Vis est rebus bonis demere iras, ac pro-
speris euentibus crimina luere. Ita tu mani-
festum fecisti, Picria, posse Venerem ora-
tiores facere non paullo meliores vel Pylio
Nestore. nam multi sapientissimi oratores de
pace conuenerant; frustra omnes ta-
men pudibundi atque anxij re infe-

Et re-

λουσι τ' πορείαι. ἐπεὶ δὲ τοῖστος εἰκότως ᾤξασθαι
Ἰώσι πάπυρος ἐπεχεύησε λόγος· εἴθε με πα-
ραπλησίως ὁ στωϊκὸς τιμήσθε τίω ὀμύζυγα,
ὡσπερ ὁ φρύγιος τ' καλῶς τέτιμηκε Πιερίαι.

ΗΡΑΤΙΣ ΑΠΟΡΡΗΤΟΝ

1 τυχών.

ἔχων δὲ πόθοι· εἶπε τ' τυχόν, ἐκ παει-
χαρείας γελῶσάφηνε Φίλω.

ΛΑΜΠΡΙΑΣ ΦΙΛΙΠΠΙΔΗ.

Ερωπι παειπεσῶν ἀπορρήτω, κατ' ἔμαυται
ἔφασκεν ἀπορῶν ὁσδεῖς ἔτερος ἔπίσταται τ'
ἐμῆς καρδίας ὁ βέλους, εἰ μὴ σύ γε πόρως ὁ πρὸ
σαι, καὶ ἡ ταῦτα σε καλῶς παιδύσσασα μήτηρ· ἔ-
διδύαμα γὰρ ὁσδεῖ γλωσσίην ἔρανε, τῆ μὲν ἀφι-
91 γήσα δὲ πάθος· πέφυκε δὲ πῖς ποθοῖσι μάλλιν
2 ἔρωσ. ἐπαυξήθη ὁ λαθραῖος ἀμα καὶ σιγῶν ἄνθος· ἔρωσ· ἀ-
πας γὰρ δι' ὀποιῶν ἀχθῶν ἄνθος τ' ψυχῶν, ὁ λυ-
3 ἰκαλασι. ποιῶν ἔκκαλῶν, ἔπι κρυφίῳ τῆ διανοῖα ὁ βάρως.
ὡς ταῦτην ἔρωσ βέβληκεσ τ' ψυχῶν, ἔτως ἴσω
βολῆ, τ' ἐμῶν καταπίξθυσον ἔρωσ ἀνῶν· μάλλιν δὲ
παραστέρα, ἵνα μὴ τ' ἀγῆσθῶσιν αὐτ' ἀμεινώσασθαι
κάλλος. μνησόμεθα ταχὺ· σῶδον εἰς πορθῶσμε παρὸς
92 ἐκείνῳ. λόγῳ μεταδίδωσιν ἡ φιλάτη, καὶ
συμ-

Et redierant. Inualuit inde tritum Ionibus
feminis votum; utinam me parili honore
coniugem coniux honestet, quali Phrygius
fortem honestavit Pieriam.

Amabat quis amorem ineffandum.
tandem potitus, scribit amico suum
gaudium. XVI.

LAMPRIAS PHILIPPIDI.

Infantem sortitus Cupidinem, dicebam
ad meipsum anxius; nemo alius cordis
mei vulnus novit præter te unum qui me
sauciasti, et quæ te hæc tam bene docuit
matrem. nec mulierib. enim adfectum meum
eloqui potens sum, nec viris; amatque cresce-
re et augeri rectus ac tacitus amor. nam et
quisquis mentem quocunq. dolore anxius, si
causas doloris eloquitur, leuat magno onere
animam. Vt meum sauciasti pectus Amor, ita
tu pari ictu figas amatam meam: immo leuiori,
ne quid doloribus eius forma marcescat. His
dictis tanquam indicaturus meum amo-
rem, accedo ad eam intro; sermonem illa

συμπαροῦσθαι τοῖς ῥήμασι χάρεις, καὶ τῶν μύρων
 αὐτῆς βύσσημα. καὶ πῶς ἀδουμμένης ὁ βλέμμα
 δηλῶς ἐκμύθιον τὸ ὀρθῶς ἐράδιτα. εἶδον χεῖρας
 ἀκρας καὶ πόδας, τὰ λαμπρὰ τῶν κάλλους γνω-
 εῖσματα, καὶ παρῶσπον εἶδον βύσσημα. ὁ δὲ
 πὶ καὶ τῶν σέρων ἀμυγδαλῶν τεταύρηκα. πάλιν ἔπε-
 θάρρηκα τὸ πόθον ἐκφύσαι. ἐν τῷ ὅ μάλιστα τὸ χι-
 λαδί ὑποτένω. σὺ τῶν ὄρων, διώασα γὰρ
 αὐτῶν παροῦσθαι παρῶστω αἰτήσαι καὶ παρῶ-
 τῆσαι καὶ καθήσασθαι παρῶσ βύσσημα. ταῦτα μὲν
 οἶον ἐφίλω δῆλως, τὰ κεκρίστω παρῶσ χόρδης
 ἔρωτι. ὁ δὲ ἀκήκοεν βύσσημα, καὶ πεπλήρωκε τὸ βί-
 χλω. καὶ τὸ ἐμῆς αὐτῆ λαβομένη χάρως, ἐμαρτα-
 τῆς δακτύλους ἐκ τῶν δῆλως ἡρέμα χαλῶσα, καὶ
 παρῶσθαι ἡδύ. καὶ ἡ σφόδρα βύσσημα ὁ
 βλέμμα, πάλιν μὲν σεμνόν, νῦν ὅ γέρονε δῆλως
 φησι ἐρωτικόν. ποιητῶν ἐκκακχυθεῖσα ὡς ἔρωτι,
 ἀνέκλασε τε παρῶσ εἰαυτῆ τὸ αὐχένα, καὶ πεφίλη-
 κεν ἔτω παρῶσθαι μαρτυρῶς, ὡς μάλιστα παρῶ-
 σθαι τὰ χεῖλη. καὶ κατέτειφέν μου ὁ σῶμα. τὸ
 ὅ χιλέων αὐτῆς ὑπομοιχθέντων, αἰτμὸς βύσσημα καὶ
 τὸ ἔξωθεν ἐκ ἡσπέρδης μύρων, εἰς τὸ ψυχρὸν
 ἐπωχετέετο τῶν ἐμῶν. τὰ δ' ἄλλα, οἶδας γὰρ ὁ-
 ποῖα τὰ λοιπὰ, νόσ μοι καὶ σαυτῶν, ὡ φιλότητις

*mecum ferit, concurratque sermonum
 gratia cum odorum eius suavi spirami-
 ne: verecundus aspectus, potens fu-
 riarum verum amantem. Vidi summas ma-
 nus ac pedes, splendida formæ indicia: vidi
 formosam faciem, vidi & neglectum quid
 e pectore: ceterum non ausus sum eloqui
 meum desiderium. quin vix intra labia suspi-
 rabundus; Tu, inquam, Amor, nam po-
 tes, facito ut illa prior roget, prior hortetur,
 prior ducat ad suum cubile. Vix hæc
 ego dixeram, potentem amorem precatus.
 audit ille propitius, damnauitque voti. Illa
 mihi adprehensa manu commolaxauit di-
 gitos, semihiantibus labris remissos, & dulce
 risit, volentisq. valde aspectus fuit, nuper
 seuerus, at statim factus amatorius. quin
 amore lymphata, cervicem mihi inclina-
 tam osculata tam furiate adhesit, ut vix
 labra soluere esset, totumque os mihi con-
 trivit. at resolutis tandem labris suaue spi-
 rans halitus, nec unguinibus exterius spi-
 rantibus cedens penetrauit in meam ani-
 mam. Cetera, nam utiq. nosti quid supersit*

ὄθεν ὡσεὶ τῆς δεόμενος λόγου. λέξω μὲν τοι πῦ-
 τον ὡς πρὸς ἀλλήλους ἐφιλονηκόμενοι δι' ὅλης τῆς
 νυκτὸς ἀμυλλώμενοι, τίς φαίηται θαυτέρᾳ μάλλον
 ἔρωϊν· καὶ ἂν τοῖς ἀφροδιοῖσις κυλακικῶς ἀμφοῖν ὀμι-
 λωμένων ἡμετελεῖς ὑφ' ἠδονῆς ὀλίθωνοι λόγοι.

1 κείν.
 2 ἡμιπλεῖς.

Ο ΤΗΣ ΚΑΚΟΗΘΟΥΣ ΕΡΩΝ.

ΞΕΝΟΠΕΙΘΕΣ ΔΗΜΑΡΕΤΟ,

Ω Δυστρόπου γυναικός· ὦ βαρβάρων ἠθῶν ὦ
 ψυχῆς ἀνημέρη· μηδὲ ἴσα θεοῖσις πηλασσο-
 μένης τῆ φύσεως ἔγνω ἑταίρας, εἰ ἔτυχον θεο-
 πάντας, ὁμοζύγων πεπύρεσμαι δευφόρων· καὶ θνη-
 τὸς ὡν πολλάκις καὶ ὄσ' ὑπὲρ ἔτι καθεῖ· ὁ γὰρ ἔρας,
 ὡς ὑδωραὶ ἀ τοῖς κήποις ἀμαρέων, ἀγὰ με πολυ-
 ἔπως· καὶ πολλὰ χροῖ καὶ γυναικῶν, ὡς ἐπήβο-
 λος, ὡς ὅππ' ἰχθῆς ἔτησα ἔπαμα πωροσφόρος
 ἐκάστη τὰς ἔρωτικὰς μεθόδους πωροσάγων· ἀλλὰ
 τῆ δάφνιδος ἠπὴ ἠδω, ὁμοζυγῶ καὶ νῦν πωροτον εἰς
 γυνάμον ἠπόρηκα Ξενοπειθῆς κέρβεις γὰρ ἑταρικών
 ἔστιν κακῶν. ἐράσσα κερτερεῖς, ἑταραίρεται ποθυ-
 μένη, ὅτε εἰδίδωσι κυλακείαις, κέρδεις ἑταρο-
 ρα, οἰκείω μόνω δουλεύει σκεπῶ, καὶ πᾶντα δευτε-
 ρα ποιεῖται τῆ δουκῶτος αὐτῆς. ὁ δ' ἄλλως αὐτῆς
 εἰ ποτε συμβαίη, ἐπ' ἀκρον κέρηται τῆς χι-
 λῶν· ἐγὼ δὲ πᾶρ ἠνεσα τῆ βαρβάρω, λέγων μη

3 Ξενοπειθῆς.

4 ὑπὲρ ἔτι-
 κα.

5 ἔπι τῆς.

cogita ea tecum: quid enim opus verbis ina-
 nibus? Hoc unū dicam, certasse nos adinui-
 cem per totā noctē, quis cōparem amare vi-
 deretur magis; mixtisq. simul vinculis Vene-
 riis tertiata verba prae voluptate excidisse.

Morofæ amator. XVII.

XENOPITHES DEMARETO.

Ο Morosam mulierem! ô barbaros mo-
 res! ô inhumanam animam & natu-
 ram immansuetiorem feris! noui puellas, an-
 cillas attigi, coniugatas multas tentavi, mor-
 talisq. sapius inferuiui Deo. nam me amor
 veluti per ortos serpentē aquā huc illuc agit;
 sapiusq. de mulierib. ut compos, ut fortuna-
 tus, trophæa statui, suas cuiq. & singulas a-
 moris admouens machinas. Sed victus sum,
 fateor, à Daphnide, & Xenopithes ille nunc
 primū circa mulierem heret animi anxius.
 Tabula enim illa est meretriciorū malorū: si
 amat, sustinet; amatur, spernit; blāditiis non
 cedit, questum in superhabet, velle suū sequi-
 tur solū, ceteraq. post suum placitum ponit.
 Risus ei si quando excidit, stat in summis la-
 bris. Admonui ego barbarā his vocibus; ne

συνδέσσει παρ' ε καλή γε δ' οσα· μηδέ τας ὄφρις ἀνα-
 γε· εἰ γὰρ φοβέρεαι γήρῳ, ἢ πλον ἔσση καλή· ἄλλ' ἔστι
 αὐτῆ τ' ἐμὴν ἐμνήσθη λόγων· ὄνος λύρας, ὅσδ' ἔσθ' ἔσθ'
 τῆς ἐμῆς συμβαλῆς ἐπαύειν δοκεῖ· πάλιν ὁσα ἀ-

⁵ *deleatur* πορωσέον· ¹ τὰυτὰ ἔστιν τοῖς ἀνδρῶσι τῆς ἔρα-
 σῶν· ῥαίης γὰρ ὕδατος ἐνδελεχῶς ἔπιτσαύζουσα καὶ
 πέτραι οἶδε κραιπνῶν· συχρότερον οὖν ὁ δέλεαρ
 αὐτῆ παροσακλίον· καὶ αὐτῆς ὁ ἀσκισρον κατα-
 πτῆ πάλιν ἀσπαλιθῶσα· καὶ τὸ γε βίτοι αὐτῆς ἀνα-
 κρῶσω τ' ἡμῶν· ἔ γὰρ με νικήσῃ ἢ δυσμεταχει-
 ριστος ἔσθ'· ὅσδ' ἀπαρηρῶσω τ' ἐμὴν ἀσκισρεῖαι,
 ἢ καὶ δυοθήρατος ἢ γωνῆ· ἐπεὶ καὶ τῶτο ἔρωτος ἴδιον,
 ὁ λιπρῆς καὶ φιλόπονον· ἔσθ' ὅτι καὶ Ατρῆδα
 τῆς κλεινῆς ἐκρήτησεν Τροίας· σιωπετραβῆ πῆ-
 νων ὁ φίλε· καὶ σὺ γὰρ ὁμοίως ἐκρινῶνδς με τῆ
² *τεικυμίας* πόθου, καὶ ² *τεικυμίας* τ' ἔσθ' ὅτι τῆς ἀσάτου σα-
³ *κοινῆ* λυθῆς· ³ *κοινῆ* γὰρ ναῖς, κοινὸς κίνδυνος· ὁ πρῶσι-
 μῶνδς διετάξετο λόγος.

ΕΤΑΙΡΑ ΜΟΝΟΙΣ ΚΑΛΟΙΣ

τε καὶ νεανίας.

ΚΑΛΛΙΚΟΙΤΗ + ΜΕΙΡΑΚΙΟΦΙΛΗ.

⁴ *μειρεμιο-φίλη*
 Ὑπερβυδαμονίης, ἔρωτα φιλόκαλον διτυχεῖ-
 σα, καὶ μηδενὶ ἄλλῳ ὁ ἴδιον δουλοῦσα

contrabe frontem, quum bella sis; ne super-
 cilia adducas; minus eris bella, si terrenda
 eris. Sed illa sermones meos subterhabuit.
 Velut asinus byram, ne tantulum quidem
 auscultare videtur consilium meum. non
 desperandum, tamen ob isthęc fortissimis a-
 mantium. nam *ε* aqua gutta continue stil-
 lans *ε* lapidem cauare condidicit. Densior
 ergo adhibenda esca fugaci; tam si rursus ha-
 mum vorarit, rursus captabo; tertiumq.
 saltem disrupam fallacis genam. non enim
 me difficultate superabit, nec piscaturam de-
 ponam, quamuis captura difficilis. nam *ε*
 hoc proprium amoris, diligens *ε* improbus
 labor. Et tēpore Troiam inclytā Atrida ce-
 pēre. Aggredere ergo mecū, amice, hoc opus;
 nam *ε* tu communem tecum ignem sentis,
ε decumani fluctus instar iactaris; cōmuni
 nauī commune discrimē, ut est in prouerbio.

Meretrix folis formosis & iuuenibus morigera. XVIII.

CALLICOETA · MIRACIOPHILÆ.

TEr quaterque felix es, amorem pulchri-
 cupidum sortita, nec diuitiis præter

πλάτω· αείρου τοῖς ἐν ἡλικίᾳ παροφείχης, οἷα
 ποθητοῖς ἐρασιῶς συνήδεσθαι βελομένη, καὶ τοῖς ἀκ-
 μάτῳσι χαίρης· καὶ μεираκίοις ὠραίζομένοις διφρα-
 νησυσῶσα· καὶ λίσσας ἐρωτικῶς δὲ ἀκείσαι τῷ καλῶν, καὶ
 1 διωρεπῶν· δὲ τελέης ἀμύχης ἀκόμψων, ἐπιμύχης ἔωρεποι·
 2 λάσσαναι· ὡσπερ οὗτω αἰτῶν λαίκαναι σκύλακες διμεταθεῖς τε καὶ
 3 ἀδοσιο· ἰχθυόφης ὅπη δ' αὐτῷ ἀδοσιονὸς τῆς ἀμύχης θήρας
 ἀξίς· τοῖς δ' ὡρεσούταις πᾶν τελέως ἀπερπεῖς καὶ
 πόρρωθεν ἀποφύχης· καὶ πῆς ἔων ὡροδένου Ται-
 πάλου θησαυροῖς, ἔχ' ἰχθυόν· ταῦτα ὡρα μύθων
 κρινῶς ὡρὸς ἀναφροδίτου πολιανῶ· μὴ ἔχ' ἔπ' ἔρα-
 4 ὡρασται· τον ἔχ' ἔπειν σε τῷ ἀηδίας· 4 βῶρε μὴ ὅψιν ὡρεσούτε-
 ραι, καὶ ἔκ' ἐν ὡρα· ἐπομένων δ' τῷ ἄλλων ταύτη, ἀ
 5 ἔργου· καὶ λόγους ἀκρούφην ἔκ' ἐπιτερπέες· μὴ ὅτι δὴ ἔργον
 ἀναίτης ἀεὶ ὡροκειμάνης μεταχρίξοσθαι· ἐν τε δ-
 6 ὡροφά-
 σαι·
 7 δὴ·
 8 ἄρυσται·
 ἦν ἐπιπάσης ὡροφάσης τοῖς ἐν ἡλικίᾳ ποθεῖς·
 ἡλικία γὰρ δὲ δει, καὶ ὁ παλαιὸς λόγος, τέρπειν τῷ ἡλι-
 κῶ· ἢ γὰρ οἷμα γρόντος ἰσοτής, ἐπιῖσας ἰδονας ἄλ-
 γουδῶ δι' ὁμοιότητα φιλίας περὶ ἔχεται· καὶ ὁ μὲν
 πῆς τῷ νέων ὅτι σιμῶς, ἐπιχαιεῖς ὡρα σὶ κληθεῖς
 ἐπαμύσται· τῷ δ' ὡροπὸν βασιλικὸν ἔφης· ὅ δ' ἐ
 δὲ μέσον τῶτων ἐρῶς ἐμμετῶτητα ἔχων· μύχα-
 νας δ' ἀνδρικοῦ ὄνομαξίς· λαυκοῦ δ' ἡρώων παιδίας
 ὡροσείρηνας· μύχης ὡτόεις δ' οἷα τῶνομα πῆος,

libidinem obnoxiiū: Ita semper accedis ad iu-
 uenes, gaudia cum iis miscere tanquā deside-
 rādis amatorib. praoptās, et adolescentibus
 gaudes, et ephobos atate florētes lubēs am-
 plexaris, et formosis amatorie cōuersaris, et
 inlepidos spernis, elegātes exquiris. Ita sicuti
 Lacena canes celeri trāscurfu vestigare no-
 sti, sicubi quis venatura tua dignus. At senes
 prorsus iniucūdos lōge vitas; nec si quis vieta
 atate Tantali thesauros offerat, tanti id esse
 credis, ut inuenistam canitiam equiori ani-
 mo feras, neq. ad ultimū descēdas tediū, spe-
 ctāda senili ac marcenti facie, ceterisq. huius
 morbi corollariis, quae nec audire iuuat, ne-
 dum ut reipsa tāgere ea semper cogare. Inde
 quouis prae textu iuuenes deperis; equalis
 enim ex veteri dicto equalē iuuat; nā tem-
 poris equalitas ad pariles voluptates ducens
 ex simili amorē cōciliat. Itaq. iuuenū si quis
 simus, laudas tanquam concinnum; adun-
 cum nasum regium vocas; medium inter hos
 modicum dicis. nigri sunt, viriles appellas;
 albi, deorum filius indigitas; melleorum vero
 nomē aliunde credis effictum quam ab amo-

ἄλλ' ὄποιήμα ἐστὶν. ἢ τῆς εἰόντος σοι πόθου ὑπο-
 κειζομένης τε καὶ φέροντος ἀγχεράς τ' ὠχρότη-
 τα, εἰ μὲν ὅτι ὦρα παρῶν. καὶ εἰ λόγῳ πάσας
 παρῶσας παρῶσας, καὶ πάσας φωνὰς ἀνα-
 φθέγγη ὡς τε φιλῶντες μὴδὲν ἀποβαλῆναι
 ἀνθρώπων ἐν ὦρα, ὡς περ τοῖς φιλοῖνοις ὄρα ἀνα-
 πύματα οἴνου ὅτι πάσης παρῶσας ἀσπαζόμε-
 νοις. ὅτι τῆς οἴνου ποσίας ὡς φίλε Διόνυσε, καὶ
 ἐφ' ἡμῶν αὐταῖς ἡρωῶσαι μὲν, ἀλλοτεῖς ὡς
 δῖγματος μὴδὲν δεηθεῖσαι.

ἡρωῶσαι
 μὲν.

ΜΟΥΣΟΥΡΓΟΝ ΕΤΑΙΡΑΝ ΤΙΣ

ἀπέστησεν ἑραστῆς, παιδὸς αὐτοῦ πατρὸς ἐκεί-
 νης ὁμοιοτάτης τελευτῆς.

ἘΦΡΟΝΙΟΝ ΘΕΛΞΙΝΟΗ.

ἄφρονον.

Μελισσαρίου τὴν Ἀγλαΐδης, νῆ πτωχῆν,
 βλάμμεσιν ὀφθαλμοῖς εἰς ποτὲ καὶ νῦν εἰ-
 δεινὴ πόρνη, καὶ τὴν σκωπῆς ἀπαλλαγῆσα, πατρίως
 ὅτι ὅτι σκωπῆς ἀπαλλαγῆσα, πατρίως
 καὶ ἡμέρα. ἐγὼ γὰρ, ἀλλ' ἀφθῶτος ἐκ ποδῶν εἶη τῆς
 ἡλιθίας. ἐγὼ γὰρ εἶναι ὅτι πρῶτα δουλεύσω χροῖον
 ἀτόποις τε θεῶν καὶ ἀνθρώποις ἑραστῆς. αὐτῆ
 μουσεργῆς ὡς, ὑπὸ μητέρι πτωχῆ ταπεινῆ

ἀλλ' ἀφθῶ-

re tuo imminente pallorem, bonique con-
 sulente, dummodo tempestiuum. In summa
 quousis pretextus prætaxis, quamuis vocem
 effers, ut nullum tempestiua etate amato-
 rem amittas, sicut vinosos videmus quoduis
 vinum quouis pretextu amplexari. Quod
 vinositatis argumentum, testor te care Dio-
 nyse, etiam in nobis ipsis cernere habemus,
 ne quaramus exemplum foris.

Scenicam amator duxit domum,
 nato sibi ex ea simillimo patri
 filio. XVIII.

EVPHRONIVM THELXINOAE.

A Glaidis filiam Melissarium propitiis
 per Iunonem oculis si unquam
 nunc fortuna respexit, scenaque liberatam
 honestissime conuertit et nomen et orna-
 tum ad augustiorem vitam. At ego, sed ab-
 sit inuidia libertati, ego inquam etatem
 seruiam absurdis theatris et inficetis a-
 mantibus. Fuit illa scenica, educata primum

πονήρως τρεφομένη. πρωίστα δέ, πασῶν γέροντα
δύμισσοτέρα ἢ ὁμοτέχων, ἕταρσαλέως ἐχρή-
το τῆ τέχῃ· ἄτε λοιπόν, θεῶν μετῆ γερουῖα·
πρωτέρον μὲν γὰρ, ὡς εἰκός, ἐγελᾶτο· εἶτα λαμ-
πρῶς ἔταν μάζετο. τὰ δ' ἔν τελευταῖα, καὶ δ' ἔφως
ἐφθονίζτο. καὶ πῶποτε γὰρ καὶ πῶ μήμελλω ἐμὲν
εὐχέσθηκε σκηπῆς, καὶ ἄν τ' τέχνης, εἰα φίλης, κοσμη-
θεῖσα πῶ ὄψιν ἐδδοκεῖ βελπιοῖ, καὶ τοῖς ἔρασταῖς εἶχε
θερμότεροις· εἶτα πλείους φιλοτιμότερον τε' χρι-
ζομένης ἀφ' ἑκείνου τῆς ὀπίστημης. πολυτίμοι δ'
μυθιστάειον πρὸ ἀνδρῶν πλυσιωτάτοις ἐφείτα
ἦν ἐκ ἑδφραβῆν ἐν γαστρὶ, ὅπως μὴ δὲ παμδιγρ-
νίας ἀπιμότερα γῆνοιτο τοῖς στυγροῖς· τ' ἀκμῆς δ'
ἀνδρῶν ἀωρον· ἀποβαλοῦ τοῖς πόνοις· ἀκμῆς δ' ἡ
μυσοργῶς ὅποια γυναικῶν λέγεται. πρὸς ἀλλή-
λας ὡς ἐπειδὴν ἐν γαστρὶ γυνὴ λήψασα μὴνοῖ
ἐκ ἑξέρχεται οἱ πῶτα πασιν ἡ γονή, ἀλλ' ἐπὶ δὲν ἐμ-
μῶν κακρατημένη τῆ φύσιν. τῶντα τοῖνον ἀκούσα-
σα ξυνῆκιν ἐμφρόνας, καὶ διαφύρασεν αἰετὸ ρηθέν.
καὶ ὡς ἠδεντο δ' συμβαλῆν, ὅπως οὐκ ἐξίσσῃ οἱ τ'
γονίω, ἐφρασε τῆ μητέρι, καὶ ὁ λόγος ἄτε πρὸς
ἐμπειροτέραι ἦλθεν ὡς ἐμὲ καὶ γὰρ μαθούσα καὶ
τῶν τῆ δὲ πρὸς ἐξελθῆν ἀπὸ τῆ δὲν ἐκελευσα μὴν.
πρὸς οὐδὲν κωμῆνης καὶ πῶτος ἀπὸ ἡλλάδα τ' ἄλλοι

ἰ χρεῖστο-
ρῶμοις.

ἰ ἀποβα-
λοῦσα.

ἰ διεφ.

misere apud matrem pauperculam: proce-
dente atate eximia inter ceteras compares
evasit, ferociorque arte facta theatrum to-
tum tenuit. primum enim, ut par erat,
ridebant; dein mirabantur valde; postremo
serio inuidebant. nunquam enim memini
excidisse eam scena. Tum, ut fieri amat,
addente ornatum arte puchior visa, et
amabatur ardentius et à pluribus; lar-
giusque illi et libentius ingerebant mune-
ra propter artis præstantiam. Ita honore
aucta Melissarium itabat ad dites viros;
nec prænantem eam fieri expediebat,
ne puerperium minueret ei apud aman-
tes gloriam, amisso in laboribus par-
tionis acerbo flore atatis. Audierat illa quæ
mulieres inter se solent; concepturæ non
egredi omnimodis semen, sed manere intus
in natura retentum. Id prudenti memoria
condens tenuit semper; atq. ubi ita accidisse
sibi sensit, non egredi sibi semen, edixit ma-
tri, venitq. sermo ad me, cui maior peritia.
iussiq. ego ut faceret quæ noram cōmoda, atq.
ita perfeci statim ut ea spes caderet irrita.

ὡς ὃ Χαερικλέους ἠγάθη νέος πινός ὄπισθ' ἴμου καὶ
 κέλλε καὶ πλάτω, καὶ ἀντ' αὐτῶν ἔχ' ἠήθον ἐκείνης,
 παυδοποιῖν ἔξ' ἐκείνης ὡς ὅσην χετο πᾶσι τοῖς γυε-
 θλοῖσι θεοῖσι· καὶ δὴ στυεῖληφεν ἀσφαλῶς. εἶτα τ'
 ἠλάθθ' ἵας ἐφ' ἑαυτῶν ἐφ' ἑαυτῶν, τίκει παιδίον ἀ-
 γαῖον νῆ τῷ χείματι, καὶ τῷ φύσμι π' ἡγεῖται ἔξ' ἑ-
 κχοισμῆνον τῆ φύσφι. ἡ μὲ οὖν μήτηρ ἔρμαμον αὐτῆς
 καὶ δὲ τύχημα λαγίξεται τῆτο, καὶ τ' ἕδον ἐπινο-
 μακιν Εὐτυχίδου. ἡ ἑρμαμον ὃ τ' βρέφος,
 ἑρμαμον ἑρμαμον, ὡς ἕδον, ὡς ἀντ' αὐτῶν, ὡς πο-
 θούμνον παιδίον, καὶ λίαν ἐμφερῆς ὡραμοτάτω πα-
 τρὶ. βύρησος γὰρ τίνα ῥοπήν ἔννοιας ὡς τῶν γυε-
 θλοῖσι δὲ τυχοῦσας τῶν βύδεσθ' ὅτι τῶν παιδων, καὶ
 δυοῖν ὄντων ἢ καὶ πλάτων, ἢ δὲ τῶν γυεθλοῖσι ὁ καλ-
 λίων. ὁ ὃ Χαερικλῆς ἔτ' ὡς βύδεσθ' διετέθη ὡς τῶν
 τετρῶν φιλοσόφως· ὡς ἀδικώτατον κρίνειν ἐταίρω
 ἐπὶ καλῶσθ', τ' ἐρώτων τοῖσιν τεκνύσθ'. τοιγαροῦν
 αὐτῆκα τῆς αἰσθῆς αὐτῆν ἀπέστησεν ἐργασίας, καὶ
 ἐπὶ τῶν παιδων γησιῶν ἐρωμῆν ἠγάγετο
 γαμετῆν· καὶ πολλαπλασιασθεῖ τ' ὅσον τῆς ἑ-
 σεως τῶν παιδαρίσθ' ὅθεν εἰκότως ἐκ τῶν χαρείας τῆ
 μητέρι τ' βλέμμα φαίδρον καὶ δὲ τεκνύσθ' ἀ-
 πῆθησεν ἀρτίως ὅθεν τῶν γυεθλοῖσι σεμῶν ἐφεστῆ-
 σα, γέγονα ὡς τῶν τῆ πυθιάδ'· τῶν γ' μετακῆ-

ἰ ἀπὴν ποσει.

Sed ubi Chariclem amare cepit, iuuenem & forma & opibus illustrem, & mutuo adfectu redamantem, rogauit omnes genitales deos, ut ex eo, sibi nascerentur liberi; concepitq. strenue: dein Lucina in tempore adiuuante, venustum per Gratias peperit, & à natura exactissime adsimilatum patri. Id mater lucrum sibi praesens & faustum rata, puero nomen indidit Eutychidi: cepitq. nimio adfectu amare infantem nominibus multis, ut filium, ut venustum, ut amabilem, & florenti patri simillimum. Habent enim momentum ad parentum amorem formosiores liberi, soletque è duobus aut pluribus gratior esse qui pulchrior. At Charicles nato confestim ita adfectus est, ut nefas censeret meretricè dici amplius, quàm talè peperisset Venerium nepotulū. Itaq. statim abductam ab infami opera matrem liberū quæsendū gratia duxit domū; auxitq. mirū in modū pueruli natiuitas pristinū cupidinē; merita inde matri voluptas reduxit faciē sereniore quàm puerpera solent. Et ego nuper nitida veste summa visitaui Pythiad: è nam id nomen ad-

κρηκεν εαυτῃ, κῆ πδύτων ἀγαθῶν σσηνδόμενῃ αὐ-
 τῇ. ὅ ῥ' ἀπαίδιον κλαυθμυρίζομενον ἰδούσα πεφι-
 ληκε· θερμῶς μὲν, ὡς καλόν· ἀπαλόν ῥ' ὡς τρυφε-
 ρώτερον κῆ τῷ ἔθδων, εἰς ᾧ ἔοικε τῷ χρῶματι. ἔκ-
 1 ἀθρόως· πλήθησεν γὰρ τῷ θεῶν, πᾶς ἄπῶρος ἀπῶρτα με-
 ταβέβληκεν ἢ γυνή· κῆ πῶρσιν θάυμαζεν ἐκείνης
 βλέμμα ποροσπνές· μέδιον ἤθος· μειδία μα συμ-
 νόν· κέμεν ἀφῆλως πεπλοκισμένῳ· καλυπτήρην
 ἐπὶ αὐτῆς θῆ μῆλα σεμνῶν· βραχυλογίαν ἔῃ ἤρε-
 μῶσα φωνῆ· εἶδον κῆ ἀμφοδῆτας κῆ ᾧσεκελίδας ἔ-
 2 φασιν· τῶν ᾧεργῶν ἐκείνας ᾧ φίλη· ἀλλ' ἔργον ὄντως
 ἕβδθερία ᾧρε πᾶδες, τοῖσιν αὐτῇ κῆ ᾧσεαχένοι
 κῆ τῷ ἄλλον κόσμον ἰδοί τις ἀμ' ᾧσεῖσδον τε ῥ' φα-
 σδμ νδῶν τε κῆ τῶν, κῆ τεταγμένα βαδίζεν· ᾧη-
 3 ἀπαντα· ἀεὶ ῥα αὐτῇ γέρονεν ἔκ παιδός· ἄπῶρτα γ' αὖ
 4 γυναικῶν· πῶσι κῆ τῷ παρασίαις, ᾧσε δὲ ᾧη-
 νῆσι· λας ὀμιλοδοὶ γυναικῶν. ἀπῆτι τοῖσιν θελξινόη, κῆ
 σὺ πῶρ ἐκείνῳ ἔκ ᾧτῶν οἰκοδῶν, μεταμφια-
 σαμένη μέντι κρομῶς ἢ μῦφῶρον ὄχρηγές· φυ-
 5 παροῦσα· λατῆρ ῥ' γλυκυτάτη μὴ μεταξὺ παρελκῶμένη τῇ
 σσηνθεία Μελισσάειον τῷ νῶ πυθιάδα ᾧσε-
 σίπης ὀ μικρῶ πέποιθα νῆ τῷ δῶνῳ· εἰ μὴ ἰλυ-
 κέρα πῶρσῶ λαθρα μεταχὺ δῶνῶς ᾧ ἀπῶν.

sumsit, & omnia eius agnovi bona. quin &
 puerulo eiulanti basium pegi, calidum qui-
 dem ut formoso; tenerum tamen, ut delica-
 tiori ipsis quas colore refert rosis. Stupeo per
 Deos, qui mulier omnia simul mutavit. Vi-
 deas nunc ei demissum vultum, gestum mo-
 deratum, seuerum risum, capillum sine arte
 implicitum; decentem desuper mitram, bre-
 uem ac summissum sermonem. Vidi & ar-
 millas & femoralia, non curiosa illa, mi a-
 nime, sed liberam vere decetia. Ad eundem
 modum & monile videas, & ceterum mu-
 liebrem mundum. Quin & quum prodit fo-
 ras, deorsum despicere aiunt, & grauiiter in-
 gredi, compositamq. esse ad pudicitiam: dicas
 ita educatā à prima atatula. Solent autem
 passim mulieres in gynaeceis & textrinis in-
 uicē alia ad alias accedere. Vise ergo & tu
 ad illam, Thelxinoe, nā in vicinia habitat;
 adsumto decetī amiculo purpureo. Sed vide,
 dulcissima, ne cōsuetudine decepta Melissa-
 rium forte voces pro Pythiade; quod parum
 fui quin facerem. Venerē iuro, ni me adstans
 iuxta Glycerā clam cubito monuisset.

ΦΡΟΥΡΑΡΧΟΣ ΜΟΙΧΕΥ.

ἦσις αὐτῆς τῆς γαμετῆς ὑπὸ τίνος

¹ ἐμβεβλη-
μένη.

¹ ἐμβεβλημένη.

² Φυλακίδης.

² ΦΙΛΑΚΙΔΕΣ ΦΡΟΥΡΙΩΝΙ.

Ηλωπὶς νεανίας μοιχός, καὶ δεσμώτης ³ ἐφυ-
λάττειτο παρ' ἐμοῦ. ἐγὼ τῆτον διωρεπῆ καὶ
νεανίσκον ὀράν, πρὸς ἧ' ἔον ἐπακάμφθην. καὶ τῆ δεσ-
μῶν ἀπολύσας, ἀδέτην ἀπλῶς καὶ σχεδὸν ἀφρου-
ρον καὶ τῆ εἶρκτ' ἔλαβην. ὁ δέ μοι δίκαιον μισθὸν
τῆ φιλαδέφφειας δίδου, τῆ σπώσκον ἐμοίχουσι τῆ
ἐμῶν ποιῶτον ὁδὸν τῆ κλέπτω Εὐρύβατον τε πλ-
³ φασίν. μηκέτι ³ φ ἐκείνον μὲν γὰρ ἀλόντα φυλάτ-
τεσθαι. φίλον δ' ἡρόδοτον τοῖς ἐπιτῆ δεσμωτικῆς
⁴ κλοπῆς. τῆ ἔσπον ἔπιδείκνυσθαι τῆς ⁴ κλοπῆς ἡσθαι ἐγ-
⁵ γώπας. κενεῖδες αὐτοῖς καὶ σπογγίαι· ⁵ ἔσται λαβὼν
ἀνερρίχθαι τῆ τοῖχον· ἀλλὰ τίω καλῶ ἀνὴρ πασε
γαμπτῶν. τῆ τὸ ἐκπίυτον καὶ πεισθόντων, ὡς πεισθ-
⁶ μενῆ. δόξον, καὶ παρ' ἐλπίον γόργον τῆ κακῶν· καὶ ⁶ μὲν
τίω δέκην ὑπὸ τῆ μοιχίαι ὁ γῆρας λυπτῆ ὅτι
δεσμοφύλαξ ἄμα καὶ φρουράρχος ὢν, τίω ἐμῶν
ἐῖδοι ὅσων ἔσθαι ἐφύλαξα γαμπτῶν.

Commentariensis vxor stuprata ab
adultero qui apud eum in vin-
culis. XX.

PHYLACIDES PHRYRIONI.

A Dolefcentem in adulterio prehensum
adseruabam in vinculis. Eum ego ve-
nustum ac iuuenem aduertens miseratus ex-
solui vinculis, solutumq. ac paene incustodi-
tum dimisi per carcerem. Ille iustum huma-
nitatis reponens premium, meam mihi stu-
prouit coniugē. Tale nec notus furti adtēta-
uit Eurybates. Aiunt eū in furto prehēsum
traditum custodiae: conciliataq. commenta-
riensium gratia monstrasse illis quomodo fu-
rari consueffet. Graphia habebant ἔσ σpon-
gias; iis sumtis ascenso muro euasit: sed non
rapuit formosam coniugem. Hoc ubi cogni-
tum ac conclamatum est, ut incredulum, ita
ridiculum factum est malum. Et me, iusti-
tia oculum testor, magis adfcit ipso adul-
terio ludibrium, quod ille ego τῆ vinculo-
rum obseruator τῆ carceris, non seruauī
meam coniugem in ipsa custodia.

ΠΕΡΙ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΠΑΝΤΑ

πλιὺ μίξεως ὅτι ἔπιτερούσης ὡς ἔραση.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΜΥΡΩΝΙΔΗ.

Καὶνὸν γὰρ ὀκακὸν ἔρωτος ὦ Μυρωνίδη, ὅτι πει-
 ῆδ' ἀκήρατα ἔραση. Ἐπιτερούσης ὁ Φαλη-
 ρεύς Ἀρχιτέλης ἔραση ἢ ὅτι παιδεία μόλις ὁμιλήσασθαι
 ὡς μίξαται, ὡς ἄλλοθεν ἀπὸ τῶν ἰσοδωρίων μετ' ἑνὸς
 ἀπὸ τῶν φησὶ τῶν μαζῶν ἢ δίδωται ἀπόλαυσι Φιλημα-
 των. Ἐπειὶ τὸ ἀλλοτρίως περὶ βελήκων μετ' ἑνὸς
 ἔρασηται· γὰρ μόνον ὅτι μὴτε πολυπραγμότης, μὴτε
 περὶ δόξας· ἐπεὶ σαυτὸν ἀνιάσθης, ἔραση ὅτι πει-
 ῆρα μιν ἔραση ἐκ πύλων ἔραση ὅτι μίξαται. Ἐξ ἀπορίας
 ἔφησεν Ἀρχιτέλης· εἰ γὰρ ἔραση σοὶ φίλον, ὡς Τε-
 λείπῃ, ὅθεν μοι ἔραση. ὁ δὲ κὺ χάριν εἶπεν εἰσο-
 μῃ τῆ τύχη, ἔραση ἰσότητος ἀπολαύων, ἢ καὶ
 μόνος ἀξίον ἔραση. ἔραση μίξῃ ὅτι, εἰ γὰρ σοὶ φι-
 λότητι δόξῃ, γὰρ ἀπὸ τῆ δὴ ποτὲ μοι πᾶν τελευτῶ ἀπὸ
 γνώσεως ὅτι μίξῃ, ὅτι ἔραση ἰσότητος ἔραση ὅτι γὰρ μόνος
 ἢ δίδωται, ὡς χάρις κὺ λίαν ὑπερβαίνει γὰρ ἔραση· ὡς ἔραση
 νήθη, κὺ ὅτι πάλαι αἰσουδά ἔραση ὅτι ἀπὸ φησὶ ἀπὸ τῆ
 πηλας, κὺ ὡς ἐπιπύλων ἀπὸ τῆ φησὶ. αἰ γὰρ ὅτι γυ-
 μνασθῆναι ἢ νείων ταχεῖαι, καὶ αὐτὰι πολλάκις ἔραση
 ταῖς εἰσάται. ταυτὸς ὁ δὲ ἔραση ἀνέχεσθαι γυναι-

¹ ἀρχιτέλης.

² ἐξ ἀπορίας.
³ ὡς.

Mulier omnia præter coitum amanti permittens. XXI.

ARISTOMENES MYRONIDI.

Audi novum amoris malum, Myroni-
 de, quale ego audiui antea nunquam.
 Telesippem Architeles Phalero deperit: illa
 vix tandem persuasa iuvenemmittere,
 mirum ei præscripsit amoris modum. tangere
 mammæ, inquit, decerpe suavißima basiæ:
 quin et vestitam amplectere; Sed nubtias
 nec quære, nec spera, ne tibi ipsi malum qua-
 ras, excidasq. concessis bonis. Sit ita, respondit
 anxius Architeles: si ita tibi placet Telesip-
 pe, idem mihi placet; sed et gratiam debere
 me fortunæ fatebor, si vel sermone pau-
 xillulo, vel solo aspectu dignus censeor. Sed
 velim, sis, amica, resciscere, quid ita coitum
 omnimodis interdicis mihi? Quoniam, inquit
 illa, speratæ nubtiæ dulces, gratæ, optan-
 dæ; ubi potitus es, contemptus venit, stu-
 dioque magno petitum statim abicitur, ne-
 glectuique habetur. Enim leuia sunt iu-
 venum desideria, sapiusque ipsis sibi con-
 traria. Talem infelix amator mulierem susti-

1 δεδς. κός, πῶς τον ἵ δ' δυσύχικεν Αρχιτέλης, καὶ σιῶε-
σι ποτου μὲν κατὰ τῶν δινύχως τὰ ἐρωτικὰ πει-
εργαζόμενος καὶ λιχνύων. μάλλον ἢ καὶ τῶν ἐρών-
των δινύχων ὁ μῦθος ἄργότερα δυσυχαί.

ΔΟΛΟΣ ΠΡΟΑΓΩΓΟΥ.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΑΛΚΙΦΡΟΝΙ.

2 χείσιον. Γλυκέρα Ἰαρίον ἐπόη, καὶ νῦν ἵ ποτεῖ μὴ φέ-
ρουσα ἵ τ' ἀφρωχία τῶ μειρακίς (οἶδα γὰρ
τ' νέον καὶ τ' ἔσπον αὐτῶ) ἠθελε πρὸς μῖσος αὐτῆ
μεταβληθεῖαι τὸ φίλτρον. αὐτίον ἵ τῶ τὸ βλάστυ
φιλῆν μισεῖν τὸ λίαν μισεῖν φιλῆν. αὐτῆ οὖν συμ-
βαλβύεται τῆ Δωρίδι αὐτῶ ἵ καὶ μακρωπὸς τὸ
Γλυκέρως ἢ Δωρίς. ὅτε τίνω ἰχθυῶς αὐτῆ εἶχε
τὸ σκέμμα, ἢ ποροαγωγὸς ὡς ἐφ' ἕτερον τι ποροῖ
θεν. τῶ τῆν ὁ Χαρίσιος ἰδὼν, χαίροις, εἶπε, φιλιτά-
τη. ἵ ἵ, καὶ πόθεν δὴ ἐμοί, φησὶν, γήοιτο χαίρων; ὁ δὲ
ἐν νεανίας ἐπύθετο, τί δέ τι πρὸς θεῶν νεώτεροι τι
συμβέβηκεν; ἵ ἵ μακρωπὸς ἀπεκρίθη, δεδακρυ-
μὴν δῆθεν πικρῶς ἢ Γλυκέρα τὸ βδελυρῶ Πόλε-
μωνος ἐκτόπως ἐρεῖ, σέ ἵ, ἵ καὶ τῶν ἰδδξον ἐρωῖ,
μισεῖ μῖσος ἐξάσιον. ἄρα λέγεις ἀληθῆ; καπα-
πλαγείς ἠρετο πάλιν ὁ νέος πολλὰ χρώματα

net, tali malo premitur Architeles : Cum
amica tāquam eunuchus versatur, amorem
liguriendo & catillando exercens : immo
miser longe ignavioer eunuchis amantibus.

Lenae dolus. XXII.

LUCIANVS ALCIPHRONI.

Charisium amabat Glycera, & etiam-
num amat : sed eius superbiam non fe-
rens (nosti iuuenem, nosti eius mores) inibi
erat ut amorem mularet odio. amare velle
odij caussa erat ; nimis odisse, amoris. sed
illa collato consilio cum Doride, qua fa-
mula & conciliatrix ipsi erat, postquam
satis consultasse visum, lena egressa est
veluti aliud actura. Visa ea Charisius,
salve, inquit, mi amica. Et unde mihi,
illa inquit, salus? rogat adolescens : Quid
tibi per deos noui accidit? respondit lena
fingens amaras lacrymas, Ecce, inquit,
Glycera inficetum Polemonem efflictim pe-
rit ; at te, dicam quantumuis mirum, hosti-
li odio infectatur. Num vera dicis? stupe-
factus rogat, & multos colores mutans

¹ ἐπληξεν. ἀφείεις, καὶ μάλα Φησὶν δὴ ηθικά ἢ Δωρεῖς. ἐμὲ δὲ ἵ
² ἡρέμα. ἐπλυξεν ἀφείδως ἵνα σε μόνην ἐπὶ σόματος ἡρέμα
 ἢ παροσηγείαν ἐπέκω. οὐ γὰρ Χαρίσιος ἤξειχε-
 ται μάλλον ἐράνῃ ἢ ποθοῦ μῆκος. πολλοὶ γὰρ οὖν κα-
³ ὑπ' ὄψ. τε φρονοῦσι ὑπεξέχουσας, καὶ τὸ ζήλο τυπεῖν ἡγά-
 αθησεν ἐκ φωνῆς. ἢ δὲ πολλὴν ἀγαζομένην ἀφείεις,
 φθὲ γέταται παπεινὸν τε καὶ σκυθρωπὸν καὶ τεχνικῶς
⁴ ἰαν. ἀθυμία. εἴωθε γὰρ ἢ βραδυτής, ⁴ καὶ ἀμυδρῆ-
⁵ ἔδακρυέται. αὐτὰρ δὲ κλη, καταβάλλεσθαι. ⁵ ἔδακρυέται ἀτακ-
⁶ τῆδε. τὸν μεταστροφῆς ὅτι θά τερα, καὶ ⁶ τῆ δὲ κακίῃ
⁷ ἀποπέμπει. τὸ παρῶσπον ἐξωθῶν, ⁷ ἀποπέμπεισθαι τὰ δά-
 κρυα τῶν παρειῶν. πὶ δὲ οὖν ἀκων φησὶν λαλῦ-
⁸ ἐκεί. πηκα τὸ γλυκέριον, ⁸ ἐκὼν γὰρ οὐκ ἀν ποτε καὶ
 ἐκείνης ἐπλημμέλου. ἐγὼ γὰρ ταῦτα ἠέ τὸ ἐρω-
 τας ἐβουλόμην, σοὶ γὰρ παρούσης, πύθεσθαι
 τῆς Γλυκέρας, καὶ γινῶμαι εἴ τι τυχὸν δίχαμον ἐγ-
 κελθῆ. καὶ τὸ λυποῦμαι εἴωθε πὶ ὅτιν περαπύσαι
 πλῆν ἢ μῦρον ὁμολογῶ. ὅθεν ἀντιπείνω. ἀρ-
 οῦν οὐκ ἀν δέξασθαι με καὶ παρῶσπον ἀμῶν συγγνώ-
 μῃ ἔχῃ. ἐπέμβουσε μάλιστα ἀμὰ μφισθητήσι μὴν ἢ
 Δωρεῖς, ἐφ' ἐκάτερα παρῶσπον οὐ βλέμμα.
 ὁ δὲ δυσμαχεῖ ἐπὶ πῶσπον, ἔδ' ἀν ἰκατεύων παρ-
⁹ οὐκ ἐκεί. αὐέσαι, ἄμῶς γὰρ ὠ φίλτατα. ἔδ' ἀν οἱ μὲν καλῶν
 συγγῆσιν ἐρωμένης ὅτι ἔσπον, ὅπως ἔχῃ συμ-

iuuenis. Et verissima, inquit Doris, quin me sine venia cedit, siquādo tui vel minimā ta- xim facio mentionē. Ibi tum Charisius ma- nifesto prodidit amare se magis quam amari. nā pleriq. quas quū frui datur negligunt, eas amulatione accensi aperte amauerunt. Ita deposita tū is ferocia supplices voces fūdere, tristisq. ac desperatione interfectus (solet e- nim deiici superbia, si neglectui se esse vide- rit) cōuersusq. in aliā partē incondite eiulare; ac vultu modo huc, modo illuc obuerso genas lacrymis perfundere. Quid ergo, inquit, im- prudens feci ut offenderem Glycerium? pru- dēs enim nunquā ego illi fui iniurius. Velim ego per amores id ex ea te presente exquire- re, ut sciam siquid forte merito queritur, & siquid feci, faciam satis. Tamen peccaui, fa- teor, non eo infitias; sed num me etiā veniam quesentem non admittet? Vix dubitabunda Doris annuit, cōuerso alterorsus vultu. Ro- gare ille rursus animi eger, ne siquidē supplex accidā illius genua? forset, inquit, amice. nec dij sirint, ut ego impedīā quominus experia- ris, qualis amica tua futura sit, & qui affecta

ἑταίρας. Ἐάσεως αὖτε σέ. Ἦν τε δὴ χαίρων δεδράμηνεν ὄχα
ρίσιος οἴκαδε τ' ἑτέρας, ὁ καλός, ὁ τελοπόητος ἐφ'
ικετίας βαπόληος, καὶ αὖτιχῶν αὐτίκα ποροσι
πῆ. ἢ Γλυκέρα μὲν τίως τ' τράχηλον ἐταύμαζε ἔ
πορου μῦθος. εἶτα δ' αὖθις ἴσως ἢ δέως ἀνερειδουσα
τῆ χρεῖ, ἀνεσιπῆ τε, καὶ λαθρα τ' ἑαυτῆς πεφίληκα
δὲξιά, ἢ ποροσίφατο ἔμειρακίς, καὶ αὖθις τ' νέον
ξωέβη παχὺ. ὃ γὰρ ἐπέτρειπεν ὁ μαλικῶς ἐλκεί
μῦθος ἔρωτος, δόξα γ' οἴω συμκρόν ἀπαρτεῖσθαι τ'
φίλον. ἢ ὃ μαρρωπὸς λαθραῖως μειδιάσα, διέ
νθουσε τῆ Γλυκέρα. ἐδύλου δέ πως ὁ νόμος. ἐγὼ
σοι μόνη τ' ἄφρη φανὸν ὑπέταξα τοῖς ποσίν.

ΕΡΩΤΙΚΟΣ ΚΥΒΕΥΤΗΣ ΠΕΡΙ

ἀμφοτέρω δυοῦχίς.

ΜΟΝΟΧΟΡΟΣ ΦΙΛΟΚΥΒΟ.

ΔΥοῖν δὲ τοῖς ἀμῖα αὖτις ἐπέπλωκα φίλε, καὶ πορὸς
ἐν τῶντων μάλιστα ὁποτερονδὴν διαρκῶν δὲ ἐπιμέ
σας γὰ τερον ἔχων καὶ διπλάσια δυοῦχῶ. καὶ ὁ μὲν
καλόν, ὃ ὃ ὄσθι ἀμεινον. ἐμὲ γὰρ κατὰ μάλωσαρ
² πειροσί. ἀπλησος ἑταίρα καὶ ² πειροσί πίπτοίης ἀτυχῶς μὲν
ἐμοῖ. ὄσθι γὰρ τερον ὃ τοῖς ἐνανθίοις. ἀλλὰ καὶ τοῖς
ἀντερωσίν ἀτραγαλίζων ἢ κυβῶων, συγχείομα τ'
νοῶ, ἔρωτος μεμνηνός, καὶ ἠδύθι αὖτις ποί-

*reconcilianda gratia. Tum demum hilaris
ad amicæ domū accurrit Charisius, ille pul-
cher, ille ter quaterq. desideratus, ad preces
versus, ad genua dominæ statim accidit. At
illa cervicem aliquādiu ammirata amici ca-
pitis, dein faciem eius lenta manu subleuans
erexit iuuenem, suamq. clandestino basiauit
manum, qua cupitū attigerat; citoq. pacem
fecit; non enim sinebat furiate insidens præ-
cordis amor, ut vel minimum auersari ami-
cum fingeret. At lena interim clanculum ri-
dēs innuebat Glyceræ, nutuq. dicebat solam
se superbum subiecisse pedibus amasium.*

Amator & aleo, vtraq; infelix. XXIII.

MONOCHORVS PHILOCYBO.

DVobus simul incidi malis, amice, & al-
terutri vix sufficiens alterū auctarij vi-
cem habeo, dupliciter infelix: malum enim
hoc, nec melius alterum. Exhaustiunt me
quippe amica damnosa, & alea male mihi
cadens, collusoribus felicius. Sed & si quando
talis aut alea cū rivalibus ludo, mens mihi a-
more lymphata turbatur. ita fit ut circa va-

κίλας μετασάσῃς τῷ ψήφῳ, πολλά ὡδραλογισ-
 μῶκος ἐμμοπὲν, καὶ τῷ καταδεετέρων τῷ παιδιᾷ
 ἢ πλάσῃ· πολλὰκις γὰρ μετέωρος ἐκ τῆς πόθου
 ταῖς ἡμετέρας βολαῖς ἀντὶ τῷ ἐμῷ, τὰς ἐκείνων
 δὲ πῆγμα ψήφοις. εἶτα πρὸς τῷ ἑρωμῶν ἀπι-
¹θῶν, ἐκεῖ δὲ ἄλλοτερον ἢ πᾶσι ἑσπῶν καὶ χεῖρονα τῷ
 πρῶτερας· οἱ γὰρ ὅτι χεῖς ἀνπερσῶν, ἀπε δὲ μὲν
²ποσαῦτα νερικηκότες, φιλοτιμότερον ² δωρῆτε τῷ
 παρῶν καὶ πρῶτῶν μου τοῖς δώροις· καὶ τῷ
 ἐμῷ ἐμὲ πολεμικῶτες, μεταπετῆβύσι μοι τῷ φι-
³λίᾳς κύβον. ³ ὅταν πῶν ἐκᾶτερον τῷ κακῷ ἀφᾶ
 ἰώτερον γέρονε δυσχεῖτερον.

¹ δὴν.
² δαιρωῦται.
³ οὕτω.

Η ΤΩΝ ΕΡΑΣΤΩΝ ΕΝΑ
 πρῶτῶν μόνον.

ΜΟΥΣΑΡΙΟΝ ΑΥΣΙΑ ΤΩ ΦΙΛΑΤΩ.

ΑΡτὶ πρὸς ἐμοὶ στωαθροιδέντες ἐσπῶρας οἱ
⁴κρυφαῖοι τῷ ἐμῷ ἐραστῶν, ὅ μὲν πρῶτον
⁵εἰσῆσαν· ἔδῃος δ᾿ ἤϊον τῷ πλησίον πρῶτον, κε-
 λθῶν διεξελθεῖν πρὸς ἐμὲ τὰ μὲν τετηγμένα πᾶσι
⁶κοινῷ. ⁶ ἢ δ᾿ ἔνθρα σῦτερος πορορήματι μὲ συμβε-
 λῆς, σὲ δ᾿ ἢ τῷ ἀνηθείας ζήλοτυπῶν, διεμέμφενό με
 τοιαῦτα· πασῶν τῷ ὅτι σκίωης ἀφᾶ φέρεσσαι τῷ

⁴ κρυφ.
⁵ πῶν.
⁶ εἰς.

rias calculorum transpositiones multum er-
 rans, vincar etiam ab iis qui lusus minus pe-
 riti. Nam saepe cupidine externatus iactibus
 meis illorum calculos assigno, non meos; dein
 ad amicam respiciens, aliam ibi priore gra-
 uiozem vincor victoriam. nam fortunati
 collusores ubi tantum lucrum fecere, lar-
 giuntur amica benignius: ita donis sunt po-
 tiores; meq. meis aggressi, amoris mihi inuer-
 tunt aleam. Ita malorum utrumq. alterius
 caussa gravius euadit.

Meretrix amicorum vnum præferens
 ceteris. XXIIII.

MVSARIVM LYSIAE CARISSIMO.

Collecti apud me vesperi nuper amato-
 rum meorum potissimi, tacebant pri-
 mum, ac proximum sibi quisque monebat
 propellens, vt meditatam communi consen-
 su orationem mihi ediceret. Tandem vnus
 ex iis audacior ceteris, suasorem simulans,
 reuera tui amulus, mecum his verbis iur-
 gare cæpit; Quum ceteras scenicas antestes

κάλλος, ἐκείνης αὐτῆς ἀπολείπηται κέρδος. παρὶ
 γὰρ σοὶ ζηματίζεσθαι πρὸς ἡμῶν, ὧν ἡμο-
 ρᾶς· παρὶ γὰρ ὅ μόνον τῆς Λυσίας τὴν ἐκδεδωχῆς
 ὄραν, καὶ οὐδὲ καλῶ μείρακιον ἔστω γὰρ αὐτῶν φορη-
¹ πούτους· τὸν ἐνός ἀγαθὸν ὡρεπῆς ἢ τῆς αὐτῆς ἰσοπέτων· σοὶ δ'
 αὐτὸν τυχὸν σεωλέγω τις ἐρωτικὸν κάλλος ἀμφοτέρων
 ὑποκρινέσθαι ζημῆν· πυκνὰ γὰρ ὁ μὲν ἔστιν ὡς
 ἡμῶν ἐπαίτια, ἐκ κεκώφηντας ἡμῶν τὰ ὄρα, καὶ
² λυσίης· ἐμπέπληκας τῆς Δυσίης· ὡς τε καὶ ἀνεξήγητους ὄξ
 ὑπὸν οἴομαι τῆς νέας τῆς παρρησιαίας ἀκέρως· ἔπι-
³ πού· τὰ μοι δὲν ἔστι· πάλιν τῆς τὸ σὲ μόνον αἰτέω, λέγε
 σαφέστερον, ἢ τῆς τὸν ἔχον ἀπὸ τῶν πρώτων ἐτέλεξ· ἔγδ
 ἀπὸ τῶν τῶν μὲν τῶν ποσούτων· τριαῶτα μὲν οὖν ἡ-
 δον ἐκείνοι, σχεδὸν ἄς ἀνεξήγηται ὡς αἰς· ἀπὸ εἰς ἐκ-
 ληθείλω ἔξῃς ἀπαγέλας, καταδύσθαι μοι δοκῶ
 τῆς ἡλίον ὅτι τῶν μήκει τῆς λόγου· τὰ ὅ πολλὰ τῶν
 λεχθέντων τῶν μὲν δὲ ξίφ' ὡς ὅτι ἡ κροασά μιν
 τατέρω ὅ τῶν γὰρ ζῆμα ἔξερρύη· τοσοῦτον δὲ ἀ-
 πεκρίδω· αὐτὸς ὑμῶν παρὶ γὰρ τῶν Λυσίαν
 ἔρωσ, ὅς ἔνυκλιωρ, ἔμεθ' ἡμέρα δὲ ἀλείπει τῆς ἐμῶν
 καὶ ἀφλέων καρδίας· μὲν θανέ καὶ ἔτο γλυκύταται,
 ἐπεὶ σὺν ἐπιτήμησ' ἐσώωντες ἐπύθοντό με· καὶ τίς ἀ-
 ναφρόδιτον, ἐδ' ἐλυρόν, ἀκέρως ἰοίονδε ποιεῖ, εἴ ποι

forma, quæstu ceteris cedis tamen; pecuniam
 quippe à nobis capere potēs, quos aspernaris,
 uni Lysia tuam etatem profundis gratius. Et
 illi quidem adolescenti haud formoso; nam si
 hoc esset, ferendum esset vinci tot viros ab
 uno elegantiore: tibiq. forte daretur venia
 formam amabilem et eximiam præferenti
 diuitiis. At tu nihilo eum minus laudibus
 passim tollēs obsurdefecisti aures nostras, ple-
 nas uno Lysia; adeo ut excitati somno vi-
 deamur eius semper nomē audire. Nō est hoc
 amor ergo, nō est; stupor mihi grauis videtur
 potius. Sed nos hoc unū ex te expetimus; di-
 cas disertim, si hūc relictis ceteris habere præ-
 optas; nō enim si mauiis, repugnamus. Talia
 illi ferere vsq. ad gallorū cātus; quæ si referre sin-
 gulatim velim, videar mihi solē cōdere lōgis
 sermonibus. sed pleraq. illis dicta excepta
 dextera aure sinistra excidere ocyus. hoc unū
 respōdi: ipse prætulit vobis Lysia. Amor, qui
 noctu atq. interdum cor meū continuo torret.
 Habe et hoc suauissime; quæsisse à me illos
 clamore et iurgio; Et quis inuenistū illum,
 inficetum, incomtum amet? commodissime

ἤθικώς ἀγαθὸν μὲν τὸ χερῶν ὑποκινῆσαι σιωπῆς
 ὁμοίως ὁβλέμμα. τίς; ἐγὼ. ἔρρωσθε ποίνυν ἔφην αἰῶ
 σαῖσα· καὶ σύ γ' ἠνώθε μοι ποθῶσθι· ἐμὲ γὰρ ἔδεν θάλαπτι
 κέρδος, ἀλλ' ὁ θελῶ. θελῶ δ' Ἀυσίαν, συδ' ἐν ᾧ ἐμὸν
 δεσποτίδιον βίθυς, βίθυς· ὁ ταχὺ γὰρ ἐπαφρόδιτον.
 μηδὲν μνηστῆρας ἤκέ μοι φίλημά τι μόνον ἄποκο-
 μίζων· καὶ γὰρ τὸ ὄτων λαβομένη, τίς σε φιλήσω
 καὶ τοῖσ' ἄν καλόν. ναί, παρὸς τὴν Ἀφροδίτης, ἢ νῦν
 τεθύκα μιν. γνώσομαι δ' ἢ τὴν θυσίαν, εἰά σε παρὸς
 ἡμᾶς ἢ θεὸς ὀπικλήνη παρσείρησός μοι, ψυχὴ Ἀυ-
 σία, θάπρον ἤδη, ἐπέε καὶ τὸ χρονον τῶτον ὄν ὀπιτέλ-
 λω σοι χρονίζεις. παρὸς σε πῶν τες ἐκείνοι σάτυροι,
 ἔχθρ' ἔσθ' ποι. ἔ. πρὸς ὁδὸν πίθεμα τέτεις.

ΕΤΑΙΡΑ ΜΕΜΦΕΤΑΙ ΤΗ

ἀδελφῆ ἢ ὑπελθούσης αὐτῆς τὸ φίλον.

ἰ. πελαγονίση.

ΦΙΛΑΙΝΙΣ ΠΕΤΑΛΗ.

πρω μδρ.

ΧΘεὸς ἐπὶ πότον ὑπὸ Παμφίλῳ κληθεῖσα,
 Θελεξινόω μεταπέμπε μιν τὴν ἀδελφίαν
 Ἰαθῆταιον δ' ἔδ' ὁ ταχὺ ἐμρωτῆ παρσεύσασα. ὡς ἔρ-
 ρω γέρονε δῆλον· παρῶτον μὲν ἦλθε παρσεργότεροι
 κροσμηθεῖσα καὶ εἰλῆφασα τὰς πρὸς ἀπερέμα, καὶ
 παρὸς ἔσοπρον, ὡς εἰκός, εἰς πελεξάμενη καὶ βίθηπι-

σασα

ego manus una cum humeris & vultum
 contorquens; quis? inquam; ego. Valet
 ergo, surgens edixi, parcite amanti mihi;
 non enim me questus iuuat, sed quod volo;
 Lysias est autem quem volo. At tu, mi do-
 minule, cito, cito: incunda quippe celeritas,
 veni sine mora, ferq. mihi vel unum sua-
 uium: & ego te prehensum auriculis ter
 suauabor. Bene hoc habet, per Venerem,
 cui nunc fecimus; noscam num litarim, si te
 mihi dea flexerit. Veni ad me Lysia, anima
 mea, veni cito: hoc ipsum tempus quo scribo,
 iam moraris: pra te Satyri illi, non homi-
 nes: nullo mihi illi omnes loco.

Meretrix sororem accusat intercepti sibi amatoris. XXV.

PHILAENIS PETALAE.

VOcata heri ad comeffandū à Pāphilo,
 sororē meā Thelxinoē arcessiui, nescia
 quantū mihi ipsi procurarē malū: quod res
 ipsa indicauit; primū enim venit ornata cu-
 riosius, excultis elegāter genis, flexisq. vt vi-
 dere erat, ad speculum, & dispositis adamus-

H

σασα ἄσκόμας, ἀφῆκε τῷ αὐχένος ὄρμοις πολυ-
¹ ἀγλαΐσμα τελέης. ² ἀγλαΐσμα τι δέρφης. ἄλλω τε πολλῷ
³ δερφῆς. ᾧ εἰκέτο φλυαεῖαν ἕπο μάζιον τε καὶ ἀμ-
 φωλένια. καὶ ὅσδ' ἦν ᾧ εἰ κρασίον ἠμύσει κού-
 μων. ὅ ἵ παραύτιον εἴς ἃ δὴ φαίως ἢ ὠρα δι-
² αὐτῆ. λαμπρῆ. ἄμα ἵ καὶ τὴν πτέρναν. αὐτῆ παρὸς
 εἰαυτῷ ἔπιπερεφορμῆν διεσχεπέϊτο. πολλὰ κίς δ'
 ἄμα τε εἰαυτῷ ἔπεωρῆ. καὶ εἰ πῆς αὐτῷ ἄλλος κα-
 τα. ἔπειτα ᾧ εἰ κατ' ἔρο μέση ἐμοδ τε καὶ Παμ-
 φίλου ἵνα χεῖς ἠμύσει δὴ λαβῆ. καὶ ὠρος παύσει
³ αὐτῆ. ᾧ μισρακίᾳ, εἰς εἰαυτῷ ἐκίνας μετὰ γὰρ ὅ βλέμ-
³ αὐτῆ. καὶ τῆς ἐκπρωμῆ παρὸς αὐτῷ ἀπὸ τῆς ἰδοσι ἐ-
 ποιῆτο. ὅ ἵ ῥαδίως ἠεῖχετο. ἄ τε νέος ἐρωτικός, καὶ
 οἷος πολλῶ δὴ περ μισθόντος αὐτῷ τὴν ψυχῆν. ἔ-
 τῆ πεν δὴ τ' ἔπει, ὡσπερ ἐκ σωματῶν ὑπεφίλου
 ἀλλήλους καταπίνοντες τὰ φιλήματα, καὶ τ' οἰ-
 νον τοῖς χεῖλεσι κεκραμῆρον καὶ μέζει καὶ αὐτῆς
 παρέπεμπον τ' καρδίας. Πάμφιλος ἵ μήλας μι-
 κρον ἀποδακῶν, ὅσδ' ὡς ἠκόντισιν εἰς τὸν κόλπον
 ἐκίνας. ἢ δὲ φιλήσασα μετὰ ζῦ τῆς ματῶν ἕπο
 τῶ ᾧ εἰ δὴ σμα, ὅ ἵ ᾧ εἰ ετερήσασατο, πῆρ ἔβουσε. τῆ-
 ποῖς οἷον ἐδακρόμιον. πῆ ἵ ἔκ ἠμύσει ζήλιον ἐμοῖ
 καθορώσα τ' ἐμὴν ἀδελφίαν ἠὲ ταῖς ἐμῆς ἀν-
 τρεφον ἀκίλας; τριαυτά μοι πῆρ αὐτῆς τὰ ἔ-

*sim comis, suspendit è collo sumtuosa moni-
 lia, cervicis honestamenta; multasque alias
 eiusmodi nugas, ad mammas, ad ulnas, ne
 ipsis quoque capitis spretis redimiculis. Su-
 per hoc tarantinum multitium, per quod flo-
 rem etatis manifeste pellucentem ostende-
 ret; simul talum conuertens respectabat, sa-
 piusq. & respiciebat seipsam, & nunquis a-
 lius spectaret attendebat. Tandem sedit me-
 dia inter me ac Pamphilum, ut eum seor-
 sim à me tentaret, alludensq. iuveni faciem
 eius ad se conuertit; cæpitq. illi respondere
 mutuis poculis. Patienter hoc ferre ille iu-
 uenis, quippe amori facilis, & vino multo
 mentem calefactus. Ad hunc modum ve-
 luti ore inter se osculabantur, suauia biben-
 tes, vinumque labris mixtum ad ipsum cor
 transmittabant. Quin Pamphilus mali
 frustulum admorsus recta iecit in eius si-
 num; illa osculo exceptum inter mammas
 abscondit sub strophio, quo precincta.
 Ego interea ringi; quippe sororem riuu-
 lem ante oculos cernens. quamne ego ul-
 nis meis enutriui? hæc mihi ab ea reddi*

φθα. ἔτω με νῦν ἀνὴπελαργυροῖσα διχάσαι ἀπο-
 δίδωσι χάριν; καὶ τι πολλάκις ὦδε πρ᾽ ἔκαστον αὐ-
 τῷ ἐμεμφόμενον· καὶ ἀδελφῆς τῶτα Θυξινόης
 μὴ Θυξινόη· ἀλλὰ τί μακρηγορᾷ, ἀπῆλθεν ἢ βέλ-
 σκαρος ἔτως ἀνέδω σφραγίστα μὴν τῷ νέον. ἀδι-
 κῆ με τίνω Θυξινόη· μὴ τύρομαι τῷ Αφροδι-
 τῶν, καὶ σὲ Πεταλῆ κριτικῶ ὑπὲρ χουστρὸν φίλων· ὡς
¹ αὐτῆ. ¹ αὐτῆ πῶτα χροῖ τῆς κακῆς πορκατάρχει. ἀ-
 δικοδιδῶ οὖν Σιλλήλας· ἀρήσω ἀγὰρ τοῖσπι ἢ
 ἑτέραι ἀνώπεκα. καὶ τῆτο δεδῶχθαι· ἢ σιδηροῦς ἐ-
 λακωέσθω σιδήρου· ἔγδ ἀπορήσω τρεῖς ἀνδρῶν οἴος
² ἀφελύσθαι ἀπλήσων ² ἀφύξέσθαι.

ΠΡΟΣ ΟΡΧΗΣΤΡΙΔΑ.

ΣΠΕΥΣΙΠΠΟΣ ΠΑΝΑΡΕΤΗ.

Παλαμῶν μοι ποροδέξασθε τῷ χάριν ἢ φήμη,
 πῶτον αἰδᾷ σῶμα τῶντι φερόντων. νῦν ὅ
³ πρ᾽ ἔστησε τῶντον· ἢ καὶ πλεονάζαμῃ σὲ τῷ καλ-
 λας, ὅσων γε μάλλον ἢ κατὰ φήμην ὄρα. τίς ἔτετα-
 μακιν ὄρχα μῶν, τίς ἰδῶν ἔκ ἡράσθαι πολύμνιας
 Αφροδιτῆν ἔχουσιν οἱ θεοί, ἐκείνας ἡμᾶς ὡς ἐφικτῆ
 ὑποκρίνθαι πρ᾽ αὐτῶν χρῆμα μῶν ἰνομάσθαι ῥήτορα·
 προσίτω ζῶν ἀφῶν, καὶ τῶν ἀματα γράφεις καὶ δό-

nutricia? ita mihi nunc iustam compensans
 reponit gratiam? Sed & ad singula sæpius
 ita querebar: Ad sororem hac tu Thelxinoe?
 non Thelxinoe. sed quid verbis opus? Abiis
 venesica, tam proterue proprium sibi lu-
 crata iuuenem. Iniuriam mihi facit Thel-
 xinoe; Venerem testor, ac te communem
 amicam, Petala, capisse illam iniurias ma-
 nus. Ladamus ergo inuicem. inueniam &
 ego talem aut similem aliam vulpeculam.
 sit hoc ita; trudatur clauus clauo: facile
 erit mihi pro uno tres illi auertere.

Ad Pantomimam. XXVI.

SPEVSIPPVS PANARETÆ.

DVdum mihi fama gratiam tuam de-
 scribserat per ora omnium volās; nunc
 representauit eam primum; & ecce admiror
 hanc formam magis, quo maius video supra
 famam. quis non miratus est saltantem?
 quis vidit, nec amauit? Polymniam &
 Venerem dij habent; eas tu nobis quan-
 tum pote refers ab ipsis exornata. Orato-
 rem te dicam, an pictorem? & res pingis,

ἄλλοις ποικίλα ποιῶν ὑποφαιήεις· καὶ φύσεως ἀπάσης
 συναργῆς ὑπάρχει εἰκῶν· ἀντὶ χρωμῆ¹ καὶ γλώττης
 χεῖ² πολυχρῆμοι καὶ ποικίλοις ἢ ἴσοι κερηλῶν· ὅ
 οἶά τις Φάειος Πρωτεύς· ἀνοτε πρὸς ἀγγεῖα μετα-
 βελῆ³ Ἰδοκέεις πρὸς τὸ βύβρουσον τὸ ὑπορχιμα-
 των ὠδῶν· ὃ δὲ ἄλλοις ἀνέστηκε τε ὄρθος ὑπὸ θαύμα-
 τος· καὶ φωνῆς ἀμοιβῆς ἀφίησιν ἐμμελῶς καὶ τῶ
 χεῖρε κινῶν· καὶ τὸ ἐσθῆτα⁴ σὺβδης· ἐπειτα σὺβδα θήμα-
 νοι διηγεῖται καὶ ἔκαστον ἀγγεῖον ἀνοτε κινήματα
 πολυέστου σιγῆς· καὶ πᾶς θεατῆς ὑπὸ ἠδουῆς χρο-
 νόμος ἐστὶ πειρῶται· ἕνα δὲ μόνον παροφρῶς μι-
 μουσῶν· ὅτι κερῶμαλλον τὸ πρῶτον ἀπὸ τῶν ἔχθ⁵
 πῶν μίμησιν ἀκριβῆ· ὅθεν οὐκ ἄξιον σὺβδῆ τὸ
 μάλα σπουδαῖον πρὸς πολυαῖον τῆς σῆς θυμη-
 διας· ἀνάπαυλα γὰρ τὸ σπουδῆς ἐπίοτε γὰρ ἡ παι-
 διά· πολλὰς πόινω ἀτε ταχῆς τῆς πολιτείας· ἴσ⁶
 πῶν, ³ διελήλυθε πόλεις· καὶ πρὸς γε τῆ νεῶν,
 πῶν πρὸς σὺβδῶν ἰσθῆρκα ῥῶμῶν· καὶ τοιαύτων
 ἐν σὺβδῶν τε γὰρ μῶν. βύβρουσιν οἶον οἱ πρῶ-
 ἀρέτῶν βύβρουσιν πῶν· ἔπῶν, ⁴ ὑποφῶν ῥῶσῶν καὶ
 τέχνη καὶ κάλλιψ.

1 σοφεί.

2 ἀνέξιοι.

3 διελήλυ-
θα.4 ὑποφῶν ῥῶ-
σῶν.

& sermones omnimodos fingis, & naturæ
 totius viam refers imaginem. pro colori-
 bus siquidem & lingua, manu multiformi,
 variisque motibus uteris, ac veluti Pro-
 teus e Pharo varias te in species vertis iux-
 ta sonorum canticorum melos. Populus in-
 terea rectus ac mirabundus adstat, & vo-
 ces alternas melodice respondet, manusque
 mouet, & vestem quatit; dein sedentes
 quisque singuli singulis motus explicant
 multisq; silentij: ita quiuis e spectatori-
 bus præ voluptate pantomimus fieri eni-
 titur: sed unum præ aliis nativæ imitata
 Caramallum eximium illum represen-
 tas exactius. Non indignum ergo quan-
 tumvis grauem ac seriis implicitum operam
 aliquam dare tuis lusibus. est enim interdum
 etiam lusus seriorum remissio. Itaque mul-
 tas, velox quippe eques publicus, oberravi
 ciuitates, & veterem ac nouam visitaui
 Romam; sed in neutra vidi similem tibi:
 felices igitur qui Panaretam fruuntur; ita
 forma simul & arte præcellit.

Η ΤΟΝ ΕΡΑΣΤΗΝ ΑΙΝΙΤΤΟ.

μήν μάττω πεί αὐτὸ πονοῦντα.

ΚΛΕΑΡΧΟΣ ΑΜΥΝΑΝΔΡΩ.

ΝΕΣ πινὸς ἔξεπίτηδες ἔχε γυναικὸς παρι-
 ότος, ἐσπέρας, ἔφη τίς ἄλλη πρὸς ἐκείνῳ
 παρεια μὲν πλησίον, ἄμα κῆτῃσα τὰ δῆκων
 πρὸς τὴν Ἀφροδίτης ὡς φίλην σε ποτῶν ἔποιε πρὸς
 σαδῶν πρὸ ἔρχεται κῆ μορφῆς ὅτε ἀφυσὸς ἔχων ἰσ
 δὲ κῆρυφος ὅτε κῆρυφον κῆ πικίλον ταῖς ἀπὸ κερκί-
 δος γραφαῖς. ὡς δὲ μουσος τὴν φωνὴν ἔοικέ μοι κῆ
 πεί καλὴν ἀρχομένην τὴν κόμην ἐπεὶ κῆ τῆς γῆ
 ἔρωτος ἴδιον κῆ μάλα μὲν τοὺς καλὸν ὅτε σφόδρα
 πείθει τοὺς ἔρωτας ὅτε μὲν ἄλλαν ἀγαποῦσα
¹ ἑαυτῶν ἄλλο κῆ ἑσπέρων ἀτεχνῶς ἑαυτὴν κατημύζων. ἢ
 τοὺς ἔρωτας, εἶπεν, ἀποτρέφομαι ὅτε τὴν νέον κῆ ὅ
 ὄντε καλὸν, ὅτι φυσῶν ἄλλος ἑαυτὸν οἶεται μόνος
 ἀξίερατος ταῖς γυναιξὶ κῆ ὁρεπόντως τὰ καλ-
² φίλων λει ποτῶνται. κῆ που κῆ ² φίλων ἀτυχὸν ἐκ-
 τυχόν.
 νάμα κεν ἑαυτὸν, φροσὸν ὅτε τῆ ἄρα θανμάσιν
 ὅσον, κῆ πολλὰν τὰ ὄφθαλμῶν βλέπειν, κῆ φρο-
 νήματος ἐμπέπληκτο τὴν ὄφρω. μισῶ γυνῶν ἔρασι
 πρὸ ἄδου κῆ μὲν δὲ μορφῆς τὴν ἔρωμένῳ ἀξιοῦντα.

Mulier insultans amanti frustra ipsam sollicitanti. XXVII.
 CLEARCHVS AMYNANDRO.

TRanfeunte vesperi de industria ante
 mulierem adolescente, inquit ad eam pro-
 xime adstans alia, cubito simul propellens;
 per Venerem, inquit, amica, hic amoris tui
 caussa transiens occinit; nec deformis qui-
 dem ille; vide quam elegans pallium & pla-
 gis ab arte textoris variegatum. quam dul-
 ce modulatur: videtur & pulchram cesa-
 riam distinxisse curiosius: nam & hoc amo-
 ris proprium, & honestum in primis, ut
 eos qui amant, summa vi cogat uti elegan-
 ter ornati sint, quamvis antea negligē-
 rent cultum sui. At ego, inquit illa, auer-
 sor per Cupidines iuuenem, quantumvis
 pulchrum, quod inflatus amore sui solum
 se dignum amari feminis censet, & ex for-
 ma merito rogari. Quin & seipsum for-
 te Philonem ideo vocari iussit, ferox ata-
 te sua nimium quantum, multorumque
 oculis dignum se ratus, ac supercilium
 impleuit superbia. Enim ego amantem
 odi, qui amicam forma censet antecellere;

οίομαιόν τε κάλλος ὑπὲρ κάλλους χρεΐζεσθαι
 μέγιστον ἀπὸ βραχέος ὅρα ὅπως ἠθικῶς τ' ὑπὲρ ἠ-
 Φαιον διαπαύω· καὶ σφόδρα τοῖς ἀνιήμασι πέρ-
 ηη· ποτὶ μέ τις ἔρωπι μαρῆς καὶ ἔδδ' ἐνύματος ἀξί-
 ῆται· καὶ πολλά τ' ἐμὸν γενωπὸν διέρχεται μά τιω·
 ἀδὲ ὅ δ' ἠγῶς καὶ τοῖς ἐμοῖς ἀσὶν ἀπιθαῖνας καὶ ἀ-
 μυσότερα λιβηθριῶν· ἀπὸ ἐρυθρία ἀειπῶς ἐκ-
 1 πῶσαι. ἀειβέχων διαύλοις, ἐγὼ νη' ὧ τῶ τριναπτόν, ἀπὸ
 ἐκείνῃ λαιπὸν ἐκκαλίπτομα· ἐφασκε ὅ τ' αὐτὰ, ἀλ-
 λα τε πολλά θρυπτομῶν καὶ δὴ καὶ ὁ σκέλος ὑπε-
 θυμῶσα, ἵνα διέξη ὧ νέω κρήμυ ἰθυτενῆ καὶ πό-
 δα λεπτόν τε καὶ ὑρῖθων ἔτερα ὅ τ' ἴσῳμα το· ἐμυ-
 κωσε μίρη τὰ δυνάτ' ὅ πως ἀπὸ πολλὰ χόρην ὁ μὲ-
 ράκιον ἐρεθισθῆ. ὁ δὲ φησὶν ἀγαθὸν ἄμωσ τ' ἀεθρῆτων
 ἐψυθῶσε γὰρ ἐκείνη πῶσθον, ὡς τε τ' νέον ἀκούσαι·
 οἷα βλάψ, καὶ ὁ σακίς ἀπὸ δέλη· εἰπέ· ἔ γὰρ ἐμὲ γε-
 2 παίζεις. λαῖς ἠ καλῆ, ἀλλὰ τ' ἔρωτα² πέξεις. ἕπις ἀρα
 τ' ἰσοτότω ἐκείνον τοῖστων ἐπαφθαί σοι βήεις, ἵνα
 3 πύτων. ³ τῶσθον παρκαλινοδουμῶν τ' ποδῶν ἰκετευθς ἐμὸ
 4 πῶσαι. ⁴ οὗ δ' ἐκέστα αἶς πάρος· ἠ ὅ διαμυκωμένη καὶ ὑπο-
 βλέπουσα λαξὸν τοῖς δακτύλοις τ' δδῆας ἠθικῶς,
 οἷα γυνὴ ὁ μέλα κάρπιον ὀτικροτῶσα τῆς βύω-
 νύμου χρεῖς, ὑπὲρ ὀπικῶς ἀπεκρίθη· ἐγὼ τάλαι,
 μὴ ὧ χάριτες ἤμοιτο· κενῶς ἕπις ἐπέσθης,
 οἷα μάλλον καλῶς. καὶ τῶσθον γε χρεῖς, τοῖστων

decorémque se credit decori rependere, ma-
 iorē minori. At tu vide quam ego facete su-
 perbo illudā, delectareq. his griphib: Amat me
 quis furēs amore, nec nutu uno dignus cēse-
 tur, frustra q; meā angiportū obābulat saepe,
 canitq. incassum, & auribus meis mulcendis
 irritū, & indoctius ipsis Libethriis: nec eru-
 bescit vanā atq. inanē cationē reciprocari sa-
 pius. Ego cōtra, per deos fratres, pro eo dein-
 ceptis pudore faciē velare cogor. Hęc & alia
 dixit insultabūda, quin & crus denudavit, ut
 adolescētī rectā tibiā, tenuēq. & cōpactū pe-
 dē mōstraret; aliaq. retexit corporis partes
 potētes mouere adfectus, ut plurifariā irrita-
 ret iuuenē. Ille dicta sētiēs, ita eim insurra-
 uerat ut ille exaudiret; Dic tu, inquit, tamē
 quecūq. velis & quoties velis, nō enim me for-
 mosa, rides, sed illudis cupidini spes mihi fore
 ut is te iaculator tali telo feriat, ut admota
 his pedibus roges medear malo tuo. Tum illa
 sublato cachinno, toruū renidēs, dextreq. di-
 gitis, ut facetā mulierē erat, laue palmā in-
 crepās, despectabūda respōdit; miserā me; ne
 ita sit, gratiē; vanis tu potius speb' lactatus
 sies; sed tu pulchriorem te esse existimes, eoq.

ἐπῆλθε σοι παροσδοκᾶν, ἕως δὴ ᾤξῃ ἡμίτου τυ-
 χηὸ σὸς ἐκδικος ἔρωσ. ᾤξῃ μὲν παροσάδων, ἐκα-
 ρυπνῶν, μηδὲν διαύων, μόνον ὃ κλυδωνίζομαι
 ἐκ τῆ πόθου. εἴτα, Φησὶν, ἀέμενος ἔτε μένειν ἔτε
 πληθὲν εἴ. ἔτε οὖν ἐκ τέον ἔστιν σοι τῆ ἡμετέρων τι-
 νός, ἔμαρτῶν, ἔαειβολῆς, ἔφιλημάτωι. ὅσῃ
 μὲν ἀππλλακλίον οἴμοι τῆ πόθου.

ΝΕΟΣ ΑΔΗΜΟΝΕΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ

ἡ ἔρωμένης παλίμετρον γώμην.

ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΟΣ ΤΙΜΟΚΡΑΤΕΙ.

¹ καλίδος. **Τ**Ις ἀρα παρὶ ἐμέ τῆς¹ καλίδος ὁ ἔπος; ἢ
 δὲ μηχθωμένη ὄησθε παρὸς ἀλλοιὰ ἄθροως;
² νεοσκοπὸν μεταβαίνης² χροπὸν ἐκλυομένη τῶν θεοῦ ἔσθῃ τῆς
 ἐκλύομαι ἢ ³ ἀπορείας; ἀπειποῖν ἐνιοῦ ἀμύγῃτων. ἀπειποῖν
 τῆς. ³ ἀπειας. τοῖς λογισμοῖς πολλὰ καὶ ἐμαυτὸν ἀπορῶν. ὅσῃ
 βῆρον πτωτελῶς ἀρα γινώσκω. κατὰ τῶν ἐν λυθικῶ
⁴ ἀππίνω. λίθω γάθμην λυθκῆν⁴ διατένων. τίς γὰρ ἀσάτω δὴ
 νατο δὴ ὀπτισηῖα σκαπῶ; ὡς τε μάτῃς θεοῦ, εἰ
 ἔχω ὅτι χηῖσομαι τῶν τῆ. ἐπῶνυμος ἀρα τῆ σκα-
⁵ ἐξήγησαι. ⁶ ἀσάτωι-
 μοι τῆ⁶ γάθμην τῆ γώμην. εἰ δὲ ἔσθῃ οὐ παρὸς αὐτῆ
 ἀπορῆς δεξυμῶν ἔσθῃ, μὴ κατὰ κρηφίλτα-

eueniat ut tandiu expectes, donec tuus ille
 vindex amor aduenerit. mane interea ca-
 nens, vigilans, irritus omnium, solum amo-
 ris aestus iactatus, ubi te ventus, ut aiunt,
 nec manere, nec progredi sinat. ita nec tibi
 nostrum quidquam fas attingere, non mam-
 mas, non vestem, non basia; neque eo magis
 fas ab amore discedere.

Iuuenis anxius propter amicæ inconstan-
 tiam. XXVIII.

NICOSTRATVS TIMOCRATI.

Quo me malum modo Cochlis tractat?
 Quidue moliens dicto citius mentē alio-
 uorsus cōuertitur? dissoluor anxietate, Deos
 testor; mentē ipsam amisi ita versatus, omni
 consilio renuntiaui, dum mihi aqua heret;
 nec potui quidquā discernere, sicuti si in albo
 signassem albam lineam: quis enim instabi-
 lem attingat scopum? ita per deos quo mo-
 do ea utar nescio: vere Cochli nomen ab
 obliquitate; Tu ipse Amor explica mihi in-
 stabili eius sententiā. Quod si & tu heres ad
 eius incōstatiā, ne dubita, mi amice, dimoue-

1 σφοδρότι- τε πευθέσθαι ἢ σῆς¹ σφοδρότης· ποτὲ μὲν ἐρώ-
 πος. σης ἀπὸματα ὡραίη· καὶ μοι οὖν πόθον ὑφάπτει
 πολὺν. καὶ ὄλον με ταῖς ἕτισιν ἐπαίρη. ποτὲ δὲ
 πάλιν, ὡς δὲ μεταβολώτερος κορόρις, ἀναίρεται
 σοβαρῶς ὄν ἄρτιως ἐπόη· καὶ πᾶσιν αὖτις ἀνα-
 λυφῆ μου τιῶν ἕπίδα, καὶ τιῶν ἐμῶν ἔτα ψυχῶν
 2 ἢ θεσιν² ἕξ ἰσογεία παλιμβόλων ἰσὸν ἀπέδραξε
 γῆς παλιμ- Πίωελόπης· τί ὡραίζω; τίς ἡρώμει; φῶν ἴ
 βολον. ἀφορήτων κακῶν· παπαὶ ἴν' ἀμείτερος κατε-
 3 ἔπιδρυπι. βλακευμένων ἠθῶν. ὡς ἄγα³ ἔπιδρυπομένη ἴ
 λαμωραὶ ἐαυτῆς ἠμύρωσε χάριν. αὐτίκω καὶ
 ἰσθετής, καὶ ἰκετεύης, ὡρα καφὸν ἄδην δοκῆς·
 ὅθεν καὶ ἀκέντα με λαιπὸν, τοσοῦτον ἐραστὴν ἀπι-
 τρέπει καὶ δυσσπότρεπτον γεγονότα. πειθροῦ
 4 Τιμόκρα- ὅδε ἔπι ὡρῶν αὐτίκω ὦ⁴ Τιμόκρατε κεινανδ
 πος. σοι τῶ πόθου· ἐπεὶ⁵ τῶ γὰρ ἔστιν ἀνὴρ. πὰ διωα-
 5 πύτω. τὰ ἀκριβῶς διαγνώσκει, καὶ μηκέτι μεταίεται ἐπί-
 γασθαι λύπην. φθόνος δὲ μηδεὶς τῆς ἄλλης ἠμῶν
 6 κοχλίδος. ἔπι κρητῆσιν Φιλίας· ἀλλὰ σευενέγκαι σοι τῆς⁶
 κοχλίδος. ἔκ μεταβολῆς ἐκείνης ὁ ἔσπος· καὶ
 ἡρόσιο φίλος, μακρῶ γὰρ μᾶλλον βύτυχέτερος
 ἐμῶν.

ri ab hoc vehementi adfectu; modo mihi
 omnia amantis facit, accenditque mihi ma-
 gnum cupidinem, totumque erigit spebus bo-
 nis; modo rursus leuior cothurno pellit se-
 uere quem paullo ante amabat serio, sol-
 uitque mihi rursus spem omnem, atque ita
 mentem meam ad eius mores derepente ver-
 satilem facit instar tela Penelopes. Quid
 agam? quorsum euadam? eheu intoleran-
 da mala; babe immodice peruersos mores:
 quam splendidam eius formam deformat
 nimia haec insolentia. Ita siue moneas, seu
 roges, surdo fabulam canas. itaque quod
 vnum restat inuitum me tandem, me talem
 amatorem, auertit, quantumuis flecti diffi-
 cilem. Enim Timocrates, non ego tibi ri-
 ualis amplius. Viri quippe est, cernere recte
 quid factu fas siet, nec vanam sibi mole-
 stiam accudere. nulla inuidia reliquum no-
 strum amorem minuat; sed iuuent te Co-
 chlidis mores ab ipsa hac eius inconstantia;
 sisque illi amicus me longe felicior.

ΒΙΒΛΙΟΝ Β΄

ΠΡΟΣ ΕΤΑΙΡΑΝ ΥΠΕΡ
φίλου περισβυτική.

ΑΙΛΙΑΝΟΣ ΚΑΛΥΚΗ.

ΕΙΝΗ παρθένω ἑπισηλῶ ἰκετηεῖαν ὑφ'
¹ περὶ. Χαριδήμου ποιῆσαι· ἀλλ' ὦ φίλη! περ-
² σιωεργός. σοὶ παρῶσα ² σιωεργὸν ποίει κατ' ἄρθευ δόσι-
 μως, ὅς ἂν ἑπισηλαμί λόγους. Ταῦτα μὲν δὴ φα-
 σὶν διζάσθω. ἕτος δ' εὖν ἐρᾷ σε Καλύκη καὶ ὦσα
 φθίρεται γλυκυτάτω πύρρι· καὶ τεθνήξεται θαπτο-
 ῖα βίχρος κρεμᾶ μῆνος, καὶ σκιάς εἶδωλον γαργῶν·
³ ἐπιπύσσις. εἰ μὴ τὴν παρῶσα θεραπείαν ³ ἐπιπύσσει τὰς μει-
 ρακίαν· Ἀπολλοὺν ἄποθέσται, μὴ φόνος τίς ὦ γυ-
 ναὶ θεὸν αἰτιάσθαι κέλλος. μὴ δὲ ταῖς σῶν χά-
 ρειν ἑπισηλωμάσθωσιν ἐρωτες; ἐλκελῆς δὲ οἶδα τὰ
 νέφ. ἐπλάσθαι ὁμοιωθῆς μένος νέος ὦν ἐπλάετης ἰκα-
 νῶ δὲ δώκε δίκην· μὴ θάνατος ἔσται τῆς πλημμε-
 λήσθωτος ἡ ζημία. λογίζεσθε τῶν καὶ μῆμο
⁴ τῆ. τὴν ἀφροδίτην, ὡς ἐφικλόν γωακί. πύρρι ἀρχῆ
^{φρ.} τῶσα δὲ κεί· ἀλλὰ καὶ χάρειτες ἐπονται. ⁴ τὰς θεῶν
 σὺ, ὃ ὀφθῆσαι φλέγης, καὶ ὅσα ἔσται πτερώσθης
 ἑπιπύσσει

LIBER SECVNDVS.

Deprecatio ad meretricem pro
amante.

ÆLIANVS CALYCÆ.

EPISTOLAM hanc scribo ad te de-
 precatricem pro Charidemo; ades
 tu amica Suada, iuuanisq. sermones
 meos, facito ne irriti cadant. Et hæc qui-
 dem in votis. At hic Charidemus amat te
 Calyca, tuaq. flamma dulcissima perit; et
 cito morietur e capillo pendulus, sitq. umbra
 imago, nisi tu presentem annuas puero me-
 dicinam. Apollo auerrunce, ne sit ut quis
 tuam formam cadis accusare queat, ne-
 que insultent amores tuis gratis. Ac-
 cusas adolescentem, scio; offendit puer sep-
 tuennis; sat pœnarum dedit; ne iniurio ca-
 pital esto. Vide per deos et imitare Vene-
 rem tuam, quantum pote mulieri. ignem
 habet; tela gerit; sed et deam sectantur Gra-
 tia. Tu visa flammæ; etiam absens saucias.

ὄπιθες ταχὺ καὶ τὰ χεῖρας τὰ πληγῆτι· φέρεις
 μὲ πῦρ, ἔχεις δὲ ὕδωρ· τίω σὸν αὐτὴ φλόγα κα-
 τὰ σέεσσι παρὲς βραχί· ταῦτα μὲ οὖν ἰκατεύων
 φημί· ἀ δὲ ἄσπασιν ἔχω σοι, λειλέα λοιπὸν
 χαιρέσασιν οἶδα δὲ σμικρὸν ὑποκρίσει τοῖς νέουσι
 τῆτο γὰρ τῶν ἀφροδισίων παρὰ πρὸς ἀλλοί· ἐν χέ-
 ροι, καὶ τὰς ἐπαίρας ὑποδείκνυσιν ἀεὶ ποθεῖν πῖς
 ἐρασῆς. ἀλλ' εἰ τῆτο γήριτο πέρα τῆς χρείας,
 ἀποκείμεσιν οἱ ποθουῶτες· ἔτιωσ οὖν ὁ μὲ ἀργί-
 αδι, ὁ δὲ ἐπέβαλεν ἄλλη τὰ ὀμματα, ὅξέ ἐστι ὁ ἔ-

¹ αἰσπῆται· ρως, καὶ ἕτεῖν καὶ ἀνασῆται ἕπίστας, πλεῖσθ· καὶ ἀπ-
 ἕπίστας, ταχὺ πλεῖρορυσιν εἴωθεν ἀπογνωσθεῖς· δὲ
 καὶ μέγα τ' ἐπαρυσῶν ἔστι σόφισμα ἀεὶ δὲ πῆρι
 τῆς ἀπολαύσεως ὑποπτεμεθῶς τ' ἐλπῖσι δια-
 χρατῖν τοῖς ἐρασῆς· ἠδὴ μὲν οὖν πολλὰ δὲ νέου
 ὑπῆλθον ἐπαίρας παρὰ τρέπουσαι πιθανῶς· καὶ δὲ
 τῆτο ἐφῆ πῖς ἀνὸ πῶρ γρῶτερον λαβῶσα, εἰ μὴ
 δὲ μειοφίκοι ἀπῆυχετο πῶρ τελευτῶς οὐαφροδισιά-
² σασι τινὶ μετὰ σέ·³ χρεῖ σε τῶντω τοῖς μὲν ὑποκρι-
 νομῆκοις φιλῆς ἐπαρκαῶς· τῶς δὲ γησιόσις ἐρα-
 σῆς, φιλικώτερον· πείθου μοι καὶ τ' ἀμπελαίς
⁴ ἀπὸ χου· ὅρα μὴ καὶ τίω⁴ ροι ἀπαρῆξω μὲν
 πῶρ τελευτῶς δὲ καλῶδιον· μηδὲ λαθῆς λοιπὸν ἴσ
 ἀφρωχίαν μεταβαλῶσα δὲ φρονημα· οἶδα δὲ

adhibe tu cōfestim gratias faucio. Ignem
 geris quidem, sed tu aquam habes; extingue
 ad tempus ipsa flammam tuam. Hæc depre-
 cantis fuere: audi nunc monētem. Scio com-
 modissimum esse iuuenes paullū modo fasti-
 dire: nam hoc satietatem amoris impedit, re-
 tinetq. amantes in amicarum desiderio. Sed
 hoc si ultra modum fiat, defetiscunt amato-
 res. Ita factum est, ut indignaretur alter, al-
 ter ad aliam adiceret oculos. Citus venit,
 citus auolat Cupido: ubi sperat, alas sumit;
 desperet, statim excidunt penna deposito. In-
 de magna prudētia meretricum, dilato sem-
 per in presens coitu lactare amatores spe bo-
 na. Et iam aliæ multæ insinuauerunt se il-
 lecture fortiter iuuenem, occupassetque una
 callidius circumuentum, nisi is omnimodis
 constituisset abstinere post te à ceterarum
 amplexibus. Tu ergo fingentes amorem ac-
 cipias meretricie; veros amatores amplecte-
 re amicus. crede mihi, ac tene modum: vi-
 de ne iuxta prouerbiū distentum nimis fu-
 nem rumpamus; neue tu imprudens pru-
 dentiam veritas in superbiam. Nostin-

ὅσον ἔρωσ ἀντίγραπύφ τῆς ἑαυτοῦ Φι-
 λῆ· ἄλλως τε ὁπώραι πωλῆς ἢ καλῆ; ἔστιν δὲ
 ἢ σὴ ὁπώρα ἢ δῖων τῆς ἀπὸ τῆς δένδρων· δι-
 κσια δὲ ἀνείησ ἀπ' αὐτῶ γε τῶ ἔργου στυφίας,
 ὅτι ἔδει τηρῆν ὁπώραι· διδου τοῖς σοῖς ὁπωρῶν ἐς
 πλὴν ὄρασι πρυγῶν· μετ' ὀλίγον ἔσται ἡ δῆριον·
 ὅσοι δὲ τῆς καλῶν σαμάτων ἔρασαί τῆ τῶ φα-
 νομένῃ κάλλοις ἀκμῆ ὡρα μωπεῖσαι ὅν ἔρωτα
 καὶ ἑτέρως μαρτυρεῖ· ἔ γάρ σε καὶ ἀφ' ὀφθαλμοῦ
 ἐπεκεδιδάσκειν ὀκνήσω· γυνὴ ἔοικε λημῶνι, καὶ ὅτι
 ἐκείνῃ τὰ ἀνῆ, τῆσ γὰρ αὐτῆσ κάλλος· ἔως μὲν
 οἶω ἢ κόμη τῶ λημῶνι ἐπακμαζέει καὶ ἢ χροιά τῆ
 ἀνῆσ· ἢρος ὅ ὡρα κμασῆτος, πέπαυ μὲν τὰ
 ἀνῆ· τῆ ὅ τῆ λημῶν γήθησ· γυναι-
 κὸς τε αὐτὰλιν εἰ ὅ εἶδος παρέλθῃ, καὶ ὅ κάλλος
 ὡρα δρῶμῃ, τίς ἔστι; καπαλείπειαι δὲ φροσῶν
 ἀνῆσ τῆ καὶ ἀπνηθηκότι σῶματι ἔ πεφυκε πορο-
 σιζῶν ὁ ἔρωσ· ἔ τῆ ἀνῆ βῆσ τῆ καὶ βῆσ ἢ, ἐ-
 αῦτα καὶ ἐπιζῶν καὶ μείν· ἄλλὰ τί μακρὸν ἀπ-
 τεταλκε λόγον δελφῖνα διδάσκων ἢ γὰρ; μα-
 θαρμωσαμένη πῶν ὡ καλλίστη γυναικῶν πλὴν
 ψυχῶν, καλλίονα ἔ σῶματος ἀπὸ φῶσ, ἢ ἔξῃ
 λέγειν· ὡ κάλλοις Φιλαθρῶπου· ὅ δ' ἐν ῥόδον καὶ
 μήτις αὐτῶ γήθησται, μαρτυρεται· ἄρ ἐπέμβουσαι

¹ γράμματα·
² οἱ δέ·

quam repugnare amet superbis amor? Alio-
 quin & tu bella fructum vendis, fructusque
 tuus dulcioris qui e plantis. sed ex ipsa re
 discis quam non deceat asseruare fructus.
 Da tuis fructus tuos decerpandos in tem-
 pore; post paullo annosa fies: & formæ a-
 matores flore ætatis metiuntur suum cupi-
 dinem. Discæ & hinc; non enim verebor do-
 cere te argumentis variis. Similis est prato
 mulier. quod prato flores, hoc forma mulie-
 ri. quandiu coma prato florens, tandiu color
 integer floribus. At ubi ver abiit, pereunt
 flores, senescit pratum. Ita mulieri, ubi spe-
 cies præteriit, forma abiit, quid reliquum?
 scilicet continentia. Corpori enim nondum
 florido aut efflorido non condidicit adherere
 amor. sed ubi floret, & olet bene, accedit eo
 amor, ibi manet. Sed quid longum sermo-
 nem texo, docturus natare delphinum?
 Muta ergo mentem pulcherrima mulie-
 rum, facitoque eam ipso hoc corpore pul-
 chriorem, ut liceat dicere, o formam huma-
 nitate eximiam! Viden rosam marcere,
 quantumvis non legatur? Annuisti ergo,

ὦ φιλάττη, πρύττω δὴ που τ' ὄν δι' μετὰ βολὸν
 τε καὶ δι' ἄκλῆτον ἔπιταμα ἔβον. ἤκω πολ-
 νω, καὶ πρὸς αὐτὸν νεόν πλασίως ἔπι κηρυκευό-
^{κηρύκειον.} μνον δι' ἐμολ'. ὅ γ' ἄρα πρὸς ἐταίρας¹ κηρύκιον, οὐ
 τῆ βαβυλωνίᾳ χρυσὸν χρυσακλῆειζέσθαι πέφυ-
 κεν· ἀλλὰ τῶν πρὸς τέρων τε συγνώμῳ καὶ τῶν
 δεχάειν ἔχουσα, δι' ἡμῶν τὸ γε λοιπὸν εἴης τὰ σὺ
 Χαιδὴμα.

ΗΡΑΣΘΗ ΤΙΣ ΚΟΡΗΣ, ΗΝ

ἔπι πρὸς αὐτὸν χόμνος εἶδε· καὶ αὐτῇ
 πρὸς πεπρωτῶν ἔπι γέλλει.

ΕΥΞΙΘΕΟΣ ΠΥΘΙΑΔΙ.

ΕΝ τοῖς ἱεροῖς, οἷθα τ' παθῶν ἀπαλλαγῶν ἀ-
 τῆ μετὰ τοῖς θεοῖς, δὴνοτάτοις πρὸς πέπρω-
 κα πόνοισ. ἐπὶ γ' ὑφ' οὗ πρὸς ἀναπέτων τῶ χεῖρε,
^{λαλῶν.} καὶ πλὴν ἱκεταῖα καὶ ἐμῶν τὸν² καλῶν, οὐκ οἶδ' ὅ-
 πως ἐξ αἰφνης ὑπὸ ἔρωτος ἐρραπίσθην. καὶ με-
^{πεπρωτῶν.} τεγράφω πρὸς σὲ, καὶ ἄμα τῆ θεῶν τῶ σὺν³ τελο-
 ζθῶμαι καλλεῖ. ὡς γὰρ εἶδον, ἔχ οἷός τε ὑὸ τοῖς
⁴ με. ὀφθαλμοῖς ἄλλοσε μεταφέρειν. σὺ δ' ἄ μοι θεο-
 ρόντα σε κατὰ δουσα, τῆ γ' ὁ δὴ τὸ σιωήθης ὑμῶν τοῖς
 ἐλθῶ θέραις, ἠρέμα πρὸς ἐκαλύφω μετακλίνασα

*amica? sed omnino annuis; ita tuum in-
 genium noui, mutabile, & facile flecti.
 Veniam ergo & adducam tibi iuuenem me-
 feciali ditissime caduceatum. Caduceus enim
 amicarum censerī debet auro Babylonico.
 sed tu ignoscens antefactis, & presentia
 boni aestimans, propitia deinceps sis tuo
 Charidemo.*

*Amavit puellam visam dum preces
 concipit; nunc amore æger ad
 eam scribit. II.*

ΕΥΧΙΤΗΕΥΣ ΠΥΘΙΑΔΙ.

ROgamus in sacris deos malorum leua-
 mina: at ego ibi in grauissimos labores
 incidi. dum enim leuatis sursum manibus
 orationem tacitus concipio, sensim subito
 nescio quo modo percussus à Cupidine.
 Tum conuersus ad te, simul vidi, simul me
 forma saucianit tua. nam ex quo vidi,
 vertere oculos alio non fuit. At tu spectan-
 tem me vbi aduertisti, quod vobis liberis
 solitum, sensim texisti te: conuersaque

¹ δέριω. γ' οὖν τ' ² δέειν ὅτι γάτερα, ³ παρθέβληκα τῷ
⁴ παρσώπου τὴν χεῖρα παρσώφαινασα τ' πρὸ φᾶς
⁵ ὀλίγον· ὀδύλον με ⁶ θέλοις ἔχην; ὡς ἐθελῶδουλον
⁷ ἔχε· φίλος γδ ⁸ πυθιάδιος τίς, εἰμήγε ζῆδ' ἑυ-
 ρος, ἢ χροσός, ἢ κύκνος γινόμενος δὲ σέ; ἀλλ' εἴθε
 μὲ τῆς δὲ παρσώπειας, ἐπαινέσομαι σε τῆς παρσώ-
 πευτίας. καὶ μὴ ἔσπας ἀπειθῆς ἀνασπῆσι, οἱ
 δὲ μάλα τεθῆρακεν ἢ μορφῆ. τῷ τιν οὖν τ' παρ-
 σευχλῶ ὧ θεοί, ἢ δοκί, διανούσω ὄμνημι δέ σοι, φιλ-
⁹ τᾶτι, ἵνα μῦθοι θεῶν, ἢ βῆλα, μᾶλλον ἔπυξά-
¹⁰ μιν ἄρπιας· ὡς ἀχρῆς ἀπ' ἐμοῦ δεασσῶζην ἐθέ-
 λοις, βαλῆθῆις ὅ μὲ γρη. πόρρωτός, ἐρωτικός σοι δὲ
 τελέσω θεράπων.

ΓΑΜΕΤΗ ΡΗΤΟΡΟΣ ΑΜΙΞΙΑΣ

αἰτιαται τὸν ἄνδρα.

ΓΛΥΚΕΡΑ ΦΙΛΙΝΝΗ.

¹ σμειζύ- ΟΥΚ ὀτυχῶς Φιλίνα Στρεψιάδῃ τῷ σι-
² γλω. φῶ ρήτορι ³ σμειζύγλω· ἔπος γδ εἰκαστο
⁴ παρσώ τ' κρηθὸν τ' ὀνήης, πόρρω τῶν νυκλιῶν πλατ-
⁵ τεταται παρσώ παρσώματων σκωπῆα, καὶ αὖ ἐδιδά-
⁶ ρη ⁷ νήας, τῶν κἀδτα παρσώφαινασα μὲ γρη.

alterorſus ceruice pratendiſti vultui ma-
 num, reuelato ſolum gena pauxillulo. Viſ
 me ſeruum habere? habe volentem. quiſ
 enim amicus Pythiadi, niſi Iupiter propter
 te factus taurus, aut aurum, aut cygnus?
 Sed utinam detur mihi ſicut formam, ita
 laudare tuam aduerſus me beneuolentiam:
 nec ſeueri mores auertant, quem tam bene
 illexit hec forma. Huius ego voti, ſi vobis
 ita videtur, o dij, damnabor: tibi vero, cha-
 riſſima, iurabo quem tu velis deorum, aut
 precabor potius perficientes deos, quamdiu
 mihi imperare dignaberis, velis autem ſem-
 per, tamdiu me ſeruitutem tibi ſeruiturum
 amatoriam.

Vxor cauſſidici virum arguit neglectæ rei vxoriæ. III.

GLYCERA PHILINNÆ.

MAlis me auſpiciis, Philinna, Strepſia-
 di iugauerunt cauſſidico bono: nam
 is quotidie, quando lecto danda opera, pro-
 ducit noctes, inſtruendas ſibi lites fingens:
 quaſque didicit cauſſas, tum meditandas ſibi

1 πηρημαπιζομενος ὁ ὑποκρισιον, ἴρεμα τῶ χεῖλε
 2 dele. κινῆς, καὶ ἀπὸ δῆπου πρὸς ἑαυτὸν ψυχεῖζει· τίς
 3 διγνω. πῶς ἴσως ἐγὼ με κέρω καὶ λίαν ἀκμάζουσιν μη-
 δὲν δειόμηνος γυναικός; ἢ ἵνα μοι τῶν πρῶτων ἀ-
 των ἢ μὴ μεταδῶν· καὶ νύκτωρ αὐτῶ σίωσι περὶ τῆ-
 σω τοῖς νόμοις; ἀλλ' εἴγε ἢ δεκτὴ γυναικείων ἢ
 ἢ μὴ ποιῆται πασάντα, ἐγὼ καὶ νεόνυμφος ἴσως
 ἀποκριθῆτω λοιπὸν καὶ καθευδῆσω χεῖρας· καὶ ὅτι-
 μείνη, πρὸς μὲ δὴ ὅττι πρῶτα πρῶτα κερηνῶς·
 μόνος ὁ τίς κρινῆς ὑποθέσεως ἀμύχαν, ἔπειρος
 ῥήτωρ ἢ ἐμῆς ὅτι μὴ γήσεται δίκης. ἀρα κατὰ
 4 δωμαδία. δηλον ὅ βλάβομαι λέγει; πούτως δῆπου· ἐπεὶ
 τῶν τε γράφω σιωπῆτος, ἐκ τῶν τε σιωπῆτος
 καὶ τὰ λείποντα ἢ δωμαδία. τῶν τε μαινοῦ καλῶς,
 ὡ γυναικοῖ, δηλαδὴ συμπαρὲς γυναικί, καὶ αἰδύ-
 5 λυπῶ. πειρῶ ἢ λοιπῶν εἰς δυνάμιν θεραπείαν. σὲ γὰρ
 πῶς καλῶς πρῶτον ἡμεῖς καὶ ὅτι δὴ αὐτῶ
 ἐμὴν ἀνεψία ἴσως, μὴ μόνον ἢ ἔργῳ ἔσσι
 δακρύων τῶ γάμου· ἀλλὰ καὶ νῦν αὐτὸν σαλεύοντα
 διορθοῦσθαι. ἐγὼ γὰρ ἴδω λυκὸν ἴδω ὧτων ἔχω· ὅτι
 ἔτε κατέχῃ ὅτι πολὺ δωμαδόν, ἔτε μὲν ἀκί-
 6 καὶ αἰάτ. δωμοῖ ἀφῆσαι, μὴ με δικαστῆρος ὦν, ἢ ἀνάπιν
 αἰπάσθαι.

caussatur, & firmandæ fallaciæ, tacitus mo-
 uet labra, susurratq. solus quedã ad seipsum.
 Quid ergo is uxoris non indigus virginem
 atate florentem duxit domũ? an ut mecum
 lites communicet? an ut pernox cum eo le-
 ges euoluam? quin si ille thalamum nostrum
 facit litium gymnasium, ego deinceps noua
 nubta deserto communi lecto seorsim perno-
 ctabo: tum si pergat alienis negotiis inhiare,
 solum communis nostræ rei negligens, erit
 alius mihi orator, qui rem meam agat. Num
 iam nosti quid uelim? nosti omnino; scribsi
 enim compendio; quippe doctè etiam cetera
 ex his intelligere. Vide ergo diligenter quid
 facias, mulier quippe, & mulieri condolare
 digna, quamuis pudore deterrita non scribsi
 disertim; ac cura quantum potes ut adferas
 medicinam. Ius enim te bonam conciliatri-
 cem, & alioqui cognatam meam, sicut ab
 initio studuisti iungendis nubtiis, ita nunc
 eas labantes firmare. Nam ego lupum auri-
 bus teneo; quem nec fas diu tenere, nec tu-
 tum amittere, ne me vitilitigator crimine-
 tur etiam insontem.

Ο ΤΗ ΔΟΥΛΗ ΠΡΟΣΚΑΡΤΕ-

ραν τίως ἀγροθυμῶν.

ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ ΑΡΙΣΤΑΡΧΩ.

Χθές ἐν ᾧ γενεῶν ὁ σιωνήτης ὑπεσείπῃον
τῆ δουλείᾳ· ἡ δὲ ὑπεσείπασα μόλις, ὡς
λαμπρὸν ἀνέτειλεν ἄστρον· καὶ ἡρέμα φησὶ μοῦνη
Φησὶν· ἡ ἀδούλω τῆ σιωνήματος ὡ φιλότης· ἀμὰ
πρὸς τὴν κείνου ἀμνηστωμένη· ἡμὸς πρὸς τὴν δε-
σπότης· ἡ κατὰ βέλῃ κεν ἔστος, ἵνα σε τυχόν γλυ-
κώτατε ἀειτύχῳ. μείνον· ἀμεινον κατὰ βέλῃ σωμα
θαῖτον καὶ τῆς βραχίας¹ μὴ ἡσέως ἕνεκα, μι-
ζῶντος σε θεραπείῳ· καρτερὴ πρὸς θεῶν, μὴ
βία ἀθυμῶν τῆ παροῦστος ἀπίπτης ἑστέρας· μὴ δὲ
λύπει τῆ ἐνοικεῶντα μοι πόθον, ἵνα μὴ καὶ πυρω-
δέσται ὑφάψης τῆ φλόγα· τῆ τοῖς πρὸς θεῶν ἰσχυ-
ρῶσα, ποιῶντα ψυχαγωγῶσα, καὶ ὡσπερ βέλῃ τοῖς
λόγους ἀφῆσα, πέπεικει, ἡ δέοι καὶ μέγρι μισῶν
ἀναμνηστικῶν· ὁ μὲν ὑδροφορῆσαι πιθανῶς πο-
φασισα μὲν, κατέβη παρὶ ἐπὶ αὐτῶν· ὅτι πρὸς
τῆ ὄτων κερμίζουσα τὴν κείλην· καὶ μοι καὶ ἡ-
τως ἀσφαῖν καλή, ὡσπερ ἡ χρυσῶ τινὰ ἀειέκει·
πο κόσμον· ἡ δὲ κόμη, βαβαῖ, τῆς ἀγαθίας² ὡς πε-
ταμόθηξ ἡ παῖς τῆ μὲ οὖν ὁ φρυῶν ἐμμεβῶς ἀνέ-

φρ.

1, κατὰ

2 μὲν

φρ.

3 ὡς πετα-
κόσμοι.

Expectans famulam occupatam. IIII.

HERMOTIMVS ARISTARCHO.

HEri, sicuti mihi mos, in angiportu sistu-
la vocabam Doridē: illa tādē emer-
gens veluti lucida stella cœpit illucere; sum-
missaq. voce, sensi, inquit, cor meū, compectū
signum: sed quē descendam nescio; adest do-
minus meus, neq. ita descendere velim, ut
te, dulcissime, liceat videre tantum, quasi
fortuitu obuium; mane; mox descendā com-
modius, & breuem moram pensabo maiori
solamine. Sustine per deos, nec deficiens ani-
mo desperes de hac vesp̄era: ne insidentem pe-
ctori meo cupidinem offendas, neue mihi ar-
dentiozem accendas lampadam. His verbis
animum mihi addēs, & solamen admouens,
sermoneq. tanquam sagittas emittens, per-
suasit, si necesse foret, manere usq. ad noctem
mediam. Tādē aquam ferre simulans des-
cendit cito, situlā auribus ipsis apprehensam
ferens, mihiq. hoc ornatu tam pulchra visa
est quam si monile ex auro circumiecta ge-
staret. At coma, babe, quam decora, quam
promissa; modice quidem à superciliis re-

φρ.

σαλται, τῶ καὶ εὐχένος ἔπιχρείτως καὶ θήλωται
 καὶ τοῖν ὠτοῖν· αἶ δ' ἔπειθ' αἶ δὲν ἀπὸ τῆς ὀμμάτων
 ἡμερον ἔσποδέχονται· οὐ φιλήσαι μὲ ἴδισον· ἀπα-
 γαίλας δ' ἔραδιον· ἔφη δ' αὖτ' ἔως ἀλλήλους ἔχο-
 μιν, μὴ παρὰ νηδύσσω μιν, ἢν δίδωσιν ἡμῖν ὄχειρος,
 ὁξυρόποι ἔξοισίαι· ἀσμενοὶ ποίνω παρὰ πλα-
 κέντες ἀλλήλους, ἔρασμώτερον τὰ ἐπὶ τῆς τοῖς ἔ-
 δρα μιν· ἴδων γὰρ καὶ σφόδρα ποχίος, μὲ δὴ πικ-
 συμβᾶσθαι δυσκολίαι τοῖς ἔρασι· ὁ γὰρ μος.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΕΡΩΣΑ ΚΙΘΑΡΩΔΟΥ.

ΠΑΡΘΕΝΙΣ ΑΡΠΕΔΟΝΗ.

ΕΥγε τῆς φωνῆς, δὲ γὰρ τῆς λύρας· ὡς ἀμφω
 μουσικώτατα σιωπῆσι· καὶ παρὰ χορδῶν ἢ
 γλῶττα τοῖς κρᾶμασι, μουσῶν τε καὶ χαιρῶν ἢ
 κερᾶσις· μέλας τῆς τοῦ ἀγῆτης· πλήρης δ' ἡ μουσικῆς
 οἰνίας ὁ βλέμμα καὶ διασκεψέμεος τῆς μολῶν· ὁ
 δ' ἔσποσπον ἔνεις χαιρῆντως ἀπειζοῖτος ἔς ἐμέ,
 ἔσφ' πὰ μῆν κατὰ γέλας μου τῆς ψυχῆ· εἰ μὴ
 ποιῶτος ἢν Ἀχιλλῶς, ὃν ἔμαθον ἐκ τῆς οἰκοπινάκων,
 ἔκ ἢν ἀραόντως καλός· ἢ μὴ ποιαῦτα κεκιθάρικαι,
 ἔκ ἢν μεσαικός τῆς χαιροτος ζηλωτής· εἴθε ποθῆσθαι
 ἐμέ, καὶ ἀπὸ φιλήντα γεᾶσσομαι· ὁ λμηρὸν ἐφίλω· τίς

tracta, venuste autem cervicem iuxta et
 aures implicata. Tum genæ gratiam ex oculis
 accipiunt, quâ suaviari suavissimū, enun-
 tiare arduum. Sed illa; dum nobis, inquit,
 vicissim frui datur, ne amittamus quam oc-
 casio offert facultatem perituram cito. nos
 igitur lubentes amplexi, iucundius cetera
 perfecimus; dulciores enim et suaviores lon-
 ge post molestas turbas amantium nubtiæ.

Virgo citharædum amans. V.

PARTHENIS HARPEDONÆ.

ΕΥγε vocē! euge lyrā! ut concorditer in-
 ter se consonant, lingua apta fidiū pulsi-
 bus, Musarumq. et Gratiarū suave tēpera-
 mentū. Et hoc verissimū quidem; sed facies
 et attentionē ad lyræ concordia, et cantio-
 nis meditationem præferens: sed vultus ado-
 lescentis gratiose in me defixus magis men-
 tem meam dilicit ipsa melorū concordia. non
 erat vere pulcher Achilles, quem ex domesti-
 cis tabulis didici, si alius erat; nō erat musicæ
 peritus amulus Chironis, si aliter pulsabat
 fides. Vtinā amare me dignetur, videamque
 facientem mutuū. Verbum audax dixi: quis

1 πύτω.

γδ δὲ τὸ δόξασθε καλή, εἰ μὴ Φιλαιδῶσσι
 αὐτ' ὀμμασιν ἴδοι. ὡς ἠδὲ τὸ γὰρ ἴσημα τῆς μου-
 σαις· ἀλλὰ πικρὰς ὀδύνας μεταξὺ πῶς ἠαυδομένη
 91· πυκρὰ παλλομένης ἐφάπτομαι τῆς καρδίας, καὶ δι-
 νὰς ἐκπηδῶ, καὶ φθέρωσθαι μοι δοχῶν εἶε. τότε
 μὲν οὖν ἔς τὰ γόνατα ἢ κεφαλὴν βρίθῃ· τότε δ' εἰς
 ὦμοις ἐκκλίβ' ἔρωσθ' ὅσα δ' ἔκκαλον, αἰδομένη, φο-
 βῶμαι, ὑφ' ἠδονῆς πνύσιν· ὡς ἔλυκ' ἄτατον πύρ· τί
 ποτε ἄρα μοι πεφύτῃκει ἐνδον; ὡς ἐλώθ' ἄμα αἰώ-
 μοι, καὶ οὐκ οἶδα ἐφ' ᾧ ἔσ' ἄγε πάχων. ἐκβόσκειται
 γδ μέ τις ἀνερμῆνιδος ὀδύνη, καὶ δακρῶν αἰεπι-
 γρησι πηγαὶ καταρρέουσι τῶν πρῶτων· ποικίλα
 τῆς διαοίας ὑπεκπηδῶ μοι κινήματα· καθάπερ
 ἀγγλὴ τις ἠλίας, πάλλεται συχαὶ πᾶσι τοῖσιν ὄσ-
 ὕδατος ἀνταυγῶσθ' ἔσ' ἰσθαφίδος ἢ λείβητος κα-
 χυμῶν, καὶ ἀσάτω φορεῖ τὴν δίκνητον συστροφίῳ
 ἀπεικονίζεται τῶν ὕδατων· ἢ τῶν μάλλον, ὅσῳ
 2 ἠέρ. Φασιν, ἔρωτος, ἔρωτος ὁ πυρρός, καὶ μέγρι τῆς ἠπαίης
 διγῆλυθεν ἔς ρυτίδας καὶ τί δὴ καὶ ἀλιπῶν ἐκείνος ὁ δα-
 δῆλος θεὸς ἰαὸς ἐπιηδείας αἰώων καὶ συνήθης, ἀμύθηον
 3 περὶ σκο-
 4 εἰον. δία (εἰ) κόρη, καὶ πολεμῆς) δισκάριον ἄωρον ἄ φρο-
 4 ἀφροδίτη. δῖτη ἐπὶ θαλαμῶν ὀδύνη, ἐπὶ φρεσὶ μένη, καὶ μέλις
 ὑπὸ φύλαξιν ἐσθ' ὅπῃ πορὸ κ' ἴσθ' ἄρα τῆς οἰκίας· ὀ-
 δάμων πρῶτος ἢ τις αἰδοφροντὶ δ' ἀνερωπικῶν ἔσ' ἠ-
 μῶν

eni huic formosa, nisi sibi benignis ea oculis vi-
 derit: qua suavis mihi per Musas haec vicini-
 tas: Sed dum haec scribo, sentio mihi suboriri acer-
 bos dolores. Suffilire mihi crebro cor sentio,
 videturq. exsilire extra velle & eloq. Caput
 modo recubo genibus, modo humeris inclino:
 sed ubi formosum meum video, pudore suffundor,
 quatuor timore, suspiro gaudio. o flammam sua-
 uissimam! quid ego in pectore intus gero? qua-
 tus derepente cruciatus? nec quid id fiat scio.
 Enim depascitur me dolor infandus, genasq.
 rigant perennes fontes lacrymarum: varij ex
 mea mente curarum fluctus exestuunt, sicuti ra-
 dius solis desis ictibus pariete quatit, reflexus
 ex aqua aeno aut caldario fusa, & intesta-
 bili motu fluctuant & undarum representat ver-
 tiginem. An potius Amor, vel Amoris lam-
 pada quam aiunt descendit intum in meum
 iecur? Et quid ille rader deus relictis obno-
 xius atq. adfuetis flammæ suæ, virginem im-
 peritam aggreditur, pugnatq. intempestivæ
 Veneri iuuenula, adhuc thalamo clusa, ad-
 huc custodia septa, & cui vix per custodes li-
 cet extra domum paullum modo prospicere? Fe-
 lix puella, quæ libera curis amatoris vivit,

¹ ἔπιμνησ. μόνης ἔπιμνησ τ' παρασίας. αἰχμώμοσι δ' πά-
 ρος· ἐβλαβύπλομοσι τὴν νόσον· δέδωκα σύμβουλοι
 παρθεραβέεσθαι· ταῖς γὰρ ἐμαῖς θεραπαινῶσι δ'
 μάλιστα θάρσυν· ὡς τῆς ἀπορίας, δι' ἣν ὤξει πα-
 τὴν τεύχουσα τῶν χεῖρας, ὅτε καὶ δ' πάρος ἐπι-
 γὰρ καὶ ἔτε θεραπείαν, ἔτε λήθειν αὐτῶν βραχίλια
 σπῆσι μοι λαμβανῶν. κατὰ τίκρις μὲν γὰρ ὁ νέος· ὁ
 γλυκὺς πολέμιος ἦδιστα μὲν ὠδῶν· ἐγὼ δ' ὅσον
 βραβύπλομοσι τ' παρθεραβέεσθαι τε εἰμι πρὸς παρθε-
 ραβέεσθαι, πῶς γὰρ ἡ δόξα αὐτῶν παρθεραβέεσθαι· σὺ
 που μὲν, ἔτι καὶ τὴν φύσιν ἠγούσῃ, καὶ τοῖς ἔργοις
 ἀτε ἀνομιλῆτος μὲν παιδείας ἐρωτικῆς, ἀνομι-
 λῆτος δ' ὁμομοσίας. ἐρρέτω αἰδέας· ἐρρέτω σαφρο-
 σιών· ἐρρέτω καὶ τὸ σπῆσι τ' ὀδυνηρῶς ἐμοὶ πρὸς
² βλαβύπλομοσι· τῆς ἀνομιλῆτος τ' φύσεως· βολομῶν, ἡ νό-
 μων ὡς εἰκεν ὅσον μὲν, μικρὸν ἀποφθεράσθαι, καὶ
 τὴν ἐμὴν ἴσως εἰ καὶ τῶν ὀδυνηρῶν ἀνομιλῆτος ἡ-
³ ἔπιμνησ. γῆν, ἡ δέωσι μάλιστα ἔπιμνησ μεταξὺ γράφουσα. ἀρε-
 ὁ νέος τῶν μόνων μὲν διὰ μνησθῶσέ μου; εἴτε καὶ δι'
 ἑαυτῆς ἦδη, καὶ μὴ μόνων τῶν ὀφθαλμῶν, ἀλλὰ καὶ δι'
 ὄλων ἀπολαύσωσι τῶν ἀσπῆσι. σὺ γοῦν ἄρπε-
 δῶν· παρθεραβέεσθαι γὰρ ἀρετικῆς, ὡς ἔχω πάρος, ἀ-
 πῆσι τῶν τῶν ἐπιμνησ τῶν βλαβύπλομοσι τῶν ἡκέ μοι
⁴ σύμβουλος· 4 σύμβουλος αὐτῶν τῶν, παρθεραβέεσθαι τῶν

lanificij tantum curiosa. pudet me agritu-
 dinis mea; morbum meum tegeo; consultri-
 cem adsciscere vereor; ancillis enim meis non
 fido admodum: quam incerta hereo peram-
 bulans, & urgente morbo manus adterens;
 neq. est unde leuamē, unde tātulū mali ca-
 piā obliuīū. Adest enim ex aduersū iuuenis,
 dulcis meus hostis, dulcissime canēs: neq. ego
 cōsiliij viā prorsus inuenio. nā qui misera cō-
 sultē super ea re, cuius nec naturā noui, nec
 modū: imperita quippe amatoriae disciplina,
 imperita & ipsorū amplexuū. valeas pudor,
 valeas honestas; valeat honor molestę nimiū
 virginitatis. naturā volētem sentio, cui, uti
 adsolet, cura nulla legū. Perfricabo frōtē ad
 tēpus, meāq. forte ex tanto dolore reciperabo
 animā. Sed ecce dum hęc scribo, iucūdissime
 sternutauī. Nū forte iuuenis, mea cura, me-
 minit mei? Vtinam tandem liceat nobis in-
 uicem frui, non amplius oculis solis, sed totis
 corporibus. Tu nunc Harpedone (com-
 modum enim sicuti adfecta sum perscripsi
 ad te sagittarum subamaram dulcedinem)
 veni consilium collatura; veni, sta-

μόνα τυχόν ἢ πρόκην ἢ γυνῶ ἄλλο τι μέλιστα τῶν
γαυαζῶν ἀνυκίωντων. ἔρρωσο καὶ πρὸς τὸ ἔρωτος οὐ
ἐπόμυα καὶ πρὸς τὸν μεμαθήκα πρὸ αὐτῶ, μυστι-
εἶά σοι ταῦτα γερσάφθω.

ΝΕΟΣ ΕΠ' ΑΝΤΕΡΑΣΤΟΥ

τῆς φίλης ἰ. πρὸς.

ἰ παρεκε-
βλημένος.

Ὡς ἐρωτῶντος αὐτὰ δέστεροι ὑπερβαίρη, καὶ πεφρο-
νηκας μέγα, καὶ σοβαρώτερος γέροντας τὸ ὄφρον
ἀερεθατίς ὃ μεταρσιος τὴ φαντασίαις καὶ ὑπερ-
ραῖς ἢ ὑπὸ τῶ βαδίζοντων χαμηλῶ. καὶ ὡς αὐληπι-
δος ὑὸς, ἐξείρως ταῖ γὰροῖς καὶ γίνεται σοι μῆλο
ὃ φύσημα τῶ φυσήματος τὸ μητέρας. πῶθεν
ποδείξω καὶ ῥαδίως ἐπέιδης ἔγω ταχῶ; ἢ μάλλον
ἔχον. ὠ θαυμάσιε φορμίων, ὡς ἀξίερασον ἔχον τίω
ἔσται. ὄψιν; τοιαύτω ἔχον καὶ κείνη ἀξία γὰ ἔσται. καὶ ὄνοι-
δα γὰ δικαίως ἀλλήλων ὅτι μηκισσὸν χρονον καὶ
γρόσιτο παιδίον ὑμῖν, ὁμοιον τῶ πατρὶ. ὄβρεν οὖν
ἢ μάχαρος κολέον ἀξιον ἑαυτῆς. νενίνηκαί με τὴ ἰ-
μην ἐρωτῶν ἁβῶν δι' ἐμοῦ τε παριῶν ἔξ επι-
4 τοῖς ὄρῶσις τῆδες, ἔκ ἀγλασί 4 τὸ ὄρῶσις. ἀλλ' ἢ δέως ἐπεθε-
λαῖς ὑβρισην πινὰ γήρωτα, καὶ ὄζα ζονδύο μδμος τῶ
χεῖρε σοβῆς, καὶ χαίρων ὅτι τῶ δαίσε ἐμοῦ. μέγα

men aut subtemen, aut quid aliud mulie-
bris instrumenti caussata. Vale, & per
Cupidinem, quem ego primum attestari
condidici ab ipso, sint hac tibi scribta secre-
tiora mysteria.

Iuuenis à riuali summotus. VI.

A Mari superbus insolentius extolleris,
magnumq. spiras, & tetricum super-
cilium adducis; ac per aërem cogitationib.
sublimis euectus despectas nos repentes hu-
mi, inflasque buccas veluti tibicina filius;
magisque iam quam mater distenderis. Sed
quam te caussa tam cito, tam facile ama-
tum censet? num mirande Phormio, tan-
quam e vultu amari dignus? habeat talem
vultum illa, quo digna est, longeq. fruami-
ni vicissim atate vestra, nascaturque vobis
similis patri paruulus: inuenit igitur dignam
vaginam gladius. Vicisti me potitus amica
mea: & nunc ante me transiens de industria
non sine risu mussitas; quin dulce cōtumelio-
sum risum subrides, ac gloriose manus qua-
tis, letusque insultas mihi, & magnum

ἰσβέλη- δὲ καὶ γὰρ ἴσως ὅτι μετῆς φίλης ἰσβέληκα ὁ
 κας. κέρτος· ἀλλ' ἔρω γὰρ σοι ἠδισον ἐπιχάρω, ἔπι σε
 κῶ εἰδὼν εἰσβέληκα πρὸ ἐκείνου, καὶ ἦσαν ὑπέ-
 ρην ἐγὼ τῆς σῆς Φαόνι καὶ δ' αἰεὶς νίκης ἀμείνω·
 Φανερόν γ' ὡς εἰ πομπραῖς ἀμίλλας ἀθλιώτε-
 ρος ὀνικήσας.

ΠΕΡΙ ΔΟΥΛΗΣ ΦΙΛΟΥΣΗΣ

τῆς Πωροφθέρου μύθου τῆς κεκλήμενης.

ΤΕΡΨΙΩΝ ΠΟΛΥΚΛΕΙ.

Θεράπειά τις πρὸ γένος ἦ μαιχρὸς ἦ δεσποί-
 τος ἠγάθη· εἶχε κενὸν μὲν γὰρ ἀμφοῖν τὰ δι-
 κοῦντα, ταύτην γὰρ ἔρωτος ἀφορμὴν· πολ-
 λάκις δὲν αὐτῆ ἔρωτικῶς ὀμιλοῦντων ἀλλήλοισι ἠ-
 κροῦτο πλησίον ὡς φύλαξ παρισταμένη, καὶ παρ-
 οράσα μὴ τις βλάβης ἀναφανείη κατὰ σκοπὸν.
 καὶ που καὶ συμπλεχθεῖσα αὐτοῖς εἶδεν ἠ κόρη. καὶ
 δι' ἀκροῦς τε καὶ θύρας, ὠλίγαθεν ἔρωτος ὅτι ἦ ἐκείνης
 ψυχῆν· αὐτὴ λαμπράδι καὶ τῆξοις· καὶ παρὸς πρὸς τῆ
 ἡν ἐχέλι λιάζει ἠ παιδίον· ὅτι δὴ καὶ αὐτὴ δεδού-
 λωται ἦ δ' αἰεὶς ὁ ἔρωτος· ἔγ' εἶχε πρὸ γένος τῆ
 αὐτῆ μετὰ γένει τῆ δεσποίνῃ· ἀλλ' ἀμείνω τῆ ἔρωτος
 ἐκονοῦν τῆ κεκλήμενη, τί οὖν ἠ κόρη, ἔγ' ἀμύχα-

cachinnum fundis, quod me vi ab amica
 potior deiecisti. Sed ego tibi insulto iucun-
 dius, quod te intro ad eam impulsi, repul-
 samque tuli Cadmea tua victoria melio-
 rem. certum quippe in malis certaminib. in-
 feliceorem esse qui vincit.

Famula amans adulterum dominæ.

VII.

TERPSION POLYCLI.

A Dulterum dominæ puella deperire cœ-
 pit, caussam amoris nacta, dum inser-
 uit utriusq. cupidini. nam sæpe audit pro-
 xime amatoria miscentes simul, dum adpo-
 sita custos obseruat nequis improuisus irruat
 arbiter. Vidit ἔ in ipsis amplexibus, per-
 que aures ἔ oculos immerisit se cum tæda
 ἔ sagittis Cupido in pectus virginis.
 ita misera conditionem suam deflebat,
 quum ipse seruituti seruiret amor, ne-
 que liceret ancillæ participare gaudiis do-
 minæ, quicum nihil miserae commune præ-
 ter cupidinem. Quid igitur illa? non enim

K iij

νον αὐτῶν Φῆκεν ὁ ἔρως. ἀποσαλῆσα παροσιαλέ-
 σα ἄ τ μοι χόν, ἔφη τὸς ἐκαῖνον ἀπλάς, μηδὲν
 ποιήλλασα· εἰ βάλῃ φίλπα τέ ἔε συμπαράτην καὶ
 δξα κρηῖς ἄ σοι πάλιν παροθύμως· ἀλλὰ τί σοι λέ-
 ξω, τῆ ἐμὸν ὡς ἐρωτικός ἢ δὴ νερόηχος πόθον· ἄρα δὸ
 κῶ σοι καλή; καὶ μετὰ τῆ σὴν δὴ μορφία ἀρέσκω σοι,
 τί φῆς; ποιήσῃς ἢ δὴ; ποιήσῃς οἶδα ἐγώ. ὁ δὲ οὖν
 νέος· καλή γὰρ ἡ ὠ¹ καὶ πῶ² ἔνός· ἄμα ἔπος, ἄμα
 ἔργον. ἀσμενος αὐτίκα μάλα τῆ ἀίτησιν τῆς κόρης
 ἐπλήρη· παρῆρα τῶν ὀμφάκια τῆς ἔρως τὰ μῆ-
 ρα καὶ φιλημῆ³ ἀπέλασιν ἄμα γησιῶν φιλήμα-
 τα γὰρ ἔωρα μὲ τὰ τῆ⁴ γυμαιῶν, ἀπίσα ὅ τὰ τῆ⁵
 ἐξάρων, ἀψυδῆ ὅ τὰ τῆ⁶ κῶ⁷ ἔνων, εἰκότα τοῖς
 σφετέροις ἢ θεοῖς μέμικται ὅ ἀπαλῶ μὲν ἰδρωπῆ,
 θερμῶ ὅ καὶ πολλῶ τῶ τῆ πνύματος ῥόματι· ὅ
 ὅ ἀσμα πυκνόν· ἐγῆς μὲν τῆ σώματος ἢ καρ-
 δία, ἢ δὲ ψυχῆ τῆ⁸ θυράν· ἢ δὲ τίω χεῖρα τῶ
 ἔρως παροσαγάγης, ὅ φη⁹ ὅ πῆδημα. ταῦτα μὲν
 οὖν ἐκφῆσι. ἢ δὲ κεκλήμην παρῆρα ἔπεση τοῖς
 τελευτήμοις, ἢ ῥεμα βαδίξασα καὶ κλύπου χω-
 εῖς· καὶ ζηλοτυποῦσα τίω παρῆρα τῆς κό-
 ρης ἔξῆλκεν. ἢ δὲ ἔνσασα φησὶν· μὴ γὰρ ἢ τυ-
 χησὶν ὅ σῶμα κατεδούλωσε τίω ψυχῆ. ὅπι-
 τεθῆμικα· ἔξῆσι γὰρ. παῦσαι παρῆρα ἔως θεῶν ὡς

siuit eam inertem amor. Missa vocare mæ-
chum, simpliciter ad eum sine fūco; si vis, ait,
carissimum caput, habere deinceps volētem
ministram: sed quid verbis opus? iam tu non
nescius amorum desiderium meum nosti. num
tibi pulchra videor? num tibi post tuam for-
mam placeo? quid tu? facies ergo? sed facies,
scio. At ille, nam formosa erat virgo, dictum
factum, lubens statim votum implevit vir-
ginis; acerba virginei pectoris mala legens,
basiaq. vera panxerunt simul. nam basia
mulierum marcida, meretricum infida, vir-
ginum sola vera, sicuti et mores ijs simpli-
ces: miscentur quippe tenero sudore, calidoq.
et crebro spiritus fluxu: tum spissa palpi-
tio; tum cor proximum ori, proximaq. ani-
ma ianua suæ: admoueas pectori manū, sa-
lissationem senseris. Sed hac illi miscebant si-
mul. At domina vase ludentibus institit,
tacitula taxim incedens, et furiosa emula-
tione percussa traxit comis puellam. Sed
illa eiulans; Non enim, inquit, mentem mi-
hi una cum corpore addixit fortuna ser-
uituti. amavi; nam licebat. parce, per deos;

ἔρωτός· δίκαιόν σε μάλλον ὑπερδραγήσαι ποθοῦσός.
 μὴ τίνω ἀτιμάσης ὧ δὲ σσινα τ' ἑμὸν τε καὶ σὸν
 δεσπότην ἴρωτα· ἵνα μὴ τ' σαῖ; ἔπι θυμίας ὀνή-
 1 σὺ. δίζουσα λαθοῖς· καὶ σὺ γὰρ ἐκείνων δουλεύεις, καὶ
 γὰρ τε καὶ σὺ τ' αὐτὴν ἐλκωκωρ ζυγόν. Ἐὐτα μὲν ἡ
 παῖς ἢ ἡ κεκλιμένη πωρὸς τ' νέον λαθρα φησὶ,
 2 κίττωμαι τῆς δόξας αὐτὴ λαβομένη· σκελὸς ὀμφα² κίττω
 3 οὐκίς. πεδοκλήης πῶρα τρυγῶν παιδισκάειον, καὶ τῶφι-
 λήμπος ἀμαθῆς. πρῆξενος γὰρ ἄτε τ' Αφροδί-
 της ἀμύπητος ἔπι, πῶ σιωοισίας ἀτερπῆς ἔστιν, καὶ
 δύσχοιτος, ἀγροῖστα πῶ ἔπι τῆς βίνης κορακίαι.
 γεμῆ ἢ, οἰά ὑπερ ἐγὼ, τ' ἀφροδισίων ἰκανῶν ἔχου-
 σα πείρα, ὁμικῶς ἐαυτῶν τε καὶ τ' ποθοῦντα λίαν
 βίφραφει· καὶ γεμῆ μὲν καταφιλεῖ, πρῆξενος δὲ
 κατὰ φιλεῖται· καὶ τῶτο μὲν ἔργως· ἢ ἢ τὰ νῦν ἔπι-
 λέλησαι, δῶρο φίλτατε, καὶ γὰρ σε ἠδιστα δὲς τε
 καὶ τρεῖς τῶ ἑμῶν ἀναμνήσω.

ΠΕΝΘΕΡΑΣ ΕΡΑΣΤΗΣ ΕΡ-
 κείτως ἀπομύχεται πωρὸς τ' πόρον.

ΘΕΟΚΛΗΣ ΥΠΕΡΙΔΗ.

ἩΡῶν τ' ἀριγώτης πρῆξενος καλῆς· Ἐὐπίω
 μοι νομικῶς κατενεχθήσῃ οἱ τεκόντες.

quanto æquius amantem te amantis misere-
 ri? noli, domina, debonestare amorem tuum
 ac meum dominum: ne forte imprudens libi-
 dines tuas conuicio ferias; quarum & tu ser-
 ua, nosq. una ambæ trahimus idem iugum.
 Hæc puella; sed domina clanculum appre-
 hensa mæchi manu; Siculos, inquit, imitari
 videris, acerbis tuas legētes, quum puellam
 ante tempus decerpis, etiam basiorum impe-
 ritam. nam virgo nondum initiata sacris
 Veneriis etiam in coitu iniucunda & infice-
 ta est, blanditiarum lectuli nescia. Mulier
 contra, qualis ego sum, experta concubitus
 dulcedinē, & se permulcet & amantem sum-
 mo gaudio. mulier oscula pangit; panguntur
 virgini. Et tu hæc iam probe nosti. Sin modo
 oblitus, veni carū caput, & ego tibi bis terue
 mearum deliciarum reuocabo memoriam.

Socrum amans strenue pugnat suo
 cupidini. VIII.

THEOCLES HYPERIDI.

ΑΜαυί νισαμ ρεσεν ελεγατῆ πυελλαμ:
 εἶ μὲν μὲν παρῆτες ἰνγαυερε ἰυστῆς νυβριτῆς.

καὶ ἡ ὄντως ἐπαφροδίτος ὁ γάμος ἐρωμένης γὰρ
ἀπέλασον γαμετῆς· καὶ πλεῖστω ἀφάρ ἠγούμεν
βέβαιον γινώσκων ὡς ἀσφαλές ἐστι καὶ ἴσασται
γάμος ἐκ πόθου πρὸς τὸ πρῶτον ὠτυχήσας.
ἀλλὰ βάσκατος ἔρωτος ἐπὶ ἀλλὰ ξέμου ὄντος πόθου, καὶ
τῆς πενήτηρ ἄντ' ἐκείνης ἐρωτῶ. τί οὖν πρῶτον
¹ αἰσθῶς. πῶς ἄνεδαίς πρὸς ἐρωμένην, πῶς ὀπιθῶς
πρὸς πενήτηρ ἐκλαλήσω; αὐτὴ με τὴν κηδεσθῆν
ἐξ ὀνοίας παιδα καλῆς. πῶς ἐρωτικῶς οὖν ὄψι-
λέξομαι γυναικί, ἡ πολλὰ κίς μητέρα πρῶτον
ποιναρῶν καὶ τῶν καὶ ἀποτύχων, διχό-
θεν ἐγὼ δυστυχῆς. ὑμεῖς πόθου ὡς θεοὶ, ἀπο-
παμοὶ γε ὄντες, ὁ δὲ οὐκ ἐστὶν ἐξέμετε. θυγατὲρ καὶ
τεκούση μή ποτε συμμιγείω.

ΝΕΟΣ ΠΡΟΣ ΕΠΙΟΡΚΟΝ

² πρὸς. ἐρωμένην δεδιώς μή τι πρὸς τὸ ὀπιθῶς
ἐκείνη πείσεται χαλεπῶν.

³ ἀμπελίδι. ΔΙΟΝΥΣΙΟΔΩΡΟΣ ³ ΑΜΠΕΛΙΔΕΙ.

ΣΥ μὲν ἴσως οἴει βαρυέσθαι με δεδιώς, ὅτι δὴ
με ποσῶν ἐρωτῶντα κατέλιπες· ἐμοὶ ὅτι τὸ ποθῶν
ὁ πρὸν πρῶτον βραχίαι φροντῆς πρὸς ἔτερον
γε μείζον κακόν· ἐπεὶ τὸ ὡς ἀπληγαστή καὶ νέα

Felix certe & incundum videbatur iugum.
uxorem enim habebā quam expetiueram:
spesq. erat firmum ac constantem fore amoris
nodū, quū firmiores nubriæ sint, quis caussa
ab amore. Sed inuidus mutavit mihi Cupi-
do meum cupidinem, ut socrum pro uxore
depeream. Quid faciā miser? qua fronte cum
amica, quo iure cū socru sermones amatorios
feram? quæne me generum benevolentia ergo
filium vocat? Et nunc quò modo de amo-
re appellabo mulierem, quam sepe matrem
vocavi? Ita siue mihi frui seu repelli datur,
utraq. infelix ego. Vos o dij Auerrunci,
soluite me hoc incestu; ne mihi unquam
accidat ut attingam matrem & filiam.

Iuuenis periuræ amasiæ metuens nequid
gravius ob periurium accidat.

VIII.

DIONYSIODORVS AMPELIDI.

TU me forte grauiter succensere credis,
quod me tanto percitum amore liquisti:
testor faciem tuam, leue hoc mihi, præ
alia maiori cura; simplicem te ac iuuenem

ᾧ Φρονῖσα, τηλικῶς τ' ὄρκον παρέβης. Ἄλλ' αὖ
 πύμων. ἴσ' μὲν μέγας, ἀνὸς π' ἀθύρμος εἴης τοῖς ὄρκοις θεοῖς·
 ἢ καὶ σὺ ποθοῦντα μὴ τέρχης, μηδὲ συνθήκας ἔγας
 εἰωμότοισι φυλάτῃν. ἀν' ἔγωγ' ἀέδδικα (εἰρήσε-
 ται γὰρ καὶ ἀπέυχ' ἡμεῖς) μή τινα σοι ποιήναι ἀντε-
 παλάγωνοι θεοί, καὶ ἀμειψώτερον ἔσται μοι ἔτι ἢ
 τ' σῆς δεξιπέπωκέαι φιλίας. ἐμὸν ἀτύχημα τῆ-
 ροσέ τ' ὅτ' ἄρα πῦρ ἐφέγω· τοιγαροῦν ἰκατεύων
 ἄρα σὲ τ' δίκην, ἔποτ' ἀν' ὧ φιλάτῃ παυσά-
 μιν, μηδαμῶς αὐτίκ' εἰς τιμωρίας τῆς ἡμῶν
 τιμῶν ἰδίῃν. Ἄλλ' αὖ καὶ αὐτίς ἀδικούσης, εἴγε σοι
 ἔτρο φίλον, ἀνέχεσθ' ἄλλοι καὶ συγχνώμιν ἄπο-
 νέμειν τῇ σῇ παρ' ἐπουσῶν ἡλικία. ἀνεκτὸν γὰρ ἐμοὶ
 τ' ἐμὸν ἔρωτα φέρειν, καὶ μή σε μαρτυροῦν τι πεποι-
 θῆαν ὄραϊν. ἔρωσσο καὶ ἀδικῆς· οἱ θεοὶ συγχνώμονες
 εἶεν. πῆς ἀν' αὖτω παρὲς δεξιὸς βύφην μῶτερον ἐπέσειλεν
 ἀδικούμενος;

ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΚΟΡΗΣ

πρὸ αὐτῆς γεγραμμέτης ἐράων.

ΦΙΛΟΠΙΝΑΞ ΧΡΩΜΑΤΙΟΝΙ.

ΚΑλιῶν γεγραφα χέρην, καὶ τῆς ἐμῆς ἡρώ-
 αδιω γεραφῆς· ἢ τέχνη τ' ποιοῖ, σὺν Ἀφρο-

tanto despectu iusiurandum transgressam.
 Sed tu, quantum ad me, videas inulta præ-
 sides iurandi deos; quamuis & spernas a-
 mantem, & iurata pacta servare nescias.
 Verum metus mihi, (dicam enim quamuis
 deprecer) ne vindictam dij reposcant: sitq. id
 grauius mihi, quam excidisse e tuo pectore.
 Causa mali mei malum meum fatum: te
 omnino non culpo: quin nunquam desinam,
 amicum caput, iustitiæ oculum deprecari, ne
 tibi pœnas infligat meritas. Sed & si tibi
 visumeri peccare denno, ferat rursus, &
 conuenientem ætati tuæ veniam det. nam
 mihi quidem procliuē ferre meum cupidi-
 nem, modo nequid tu patiaris mali. Vale,
 quamuis iniuria; parcant tibi dij. quis per
 Iouē post offensam meliora verba rescripsit?

Pictor pictæ à se puellæ imaginem
 amans. X.

PHILOPINAX CHROMATIONI.

PUlchram puellam pinxi; dein amare
 cœpi quam pinxeram tabulam. A-
 mor mihi ab arte mea, non à iaculo Vene-

δ' ἴτης ὁ βήλος. ἐκ τῆς ἐμῆς ἐγὼ καταποξέβουμα
 δ' ἔξιας ὡς ἀτυχῆς ἢ γέροντα ἢ γραφικὴν ἀφουῆς.
¹ ἢ ἐξ' αὐτῶν. ἢ γὰρ ἀν' αἰσθῆσιν εἰκόνας ἢ ἠρώσθη. νῦν ὅσον μὲ τις
 ἀποθαμνῶ ζεῖ τῆς τέχνης, τοσούτον καὶ τοικίειρει τῶ
 πόθου. ἢ γὰρ ἠπὼν δόξαμι καὶ χαράμῶν ἐρεσθῆς,
 ἢ σοφός ἐστι τέχνης. ἀλλὰ τί λίαν ὀδυρόμα,
 καὶ τί μὲ ἐμὴν καταμέμφομαι δόξαν; ἐκ τῶν
 πινάκων ἔπιταμα φαίδρα, νάρκισσον, πασι-
² πῆ. φάτω. ² τὰ μὲν οὖν αἰεὶ παρῶν ὁ τ' ἀμαζόνος.
 ἢ ὅ κατόλου τῶν φουῶν ἐπόθῃ. ὁ ὅ κωνηγῆτης, εἰ
 τῆ πηγῆ παροσῆψε ἢ χεῖρα, διεκέχυτο δὲ ὁ πο-
 θούεμος καὶ παρ' ἑρῆ τῆ δακτύλων. ἢ μὲν γὰρ πη-
 γῆ γράφει τὸν νάρκισσον. ἢ ὅ γράφει καὶ τὴν πηλὴν
 καὶ τὸν νάρκισσον, οἷον διψῶντα τῶ κέλλοις. ἐμοὶ ὅ
 ὅσον ἐθέλω, πῶρ' εἰς ἢ φιλάττη, καὶ κόρη ὁ φανό-
 μῳον δὲ παρ' ἑρῆς, καὶ πῶν χεῖρα παρ' ἑρῆς, ἀ-
 σὺλχουτος ἔπι μὲν βεβαίως. καὶ τῆς οἰκείας μορφῆς
 οὖν ἔξιαται, ἢ δὲ παρ' ἑρῆς, καὶ μικρὸν ἔπι-
³ εἰ ποῖς. κέχλωε, καὶ εἶπεν δὲ ὡς ἐπὶ ἀκρων τῶ χεῖρῶν παρ-
 κίπῃ τις λόγος καὶ ὅσον ἔπι τῶ σόματος ἐκ παρ' ἑρῆς
 ἐγὼ ὅ καὶ τὸ ἀκόλῳ παρ' ἑρῆς περὶ σα πολλάκις ὡπα-
 κρουσῶν. τί ποτε ἀρα βέλεται ψυχεῖς. ἀποτυ-
 χῶν ὅ τῶ λόγου πεφίληκα ὁ σόμα τῶ παρ' ἑρῆς
 κέλυκος, τῶν βλεφάρων τῶ χεῖρῶν, καὶ ὀμιλῆν ἐρω-
 τικῶς

*ris mea me dextra fixit: me miserum! non
 malus pictor fui; neq. enim amassem defor-
 mem imaginem. at nunc quantum quis ar-
 tem miratur meā, tantum miseratur meum
 cupidinem: non minus enim censebor infe-
 lix amator, quam peritus artifex. Sed quid
 multis queror, ac meam dextram accuso?
 Vidi in tabulis Phedram, Narcissum, Pa-
 siphæen. Phadræ non aderat semper Ama-
 zonis filius. alterius furor prorsus præter
 naturam. at venator, manum admoeret
 fonti, peribat cupita facies, effluebatque
 digitis. Pingebat fons Narcissum; fontem
 et Narcissum tabula, veluti sitientem for-
 mæ suæ. Sed mihi quantum volo adest ami-
 ca, virgoque ea venusta paret, nec si ma-
 num admoueo perit turbata, sed manet sta-
 bilis, formamq. eandē retinens, dulce arridet,
 paullulumq. hiscit: dicat in summis labris ser-
 monem existere tantum non ex ore prodeun-
 tem. At ego adhibui sæpius autem, auscul-
 taturus quid illa insuurrare velit; sermonis-
 que frustratus, oppegi suauium ori, genarum
 caliculis, ciliorum gratiis, vocauiq. ad am-*

ἔπαίρα. πικῶς παρὰ τὴν ἑρῶν. ἢ ὅτι καὶ ἀπὸ τῆς ἑρῶν
 ῥῶ τῆς ἑρῶν ὑποκινῆσαι σιωπῆ. ἐπέθηκα τῇ κλί-
 νῃ ἢ καὶ λισάμην. ὅτι ἐβλήθηκα τῷ πῆρῳ, ἵνα τυ-
 χὸν εὐδὸν ἔρωτα θεραπείῃ. καὶ πλείον ὅτι μέμνηνα
 τῇ γραφῇ. ἀγαθὸν μοι πάλιν τῆς παλαιᾶς πληξίας,
 καὶ κινδυνῶν τῶν ἐμῶν ποροσάμα ψυχῆν, ὅτι
 τυχὸν ἔρω μείνω. χεῖλη μὲν φαίη ὡραῖα. ἀλλ' ὅτι
 ἀποδίδωσι τὸ κερπὸν τῷ φιλήσῃ. τί δὲ ὄφελος κό-
 μης καλῆς μὲν φαινομένης κόμης ὅτι ἔκ' ἔσπης κα-
 γῶ μὲν δακρύω καὶ πόνω μω. ἢ δὲ εἰκὼν φαιδρὸν
 ἀποβλέπει. ἀλλ' εἴτε μοι τοιαύτην ἐμψυχον ὡ-
 ρευσόπιεροι παῖδες ἀφροδίτης δύντε φίλων,
 ὅπως αὐτὸν ἔκ' τῆς τέχνης ἔργων ἴδω κρείσσοι τε-
 χνης ὡραῖοι ὡραῖοι ἐν ζῶντι καλλῆ. καὶ παρὰ
² δειάσομαι. μὲν ζῶν ἢ δέως τῆ φύσῃ τῆ ἐμῶν τε ἀμφοῶν θεάσο-
 μαυ συμφωνήσας ἀλλήλαις.

ΝΕΟΣ ΓΑΜΕΤΗΣ ΤΕ ΚΑΙ

Φίλης ὁμοίως ἔρατο.

ΑΠΟΛΛΟΓΕΝΗΣ ΣΩΣΙΑ.

ΕΒελόμην εἴτωρ ὅτι τε ἡμεῖς ἔρω πικρὴ ἀπὸ μ-
 λας διερωτήσῃ καὶ ἢ ἔκαστον, εἴ τις αὐτῆ ἐπαμ-
 φοτερῖζον ὑφ' ἑνα κερπὸν δυοῖν παρὰ πῆρῳ κα φίλ-

*plexus virginem. Illa tanquam mora deli-
 niens amatorem meretrix tacet. Inieci le-
 ctulo, amplexatus sum vlnis, admoui pecto-
 ri, si forte intimo illi meo medcretur cupidi-
 ni. sed magis me tabula furiauit. sensi stu-
 porem tabulae rursus, iamque periculum ne
 ex vano amore amittam animam. labra
 tempestiua parent, sed non reddunt osculan-
 di fructum. Et quid iuuat coma visu qui-
 dem pulchra, sed prorsus non coma? Et ego
 lachrymas fundo miser; tabula interea quasi
 letabunda respicit. Sed o vos mihi talem,
 auripenni Veneris puelli, detis viuam ami-
 culam, ut ex artis meae operibus videam
 meliorem arte viua pulchritudine floren-
 tem, meamque artem naturae iucunde ad-
 mouens, concinentem inter se vtramque
 aspiciam.*

Adolescens vxorem & amicam pariter
 amans. XI.

APOLLOGENES SOSIAE.

VElim, si possit, omnes singillatim
 amatores rogare, si quis eorum
 duobus simul mentem percitam sensit amo-

ροις. ἐγὼ γὰρ ἐταίρας ἐρών τωρὸς ἀπαλλαγὴν τῆ πό-
 ρου, ἔγω γὰρ ὠμίην, συνεζύγηι σὺ φροί γα μετῆ, κὺ νύθ
 τῆ τε πόρουσ ἐδδὲν ἤπην ἐρώ, κὺ ὁ τῆ ὁμοζύγου τωρο-
 σετέγη μοι πόρουσ κὺ πατέρα συνών, ὅση ἀμνημο-
 νῶ τῆ ἐτέρας, τῆ εἰκόνα τωότησ ὅπτι τῆ ψυχῆσ ἀνα-
 πλάττων. ἔοικα γ' οὖν κυβερνήτῃ ὑπὸ δυοῖν πρδυ-
 μάτων ἀπειλημῶσ, τῆ μὲν ἄθεν, τῆ δὲ ἄθεν ἐσηκό-
 ποσ κὺ πωεὶ τῆ νεώσ μαχομῶων ὅπτι τῆ ἀναιτία μὲ
 τῆ θάλασσο ἀποώτων ἐπὶ ἀμφοτέροσ τῆ μίας
 ναυῶ ἕαυόντων. ὄνη εἶθε κατὰ τωρ οἱ ἐρωτες τῆ
 ἐμῆ συνομιλοῦσ τεσ ἐνδιατώων ψυχῆσ, ἔγω ζηλο-
 τυπίασ χωεὶσ αἱ γωαῖκεσ συνάκειω ἀλλήλοασ.

ΕΥΠΟΡΟΣ ΠΕΝΙΧΡΑΝ ΑΥΘΑΙ-

ρετωσ γήμασ, ἵνα μηδὲν ἀγαζονικὸν
 ἐκ πλῆσσίας ἔπομείνη.

Ἰδὺκαλίδησ
 ἠγνιστοράτω.

ΕΥΒΟΛΙΔΗΣ ΕΓΙΣΙΣΤΡΑΤΩ.

ΔΥερόπου γωαμῶσ ἐδὲ πεινία δεδύνη) μῆ λ-
 λον ἔξημωρῶσαι τῆ γράμην, ὅσδὲ βραχὺ γ'
 οὖν αὐτῆ τῶσ σκιδῶ ἀζτεσ ἀνδρὸσ κατήκρον εἶθ).
 ἐγὼ γὰρ πειρηθῶ ἔξεπίτηδὲσ ἠγαγέμην, ὅπωσ
 διπὸρε γαμοτίσ μηδὲν ὑποσῆσομυ σοβαρόν κὺ ἠ-
 ρω αὐτῆσ αὐτίκα, ὅ τωροτῆσ τῆσ ἀποείασ αὐτῆ

ribus. Nam ego, quum amarem à lenone, ut
 liberarer hoc cupidine, sic enim rebar, pro-
 baram coniugem duxi domum. Et nunc ami-
 cam nihilo secius depereo, accessitq. ultra a-
 mor uxorius. & siquando alteram habeo,
 tum mihi alterius recordatio subit, & repre-
 sentat sibi mēs eius dulcem imaginem. Pror-
 sus sicuti rector navis, quem bini simul ven-
 ti, unus hinc, alter illinc diuersum agunt,
 pugnantes de nauī uterq. & mare quidem
 versantes in contrarias partes, nauem ipsam
 in utramq. trudentes tamen. Sed utinam,
 sicuti diuersi in animo meo conuersantur cu-
 pidines, ita & mulier utraque sine amulo
 liuore esse possent simul.

Diues pauperem elegit coniugem, ne à dotata maceretur
 malo. XII.

ΕΥΒΥΛΙΔΗΣ ΗΓΕΣΙΣΤΡΑΤΩ.

MAle morata mulieris neq. ipsa inopia
 eam vel minimum facere ut morigera sit
 imperiis viri. Nam ego pauperem eo con-
 silio duxeram, nequid grauius paterer
 ducta diuite. Et amaui eam desubito,
 caussaque prima amoris ex miseratione

ἐποικείρων· καὶ τὴν τύχης ἐνόμιζον αὐτῶν ἕξειν. ἔκ
 ἠδὲν ὅτι πεισθῆς ἔλεος ἐρωτῶς ἔστιν ἀρχή· ἐκ γὰρ
 ἕξειν τὰ πολλὰ φύεται πόθος. ἀλλ' ἢ τὰ τῶν ἑξ ἀρχῆς
 τὴν τύχην ἐνδείξει, πάσης ὁμοζύγου πλυσίας
 φρούαγμα καὶ τυφον πολλῶν ὧν μέσω περὶ ἡλθον ἔστι
 ὅτι καὶ τὸ ἔσπον καὶ τὸ νομο δεινὸν μάχη, καὶ τῶν χεῖρε
 μόγις ἀπέχεται, καὶ ὡσπερ δέσσονται δεινῆ, κακερ-
 τηκέ μου πικρῶς· ἔτε γε καὶ ὡς βυπορον τιμῶσα,
 ἔτε μὲν ὡς σιωπῶν ἀιδουμένη. Ἐαὐτὰ μοι τῆς
 γαμητῆς ἔστιν ἢ παρ' ἑξ. καὶ μὲν δὴ ἀπέμνησθαι
 γὰρ θαυμαστὸν ἐπιπέλει καὶ τοῖς καὶ κείνο. ἐπεντρύφα
 πολυτελῶς, καὶ δὲ ἄρ' ἐπειρομένη πένητά με κα-
 πασησά ταχὺ· ἔδειξεν γὰρ ἑξ ἀρκεί πλυσίας αὐτῆ· ἔδ'
 ἀὲ ἐκ ποταμῶν ἔπιρρέη· ἐγὼ δὲ τοῖς μάλιστα αὐτῆ
 δεικνύς, ὅσῳ δὲ τῶν Φοραῖν, κομικῶς τῶν ἀ-
 σωτον ὑπανίτητο μὲν φάσκων· ὧ γυναικίαν απα-
 θῆς. ἀλλ' ὅσῳ δὲ πῶποτε τῶν ἐμῶν πεφροντικε δό-
 γων· ὀδυμῶ μὲν ὅτι ἂν ἀγαπῶντα μάλιστα ἀνα-
 δήτης γεωαικὸς ἀτιμία. ποσὸν τὸν ἔστιν δὲ ἄρ' ἔστιν ὅ
 κερῶν καὶ ὡς ἐμὸν ἐμοὶ τῆς τῆς δοκί, τὴν βάρ-
 βαρον ἐς χέρσας· ἐκπέμψαθε τῆς οἰκίας· ἔ
 ὡρὶν πικρότερον ὑπομείνω. φίλος γὰρ αἱ γυναικῆς
 ἀπὸ τοῦ πικρότερον, ἂν ἀπὸ τῶν οἰκιστῶν ἀνέχωνται, βα-
 ρύτερον ἐπιμεινῶσιν. ἀπὸ τῶν πόνων ἢ θηλιώδης.

φέρων.
 πόν.
 ἐκπέμψα-
 ὡρ.
 ὡρὶν π
 σκαίοτερον.
 ἐπιμ.

eius inopia : credebā me sortis eius misereri,
 nescius miser initiū esse amoris hanc miseri-
 cordiam. nā sepe amoris origo à miseratione.
 Sed illa ab initio omniū indiga superbiā
 fastum multo tanto superavit cuiusuis dota-
 te coniugis; estq. re ἑσ nomine Dinomacha:
 quin vix manus abstinet, ac veluti sena do-
 mina imperium in me exercet crudeliter, nec
 colens ut diuitem, nec verens ut coniugem.
 Dos mihi hæc ab illa. Sed ἑσ per Iouem,
 nam hoc cōmemini: mirum etiam parapher-
 num intulit; sumtuose ornata incedit, tan-
 quam adigere me cito ad inopiā velit: nulla
 satis ei opes, ne si fundantur fluminibus qui-
 dē. At ego cōmonstrans illi quod gesto palliū,
 admonui comice prodigam coniugē; mulier,
 inquā, nimium eluis. Sed mea dicta subter-
 habuit; meq. efflictim amanti stolidæ mulie-
 ris contemptus præcipue afficit. ita me incertū
 angit malū; cui finem hæc unam video, bar-
 baram ut è domo in barathrū detrudā prius
 quā deterius quid mihi accidat. natura enim
 mulieres, si quid cōiux sufferat, grauiores in-
 stāt. habeat ergo sibi res suas ferina mulier.

¹ ἔστιν δεδύχθω, ὡς δὲν ἀμφιβάλλω· κατὰ δὲ ἡλός η
 γυνή· ἀρκίς παρθέως Φησίν, ἔκ' ὅτι ζήησω τὰ ἴχνη.

ΕΤΑΙΡΑΣ ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΠΡΟΣ

Ἐποκρίζοντον φίλον.

ΧΕΛΙΔΟΝΙΟΝ ΦΙΛΩΝΙΔΙ.

ΜΑ τί μὲ ὑποκρίζῃς γλυκύτατε· μάτην ἀήθης
 με ποιεῖν ἔτερον μὲν σέ· ἔτι τὸς ἰλέως εἴη μοι
 Αφροδίτη ὅσον ἡμῶν ἐκ δεδήμηχας χρόνον, τ' ἔρω-
 τα βεβαίως· ἀνεπίληστον διετήρησ' αἰεὶ καὶ τοι μὲ κα-
² και δινύδου-
³ στω.
⁴ μεγαρσίδε.
 αἰφύπνια δειψα, ὡρὸς ἐμῶν τ' ἐβόων τῶτο· ὅσα ἔστι
 Φιλωνίδης, ἀνὰ Ἐπὶ σέ· και μὲν ἰχθὺν καὶ ἄλιπτον
 ὄψα· Αριάδνῳ με πᾶσαι καλοῦσι· σὸ δ' Ἐπὶ σέ
 ἐμοί, καὶ Διόνυσος ὅσα· ἐβόμει μοι τὰ ὄπα ὅτε σπυ
 μὲν δακρύων ἐμεμνήμην· εἰ μὲν τι εἰδείης ὅτι καὶ
 νυκτιζοῦσα διεμνημόνιστος, καὶ σὸν ὅτι σολὴν ὡς αὐ
 τοχάρια· μάστιγα γεγραμμένῳ, μέσσην ὑπέστη κα
 τοῖς μαστοῖς τ' ὅτι σὸν διεκπηδῶσθαι ὡς ἀμυ-
⁴ ὡς ἔσπε-
⁵ ὡς ἔσπε-
 σου μένη καρδίαν· ἐν τεύθειν δὲ ἤδη χίλια⁴ ὡς ἀ-
 σκυβὰς Φιλήματα· οἶδα, οἶδα, πόθεν εἰκότως τ'
 ἀπάτην ὑπέστης, ὡς ἐταῖρα δὲ κέρδος ὀμιλοῦσα
 τοῖς νέοις ὑποκρίνομαι τ' στυλόντων ἐραῖν, ὅπως ἀν

*Esto; ita censeo; nec moror. manifesta es mu-
 lier. vrsa presentis, ut aiunt, non quæram
 vestigia.*

Excusatio meretricis ad fastidientem amicum. XIII.

CHELIDONIVM PHILONIDI.

FRustra me fastidis, dulcissime; frustra me
 credis flammata post tuum alio cupidine.
 Ita propitiam Venerem habeam, ut ex quo
 abisti a nobis, constantem seruari amoris nostri
 memoria, quamuis tu me dormietem linquens
 Megaram auolaris. At ego experrecta cla-
 maba ad me ipsa, non est hic Philonides; The-
 seusest: dormietem relinques abis. Ariadna me
 mulieres omnes vocant; at tu mihi Theseus;
 sed Bacchus nusquam. Tintinant mihi aures,
 quoties lachrymas facio mentionem tui. Quid si
 et que pernox, peruigil, dico, rescires? Et qui
 literas tuas, precipue quia scribas manu pro-
 pria, mediis inseram papillis, solam cordi meo,
 sufficienti desiderio tui: tum inde mille pango
 suavia. Noui, noui, quæ te suspectio decepit,
 quod meretricium in morem, quæ lucri
 causa iuuentutem admittunt, amorem eo-
 rum simulo quis cum soleo, ut maiorem

μείζονα τῆς τοῦ εἰρησίου τῆς πόλεως. ἵνα γὰρ μὴ πολ-
 λάκις σοι διανοχλαῖ, καὶ ἔτι ἄλλο τι λαβὴν δώσῃ.
 σὺ δὲ μοι καταμέμφη, πλὴν ὑποκρίσιν ἀγνοήσας
 μὴ σὺ γε, δέομαι καὶ ἰκετεύω, καὶ κατασπένδω δά-
 κρυα τῆς ῥαμμάτων. ὁμοῦς ἢ μῦθον ὁμοῦς γὰρ εἶ-
 σοι φίλον ἀπλάως ὁμοῦς γὰρ εἰς ἀποδοῦναι καὶ ἴω
 βλάβη δίκην ὅτι τις, πλὴν τῆς διαλύσας πλὴν ἡμε-
 τέρας φίλιαν. τῆς τοῦ γὰρ μόνον ὃ φέρω τῆς τιμωρίας
 ἔσπον. ὃ μὰ πλὴν σὴν φάρετραν, ἔξ ἧς ἡδιστά μὲ
 τοξοῦς. φυλάξομαι ὃ τῆς λοιποῦ, να σὲ μηδὲν ἀ-
 νιάσω. ὃκ ἔτι γὰρ σὲ ὡς ἐμὸν, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐμοῦ-
 πλὴν ὃ Φιλωνίδην φίλῳ. Ταῦτα γὰρ ῥαφά νη τοῦ
 ἔρωτα ἀσπείρου καὶ διδακρυμῶν καὶ ἔκα-
 στον ὧν ἐπέτελλον, ἀναγεναῖζοντα.

ΦΙΛΙΑΣ ΑΝΑΚΛΗΣΙΣ.

ΜΕΛΙΤΤΑ ΝΙΚΟΧΑΡΙΤΗ.

¹ Νικοχα-
 ρίτη.

Εἰ μὴ τῆς καὶ ἡμῶν βασκαίαν ταχὺς ἀπέ-
 σπένει ἔρωτος, καὶ Ἀφροδίτη τῶν ἄμφοτε-
 ροῖς ἀγεξίκακος ἀνεφαίτη, καλοῦ παιδὸς καλὴ μὴ
 τηρ. μέγχι πῶν ὅς δὴ ὑμῶν ἐχθροῖς ἀπὸ ἄλλῃ-
² ἀδελφ. λων ἀσπένδος μάχῃ καὶ ἄλλοις ἀκλῶς εἰς. μῆτιν
 ἐπέχουρον οἱ βασκαίοντες ἡμῶν τῆς Φιλίας, καὶ εἰς

ijs accendam cupidinem. Necessse enim mihi
 capturas venari ab aliis, ne saepius appellem
 te importunius. At tu me accusas, nescius
 simulasse: sed tu ne accusa, rogo te, ac sup-
 plico, perfundens lachrymis literas. Tamen
 peccavi, fateor, si simpliciter confitentem
 audire vis; irrogato quam lubet pœnam,
 modo ne iubeas amoris nostri discidium. so-
 lum hunc non fero ego vindictæ modum:
 non; testor pharetram tuam, qua me dul-
 cissime figis. cauebo deinceps quid offendam:
 non enim te amplius ut meum, sed ut me-
 ipsam amo Philonide. Hæc scripsi, testor
 Amores, mixta lachrymis ac suspiriis, &
 ad singula verba planctibus.

Amotis integratio. XIII.

MELITTA NICOCHARITI

Nisi conceptum contra nos fascinum ci-
 tus discussisset Cupido, promptiorque
 Venus utrisque auerrunca exstitisset, pul-
 chri filij pulchra mater, atatem nos inter-
 minatum bellum, & implacabile discidium
 disparassent abinuicem. Frustra gauisi sunt
 amoris nostri mali amuli, prauisæque

κενὸν αὐτοῖς ἀπέβη τῆς ἑπιβουλῆς ὁ σκῆπτός· ὅτε
 Φίλπατε μὲ τ' Φίλιον ἔρωτα τ' ἐμὸν τε καὶ σὸν, ἄλλος
¹ δὲ μ. ἑπιβ. ὅσον ἰ δε μὰ τίον εἰσιδῶσα γὰρ ἦτον ἢ βιάδω,
 ἔκλασεν ὑφ' ἡδονῆς· κατησαυζόμενος τε ἀπλήτως
 τ' ἀφροδίστον οἶκον. καὶ τ' ἄ τείχεον ἐφαπτομένη
² ἡ πικρ. Τὸς δακτύλους ἐφίλωεν ὑπεχάρματα καὶ μειδά-
 σα γλυκῶ μεταξὺ δὲ πῶς παροπατισσοῦσα, τῶρος
 ἐμυνητοῦ ἔφασκον· ἄρα ἐρηγήρεσι, ἢ πλακῶσα
 με τ' ὄνειρέταν εἰκόνες; ἄρα τ' σφίδρα γδ
³ π. ἔπιθου μείν ἐλάμβανε μέ τις ἀπιστία. σὺ δ' ὡς τ' ἄ
 σὸν ἐώραχαις μνησάριον, ὡσπερ ἴς σύμβολον χρο-
 νίς θεάματος μὲν ἡδονῆς τ' δακτύλων ἀνατίνας,
 ἀσμένως αὐτὸν παρῆγερες ἡδονῆς. πολλὴ οὖν
 χάρις τοῖς φίλοις τοῖς, ὅτι δὴ πάλιν ἡμῖν ἀναμεν-
 ται τ' πόθον. μᾶλλον δ' οὖν χαλεπέρα καὶ μεζόνος
⁴ ἐρώτων. ἀγαθὰ νομῶ τ' ἔτι. αἰεὶ γὰρ πῶς ἡδονῆς αἰ τ' ἔρω-
 των μὲν ὑβριν κορακαίαι δὲ κροῦσιν.

ΓΑΜΕΘΗ ΚΑΙ ΧΗΡΑ ΓΕ-

γίασι Φίλα, καὶ ποθοῦσιν· ἢ μὲ τῆς
 χήρας τ' δούλων· ἢ δὲ τῆς
 ἑτέρας τ' ἀνδρα.

ΧΡΥΣΗΣ ΜΥΡΙΝΗΣ.

iis insidia in irritum cecidere. Itaque ego, charum caput, testor amabilem meum ac tuum cupidinem, hesterno ingressa ades tuas pleno gradu, lachrymas fudi gaudio, nec potui satiari deosculandis amatoris adibus, ac parietibus admotos digitos letabunda, dulcique ridens basiani. Sed interibi diffidens quodammoda dixi ad meipsam, Vigilone, an me fallunt somniorum imagines? enim ex nimio desiderio fiebat ut minus crederem. At tu, simul tuam Melissarium vidisti, velut indicium expectatae diu visionis, digitum cum voluptate protensum libenter & eleganter in orbem vertisti. Magnam gratiam dico amicitiae praesidibus davis, quod rursus reconciliant nostrum cupidinem; quem ego nunc eo gratiorem ac maiorem sentio, quo iucundiores amorum videri solent post iniurias deliciae.

Amicae nubta & vidua amant, nubta viduae famulum, illa nubtae virum.

X V.

CHRYSIS MYRINAE.

Τοὺς ἀλλήλων ᾧ φιλιπότη σιωπεπιδάμεθα
 πόθοις. σὺ μὲν τ' ἐμὲν ἀνδρα ποθοῖς· ἐγὼ δ' ἔ
 σε θεράποντος ἐμ. θυμὸς ἐραδ. τί οἶω παρακλίον,
 πᾶς δὲ βύμη χθόνος ἐκάστη τ' ἐαυτῆς ἔρωτα θερα-
 πεύσῃ· ἐδεήθην, βύθι, τ' θεραπείας τ' ἐννοιαί
 ἐμβαλεῖν· καὶ ταύτην ἐξ ἀφαιρέσεως ἢ δαίμων προσέ-
 πνυθσέ μοι τ' γνώμην· ἡ δὲ ἔτω παρὰ τῆν πρῆ-
 γωσσι Μυρίνη. τ' σὸν κλυοὶ οἰκέτην, ἐμὸν δεσπό-
 τιν ἔρωτικὸν δόκει· δόκει οἶω θυμὸς ὑμῶν ἅμα καὶ
 τὴν πῖστα τῆς οἰκείας ἐκπέμπειν· ἀλλὰ παρὸς θεῶν
 πεφασμένως καὶ τὰ παρόντι μοι πόθῳ τ' μάστιγα
 συμμετρέσσα. ὁδ' οἶω οἰκέτης βύκλιτος ὁ καλὸς
 πτώτως ἀτε παρὸς φίλων τῆς κεκλιμένης, φούξε-
 ται κ' ἔμ'· καὶ γὰρ τ' ἀνδρα ὡς ἄρ' τ' θερα-
 ποντος τ' δέσποιναν ἰκετεύονται τ' ταχίστην ἔξαπο-
 σέλλω παρὸς σε, σὺ μετὰ δέησεως αὐτῶν ἔξωθοῦσα.
 τῶν δὲ τ' ἔσπον ἐκατέρω· τ' ἐαυτῆς δεξάμεν
 ἐρώμενον, ὅτε ἀμνησῆ τῶν ἔρωτος ὑψηλομένῃ
 ὅτι γρηῃς ἅμα καὶ παρὰ τῆς χηρῶν τ' πα-
 ραπεπλωκότι κηρῶν· ἀλλ' ὅτι μήκιστον ἐμφορῆ τῆς
 ὅτι θυμίας τῆ συλκισμῶσ· καὶ μοι σιωπεπικλείου-
 σα τ' ἀφροδισίων τ' τέρψιν· ἔβρωτος, καὶ πέπαυσό
 μοι θρηνησῶ τ' συζύγῳ τινὶ ἄωρον τελευτήν,
 φίλον ἀπ' ἐκείνῃ· ἔμ' ἐμὲν σιωοικεῖν βύτῳ χυρῶν.

οἰκείας.

Sensimus inuicem, amica, nostros cupidi-
 nes. virum tu meum amas; ego seruum
 tuum efflictim depereo. quid ergo facto opus,
 qui commodissime medeamur? utraq. nostro
 desiderio? Rogabam, ut scis, deos, ut remediij
 cognitionem animo meo iniicerent. Et ecce
 ex improviso inspiravit Deus hanc senten-
 tiam menti mea. itaque condico tecum ut sic
 facias. Seruum tuum, Myrina, dominum
 meum amatorium, finge, sed irata simul ac
 plagis onerans, velle te eijcere ex adibus. sed
 parcus per deos, ac lorum moderans ad
 meum cupidinem. Ita fiet, ut pulcher ac
 benepartus seruus omnino ad me confugiat,
 quippe ad amicam dominæ: egoq. confestim
 virum meum ad te ablegem pro seruo depre-
 caturum, quasi precibus hominem domo eij-
 ciens. Ad hunc modum utraque cupitum
 tenens non negliget Amore duce per otium
 ac facilem occasionem uti presenti tempore.
 Sed tu producas longius coitus dulcedinem,
 eadem mihi prorogatura voluptatem gaudiij
 mei. Vale, desineq. acerbum flere fatum con-
 iugis, amicum pro eo maritum meum potita.

ΠΟΡΝΗ ΠΡΟΣ ΝΕΟΝ ΑΛΛΗΝ

αὐτῆς περιχρίοντα φίλῳ.

ΜΥΡΤΑΛΗ ΠΑΜΦΙΛΩ.

ΕΜὲ παροῦσα παρὰ φρονέας καὶ παρὰ χάριτον
 ποιῆς; ἐμὲ τ' ἐρασθῶν ὑστέραι ἔχεις καὶ παρὰ φρον
 ἠδονίῳ· καὶ πολλάκις τ' ἠμετέραν οἰκίαν, ὡς σὺ δὲ
 ἰδὼν ποτε, παρέρχῃ. θρύπτη Πάμφιλε πρὸς ἐμὲ καὶ
 κελεύεις· ὅτι μὴ ἀπέκλυστα ἐθέλωντα, ἐνδον ἔτερος,
 εἰποῦσα. ἀλλ' εἰσεδεχόμενος ἀποφασίστως, ὅτε
 δ' αὖ σε καὶ ὁ μόνον εἶδον καὶ αἰτιμεμλωτά. ἐγὼ δὲ
 γαπῶσα. φησὶ σὺ ὕψιστα γαπῶντα καὶ τὸ διεμφανίζουσα
 ὑπερόπλαι γδ' αἰδοῦμαι γίνεσθε· μία μὲν δικαίως
 ἐσπούδασα σοὶ θαῖς καλὴ γὰρ, ὅτι ποθεῖται· ἐκεί-
 νῳ δὲ ὡκίς, ὅτι σε πόρρωθεν ἀποφύγῃ· τ' γὰρ μὴ
 ῥαδίον ἐφίεσθε καὶ ὅτε πολλὰ διδοὺς μάτην ἰκε-
 τεύων τ' σὴν ἀποκαμῆς, ἐμὲ λοιπὸν τ' εἰς ἀπο-
 εἰας ἐπιζητεῖς, καίτοι γε τεπάρων ὀβολῶν εἰς
 θαῖς ἢ πηλὺ πολλῶν. ἐγὼ τίνω ἢ λαίμαξ τ' κακῶν
 ἐμσὺ τὴν αἰσῶμα. πολλάκις γὰρ ἐπομωσα μὲν
 τ' ἀποπονταύτω δ' ἀλάστον φίλιαν, ἠώικε σε πάλ-
 λιν ἐώρων, αὐτίκα μαρτυκῶς παρὰ σπῆδων κατὰ-
 παξ ἐπιλεησομένη τ' ὄρκων, καὶ λίαν εἰς κεχρημέ-
 νως ἠγάπων, ἐφίλω τε ἠδέως, καὶ σφοδρῶς ἀγαπῶ

εἴπε-

Meretrix adolescenti, cui alia amica potior. XVI.

MYRTALA PAMPHILO.

A Matem me spernis, ac pro nihilo ducis;
 diligentem me habes loco secundæ ac
 succidaneæ voluptatis: nostrasq. ædes sæpius
 præteris, quasi si eas nunquã videris; ferocem
 facis, Pãphile, aduersus me: et merito; quia
 non exclusi volentẽ, alium intus mēita; sed
 nihil caussata admisi. tum ego te flāmatum
 & mutuo furore percitum vidi, perdidisti te ni-
 mium amans, neq. amorem dissimulans. di-
 scitis enim spernere, ubi vos amari sensistis.
 Et merito vnã tu sedulo colis Thaidem; for-
 mosa enim illa, quia expetitur; eam sectaris,
 quia te longe pellit. Enim vos ardua expeti-
 tis, & si quãdo largitus multa, multa frustra
 precatus, irritus voti abis, tum me ceterũ ex
 inopia exquiris; at dupondia Thaidẽ magni
 aestimas. Sed ego malorum omnium conci-
 liatrix accuso meipsam: sæpius enim testata
 æos dissoluturũ me hũc inficetum amorem,
 quum te rursus video, furiata statim accedo,
 velut immemor iuramenti, effuseque ample-
 xa, suauior dulcissime, firmissimeque vlnis

M

ἐπελάμβανον ταῖς ἀγκάλας, καὶ τίθησθε ἐπέ-
 τρεπον. σὺ μὲν οἶδ' ἐμὲ τ' αὖθις δὴ ἔσ' ἔπον' ἔξην ὡς
 ὕπειθ' ἢ καὶ ἐτοιμότερα ᾤσθαι κενεῖν. ἀλλ' ἔγω-
 γε μὰ τοὺς ἑρωτάς, μαθήσῃ δὲ τῇ πείρᾳ· καὶ τί χεῖρ
 με πείθῃ ὑποτέλεισθαι τ' ὄρκον, πρὶν τοῖς ἔργοις
¹δοκῶτων. ἐμμενέω ἐμπεδῶσαι, καὶ πείθῃ τ' ἰδοκῶτων ἀπο-
 δειξάμεθα. ἔρωσσι καὶ πρὸς τῷ Θαιδὸς μα-
 τῶν καὶ φιλημάτων, μηδὲ αὖθις πρηνόχλει.

ΜΟΙΧΟΣ ΕΠΙΜΟΝΟΣ, ΚΑΙ πρὸς σὺφρονα.

ΕΠΙΜΕΝΙΔΗΣ ΑΡΙΓΝΩΤΗ.

Φιλανθρωπῶς, ὡς γυναικῶν, ἡρώδης, καὶ Φειδο-
 μήνης ἄλλαν ὁ λόγος, ἔφης γὰρ, μέχρι τίνος ὡς μετὰ
²δὲ λέειπτον. κίων παραμένεις μηδὲνα, ἡρώδης κενεῖν; οἰώ-
 οικον ἔχω· μὴ μάλιστα τ' ἐμὲν ῥύπαμε βίον. ἀπὸ τῆς
³διανύων. τ' σὺν ὁδῶν διανύων, πρὶν ὑπὲρ ἐκείνην φωροῦσθαι, καὶ
 δι' ἐμὲ τοῖς τεθνήξεταί νεανίας. ἀλλ' εἰ τοιαῦτά
 μοι παραμύθεις, ἔπω τε ἡρώδης ἀφ' ὧν λέγεις. ὁ δὲ
 κατείδες ἐρωῦντα, σφόδρα γὰρ ἀπειρότερον δὲ
 λέγει. ἔκ' ἐστὶν ἀδύμων ἐρωτῆς, καὶ ἡρωπηλακι-
 ζόμενος τὸ χεῖρ· ἔδ' ἐξ ἄλλοις καὶ δέοι τεθνήσκειν πρὸς
 κῦμα, πρὸς πῖνα πλῆθ' ὁδῶν αὐτῶν ἡρώδης. τὰ-

implicatum teneo, ac sino papillas attrēctes.
Tu me forte semper ad hunc modum habi-
turum censes, morigeram quippe et placari
facile. Sed ego, testor Amores; disces recipere:
Et quid opus me frustra iusiurandum concipi-
re, quum re ipsa obligare me possim, et ar-
bitrio meo dicere sine prouocatione senten-
tiam? Vale; et per mammam perque oscula
Thaidis, neq. tu mihi molestus fuas amplius.

Adulter pudicam constanter appellans. XVII.

EPIMENIDES ARIGNOTÆ.

H*U* mane mulier admones, tuusq. sermo
 est miserantis admodum. dicis enim, quo-
 usq. tu sustinebis, iuuenis, nec ullum tempus
 intermittere? coniugem habeo; ne frustra de-
 honestes vitam meam. abi vias tuas, ante-
 quam ab illoprehendare, fiatq. ut propter me
 talis adolescens pereat. Sed quum hac mones,
 ut sermo tuus est, amasti nunquam, nunquam
 amantem vidisti: loqueris enim ut prorsus
 inexperta. Non est amator verecundus, ne si
 contumelias expellatur quidem; non est pau-
 dus, ne si moriendum sit; aduersis ventis, ad-
 uerso aestu navigare usq. deq. habet. His co-

τοῖς μάλλον τιμᾶται ἀφροδίτῃ ἢ λιβανῶν καὶ θυ-
σίαις. ἐκείνων ἔνδρα γὰρ τὸ λῶζον· λήροι γὰρ εἰσι καὶ
φλήναφοι περὶ τελαῶς. ἐγὼ τόνω ἐρωτικός ἀνέκ-
πληκίος, μηδὲν ὀρθῶν, τὸ ἀνδρίαν μὴ μῆσομα τῷ
λακῶνων· περὶ ἐκείνοις γὰρ αἱ μητέρες παρὰ τοῖς

¹ ἑφασκοῦ. παῖδας· φάσκων ἐμοὶ τὸ πῶρα κελεύει) καλλιῶν ἢ
ψυχῇ, ἢ ζωῆν ἢ ἐπὶ ζωῆν, καὶ δὲ σὸν κάλλος ἢ γὰ
μοὶ ἀπμῆνωσ ἢ τὰ φον αἰρῆμα ἔτρωσεν ἢ τὸ εἶς ἐξ, ἢ

² τρεῖς. ἢ εἰς κῆποι οὖν οἱ πεπρωχότες μὴ τόνω ὦ καλλίση
γυναῖκα ὅ ὑποβάθης τὰ γεγραμμένα μόνος χερὸς
εἶ) καὶ γλώττης ἀπλῶς· ἀμῆρ τήση γὰρ τὸ δηηθείας
πολύ· ἕλχος ὅστιν ζωῆν ψυχῆς ἐρώσης· καὶ κείνη

³ σύμψαν. Διὰ τῶτων δὲ συμβαὶ κατεμύουσι παῖδος.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΑΓΩΓΟΥ, ΠΡΟΣ

Ἐραστὴν μαγιστρίαν ⁴ πλάσα μύθω.

⁴ πλάσα-
μύθω.

ΜΑΝΤΙΘΕΟΣ ΑΓΛΑΟΦΩΝΤΙ.

ΓΥῆ τῆνομα Θῆξινόη παρὰ γῆματὶ σῶφρονος
ὅτι τοῖς ὀφθαλμοῖς καθέλκυσσα τὸ ἀμπεχό-
νω, καὶ κείθεν κομιδὴν γενὸν ἄπο βλεπούσα, ἕλ-
θανε κακοπεχῆσα τοῖς νέουσι. καὶ γὰρ κυνὶ παρομοίαι
λύκος ἀφρίωπατος ἡμερωτάτω. ζωῆν ὁ Πάμφι-
λος δὲ οἶδα ὅπως πολυπραγμονήσας τὸ βλέμ-

litur Venus magis quam thure ac victimis.
Desine ergo talia edicere; nugæ sunt etenim,
atque affannia meræ. At ego impavidus
amator, nihil veritus, Laconum imitabor
fortitudinem. Nam apud eos admonent
matres filios: mihi vero dulcius insusurrat
anima, aut hanc, aut in hac, mortemque
ego libenter aut nubtias eligam formæ tuæ
caussa: cadant nunc aut tres sex, aut tres
tesseræ. Tu interea pulcherrima mulierum
caue credas manus esse vel linguæ tantum
hæc scribta; nam ita longè à vero iueris.
Indicia hæc sunt amanti animæ, quæ per
hæc verba totum adfectum suum prodidit.

Delenone pro mago se amanti venditante. XV III.

MANTITHEVS AGLAOPHONTI.

Mulier nomine Thelxinoe, pudicam si-
mulata, vestem super oculos addu-
cens, sensimque inde respiciens, malis arti-
bus illectabat improvidam iuventutem.
præferbat quippe lupa ferissima mansue-
tissimæ speciem canis. Eam Pamphilus
nescio quo modo curiosius aspectam simul

M iij

μα, ἐν παύσει τῆς ἡμέρας ἠγάθη παχὺ· δὲξά μιν
 γὰρ τῆς κάλλους ἢ ἀπορίων δὲ τῆς ὀμιμάτων ἐ-
 ρωπικῶς διετρυμάλθη καὶ ὡσπερ βοῦς μωπιαθεῖς,
 ἐπαράτητο· ὡκρεῖ δὲ τὸ πόθον δηλώσαι ἢ ἐμφα-
 νομῶν ἢ σεμνότητα διδούς. πτωχὴ τῆς μερακί-
 ῆς ὑπόνοιας ἢ γαυῆ· ὡς πολλὰ ἔχουσα τῆς πα-
 ραγωγῆς ἐμπειρίαν. * * ὁ γὰρ ἀνδρῶν ἐχὼς
 παραγωγῆς τῶν ποθῶν παρῶσθηται, ἀλλ' αἰτίας
 εἶναι τῆς παρῶσθηται ἐδοκεῖ· καὶ πολλὰ τερατευσα-
 μένος ἐπηγήρατο, μόνως αὐτῶν δαμονίως καὶ ἁ-
 διουλοῦσαι τῶν νέων, καὶ χρυσοῖς αὐτῶν παρῶσθηται εἰς-
 παρῶσθηται ἄλλοις ἐκ ὀλίγου ὑπὸ τῶν πόθων τῆς πο-
 θῶν ἡγάθη ἀρρήτων λόγων ἢ ἀνδρῶν ὡσπερ
 αὐτῶς ὑποδείκνυται ἢ γυναῖκα παρῶσθηται² εἰνεα-
 νιδίον λέγων· ἡ δὲ τῶν ὑπόκρισιν τῆς παρῶσθηται ὅ μιν
 παρῶσθηται ὅ μιν ὑπόκρισιν συνεδίπνησεν ἔκκαλυμ-
 μένη· καὶ συμκρόν τῶν δευτέρων ἀπερῶσθηται, μέγρι
 καὶ αὐτῶν³ καὶ ἀπέπρωκε τῶν χειρῶν· ἐπίτα τῶν
 ἀνδρῶν ὡς ἀλόγῳ ὑπὸ τῶν ἐρωτικῶν παρῶσθηται
 καὶ ἦν πᾶσι μιμητικῶς ἐρώσεως τῶν⁴ δρώμενα πᾶσι
 ἐκείνης· καὶ πολλάκις παρεδάκρυε τῶν μερακίῳ, νῦν
 μὲν ἀποστῆσαι τὸ πόθον, νῦν δὲ πικρῶς ὀλοφουρομένη
 ὑπὸ ἐζημίωται σωφροσύνη· καὶ ὁ κρῆς ἐδοκεῖ τῶν πα-
 ρῶσθηται ἀνοσί· ὁ δὲ γρηγοροῦσά μιν μερακίαν

¹ πτωχ.
² ἀνοσί.

³ πτωχ.

⁴ ἀνοσί.

⁵ ἀνοσί.

vidit, simul perire cœpit: excepta siquidem
 per oculos formæ exuuiâ, amore exarsit. age-
 batur ad modum æstro percit a bonis. Sed de-
 siderium palam facere verebatur, simula-
 tam honestatem reueritus. Sēsit suspitionem
 iuuenis mulier, perita quippe talium. * Sed
 ille non lenonis specie accessit iuuenē, verum
 tanquam vnus aliquis è curiosis: multa que
 mira memorans, promisit solis se diuinis ar-
 tib. subiecturum eam adolescenti. ¶ sane
 exactis prius aliquantis aureis infando car-
 mine traxit ad amanti pedes mulierem, si-
 cuti facturum se iactauerat, præmonstrata
 illis dum forte progreditur muliere. Illa
 simulationi fidem factura, primum velut
 proba mulier accubuit velata; paullulumq.
 de argenteis gustauit; donec tandem exhau-
 sit ipsas aureas. dein mutuum tandem cupi-
 dinem fassa, tum primum adtentatam se
 amore dicere, omniaq. amanti callide effin-
 gere. Ad lacrymabat sæpius iuueni, modo cu-
 pidinem suum querens, modo flens amare
 perditam honestatem. Videbatur Cretensis
 inexpertus maris: At ille magū simulabun-

πρῶτον ἐαυτὸν ἀπεθώμαζεν, εἰς σὺμβολοῦ
 πρῶτον δὲ νίκης δῶρα τείνων τὴν χεῖρα. ταῦτα μὲν
 ἔτι γέρονε δῖς τε καὶ βίσι, καὶ σφόδρα πολλάκις ὡς ὅ
 λαιπὸν τῷ ἀθλίως ἐρώμενον ἐμίλωσθαι τῷ γρημῷ,
 καὶ κατέστη πατῆρα γυμνότεροι, ἀπελιποῦσιν αὐ-
¹ μεία. τῷ ἔτι πενία δὴ που ἴ μεία, καὶ πεφρονήσασιν πεν-
 τελάς. ὁ μὲν ἔτι ἐραστὴς παρὼν δούμος ἐκ τῷ πόθου τῷ
 φιλοῦσιν ἰκέτευε πάλιν καὶ ἐκείνης ἀνακινήσασιν
² ἴσας. τὰς ἴσας. ἐπὶ γὰρ ἔτιως ἠγαῖτο κεκαρτημένος τῇ
³ παύ. χαλῶν ὅ ὅφισιν, ὡς τῶν εἰς γε τὰ τοιαῦτα παρ-
 σκαυρος ἠὲ βῆσι ἢ τέχνη δῆλως τε καὶ ἀπολέλου-
 χας ἰχθυῶς. τῶν τοῖς ἀμφοτέροις φανακίσθαι περὶ
⁴ πλάσα- νέον, ἀπῆλθον ἢ μὲν πλάσα μὲν σῶφρονος ἦν.
⁵ οὐδέ. ἢ ὅ κατὰ τὸ ἐπὶ σκηνῆς ὑποκρινάμενος τῷ παρ-
 ἐρῶν τῷ ἡμα, καὶ δαυμένων προσηγορίας συνείρων.
 πλάσμα ἰώδης τέ πιναι ὑποφτερόμενος ἐπικλη-
 σὶς, καὶ ψευδῶν ἀπατηλῶν γρητευμῶν λόγου
 φρικώδης. ἔητα δὴθεν αὐτὸς ὑποτρέμων παρῶπι
 πλησίον μὴ δεδιέναι παρεκαλῶν τῷ μισθῶν.

⁶ παρῶπι- ΓΥΝΗ ὁ ΠΡΟΠΑΡΑΣΤΕΝΑ-
 σκιδναζουσα.

ζουσα παρῶπι γυνὴν αὐτῇ τὴν ἡ-
 εσπαινίδα ἡμέρας.

ΑΡΧΙΛΟΧΟΣ ΤΕΡΠΑΝΔΡΩ.

dus ad singula mirandam artem suam lau-
 dare, manusque veluti insperata victoria
 signum extollere. Hac illi ter, quater, se-
 riusque fecere; donec miserum amantem
 tandem exhaustum pecuniis, clauoque nu-
 diorem statuere: tum demum eum in sum-
 ma inopia reliquere, ac prorsus neglexere.
 Ille amore eger rogabat artificem, ut rursus
 illicia ducenda mulieri ciceret, etiamnum cre-
 dulus, simulataque deceptus fallacia. Sed
 alter; Ars nostra, o bone vir, non omnium
 horarum est; et tu alioqui lusisti adfatim.
 Ad hunc modum uterque pellecto iuvene
 abiere: illa pudica mores simulata; hic ve-
 lut in theatro curiosorum gestus imitatus,
 demoniorum contractis nominibus, effectisq.
 appellationibus insufurratis, et mussatis
 fallacium illiciorum terrendis sermonibus,
 dum ipse tremebundus adstantem iuxta iu-
 venem sedulo monet, ne timeret.

Mulier ancillam inducens ut sibi lena
 fiat. XVIII.

ARCHILOCHVS TERPANDRO.

ΟΡα τὸς Διὸς ὄπως γυνή τις ἠρέμα παρ-
 ῥέπει ματροπὸν αὐτῆς ἡλέα τῆ δούλην ἔφη
 γῶ· ἢ Φαιτασίαν εἶδον ὧ παιδίσκην καὶ ὑπνον οἶα
^ἰχομασῶν φιλήσῃ, ἢ τὸ ἄκρηκα νέων, ἢ καὶ ματῶν ὑπὸ
 ἰατρῶν μινου-
 μῶν.
 ἔμοδ μῦθων ἀγορεύειν, ἔκ ὅταρ, ἀλλ' ὑπὸ τῆς ἡδύ-
 θεροι γῶ οἱ φεινοί, παύειν καὶ γῆρῶν καὶ ἀδῆν τῶν ἡ-
 λωντῶν ἔξεσθαι τῆς μούσας, βίβωμος ἦδεν, ἴσα καὶ σφ-
 ρυῖος Ἰλυκίαι ἀφίεντες φωνῆν, ἀγῆρῃ φησὶν ἢ παύ-
 ἀκηχας ὧ κεκλήμενη· σὲ γὰρ τις νέως καταβό-
 ερυχος ἐπὶ τῷ ἀπαλῇ τῆ ὑπὸ πάλαι ποτῆ. Ἰπ-
 ποθαλῆς μὲ ὄνομα, ἰχθυὸς δ' καὶ ἀπὸ μόνος τῆ καλ-
 λους γνώσκεα τῆ καὶ πολλάκις μοι διείλεται πει-
 σῶ· καὶ βέλομα ἔφη τῆ σὴν διαποναίω παρὰ πει-
 ἀλλ' ἐδεῖξαι παρὰ σαγήνην τῆ λόγον, αὐτίκα γῶν
 κεκλήμενη τῆ θεράπηναι ἐπὶ δῦρετο· ὁ βέλημα
 ἠκουσας ὧ φιλάτη; καὶ, φησὶν ἢ παιδίσκην, ἢ ὅπως
 ἔμοδ γε μήπω μαθούσης, ἔφη, παρὶ τῶν πάλαι
 παρὰ σαδῶν· καὶ ἐρωτικὸς μοι δοκεῖν, γρηῖμα
 τῶν μισθῶν, ἠλθῆν· ἐφαίνῃ τῆ κεφαλῶν ἑσθῆς
 ἀψῆσαι, ἐμυθῆσεν ἦδεν, ἐκρίθη καλῶς καὶ ἀμύ-
 λων συναπύουσι ἀμφω· ἔμῳν ἐρω ἀμύζοντι,
 ἀμύ καὶ φιλήμασιν ἐπιστῶ ἀπλοῦτες τῆ ψυχῆ
 τῆ τῶ φίλημα δυνάτα· καὶ τῆ τῶ βέλι-
 ται· σπυδοισιν αἱ ψυχῆ ἀφ' ἧς σωματίων παρῶ

V Ide per Iouē qua ratione famulā sen-
 sim instruxerit mulier ut conciliatrix
 sibi fieret. Aut enim, inquit, mi puera, visum
 in somnis vidi, uti adsolet, aut iuuenes co-
 messatores audiui ante ades nocte intēpesta
 canentes reipsa, non in somniis: angiportus
 enim liberae; ludere, ridere, canere, cui libet li-
 cet. Canebāt dulce, musas testor; nō vox sua-
 uior ipsis Sirenibus. Et recte audisti, domi-
 na, inquit puella: nā te cincinnatus iuuenis ad-
 huc tenera lanugine dudū amat. Hippotha-
 les ei nomen; sed forma ipsa nobilis satis; se-
 piusq. me sup te cōpellauit; ἔ, volo, inquit,
 adfari dominā tuam: sed id tibi reuerita sum
 edicere. Rogauit iterū ancillā domina, sēsisti
 quid vellet, mi amica? sēsiquidē, inquit illa.
 Redeat ergo, inquit, ἔ occinat rursus, nescius
 me quicquā inaudisse: tū si dignus amari vi-
 debitur, faciā ei copiā mei. Venit; caput rosis
 ornatū ostēdit; dulcius cecinit; formosus vi-
 sus est, fruitiq. sunt inuicē ambo mutuis gau-
 diis; nō admotis solū pectoribus, sed iūctis per
 oscula ipsis etiā animis. hoc enim osculū po-
 test; hoc petit. Festināt inuicē ad sese animae

Δηήλας, καὶ οὐδὲ τὰ γάλη σωματῶσιν· καὶ ἡ μί-
ξις αὐτῆ γλυκεῖα ὡς τῆ ψυχῶν.

ΠΕΡΙ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΑΥΣΤΗΡΟΣ

ἁπλοῦς.

Ἄποθου μὲν ἡστέον, ἀλλὰ πῶς μετὰ
κόρον τῆ ἐραστῶν ὑποψία.

ΩΚΕΑΝΙΟΣ ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΩ.

ΝΕΟΣ ἐρωτικός, ὄνομα Λύκων, ἀνήνυτα φροσ-
καρτερῶν καὶ θυραυλῶν, γλωσσικὴ μέμφει
δὴν ἄπειθουσίη. ὁ μὲν γὰρ ἰκετεύων, ἔφασκε τῶν-
τα δὴ τὰ μειόλεκτα καὶ σιωπήν πρὸς τὰ παιδι-
κά τοῖς ἐρασιν· καὶ ἔπι κἀμπή πρὸς ἔλεον ὄρασα
μειράκιον; καὶ σωμαλαγῆς μοι ποθοῦντι; ἔχε με καὶ
κεῖνος ἕστα, τῆ πᾶσι καὶ πᾶσι δὴ ἀλάων. ἡ δὲ τῆ
ἀποσκυτῶν ὠδὲ ῥῆσιν ἐρῆ· ἐμοὶ πρὸς λαλῶν, εἰς
πῦρ ξαίνης· ὑβρίσθαι φουστῆς· ἀπὸ πάθηλαον κῆ-
φῆ· καὶ τὰ λοιπὰ τῆ ἀμηχανίῳ ποιῆς. τέλει, δὲ ἀπο-
είας ὁ νεανίσκος δὲ ὠργισθῆ καὶ ἀναφλεχθεὶς ἐπι-
μῶ τῆ λαμῶν ὄγκου μῆκος ἐφύστατο, καὶ ταχὺ ταπτα
διελθοῖδρος τῆ ποθοῦ μῆνη· ὡς φιλόνεικος εἶπεν ὑ-
πὸ ῥῆσιν καὶ λίσσιν γυνή· ὡς ἀτεράμων, ὡ γῆ καὶ θεοί.
θαυμάσον· ἔν πῶς ἡ τοιαύτη ψυχὴ καὶ ἐτέρη μαλ-
λοι θηελον. ἡ δὲ τῆ λαμῶν καὶ βραχὺ πῶς πῶς

per ora, concurruntque circum labias; sit-
que ibi coitus animarum dulcissimus.

Mulier amantem severe expellens, propter
amantum post fatietatē fastidium. XX.

OCEANIVS ARISTOBYLO.

AMATOR adolescens, nomine Lyco, fru-
stra perdurans, atque ostium occen-
tans, mulierem male morigeram incusat se-
rio. Nam is supplex vulgata et solita
amatorib. ad dominas ingerere; non mise-
resces adolescentem respiciens? non condole-
bis amanti? Habe me vi captum, inuictum
ante qua viris, qua feminis. Sed illa cantio-
nem hęc refert è media Scythia: Quum me
adfaris, igne cedis, rete inflas, spōgia clauum
trudis, aliaq. irritorū ac futillum hominum
facis. Tandem desperatum iuuenem ira inijt;
ardēsque animo, collum inflatus, statim ad
contumelias amicæ dicēdas versus est: quàm
tu, inquit, contentiosa, et nimium mulier:
quàm inexorabilis, testor terram ac deos.
Mirum quin tale ingenium corpus potius
sortitū est feræ. Sed illa genam paullulum in

αὐτὴν ἀποκλίνας, τῆ δὲ γαργήν τινὴ δόξιαν ἐμβα-
 λούσα, ἢ θικῶς ἀμα ἔν λόγον ἀμυνῶμαι, φησὶ,
 κλάται σου μάλλον ἢ γλώττα, καὶ φλίνα φαίν-
 ῶντον ἐτέλης, πλὴν ὁποῖον εἶρηκας, ἀκευε. ἐπὶ τῆ
 ἀκρωρείας περὶ πλανώμενα τὰ θεία, ἀποδύως

1 ζωρηθέν-
 τα.
 2 ὡσώπως.
 3 ἐκ διδάσκε-
 τε.
 4 ἀσώπως.
 5 ἀξιουῶτες.
 6 ἀποπληρώ-
 σετε.
 7 ἰδρώς.

ἔπιπίθεται τοῖς ἀνθρώποις. ἔξ ὑμῶν δὲ ἡ ζωρη-
 θήτω καὶ τὰ θεῖα θηρόμενα τοῖς κινήσεισιν, μαν-
 θάνη καὶ θυμὸν ἀγριάνη. ὡς αὐτως δὲ καὶ ἡμᾶς
 3 ἐκ διδάσκετε οἷς θηροῦσθε οὐκ ἔχοντες μὲν ἀμυν-
 θήσιν, ἀλλὰ σκληρῶς ἀπαυθαδιάζεσθαι τοῖς
 4 ἀσώπως. νέεσ. ὅτε μὲν γὰρ αὐτοὶ ποτεῖτε, 4 ἀσώπως καὶ χα-
 5 ἀξιουῶτες. ραὶς ἰκετεύετε μοῖσ ῥήματος τυχεῖν ἔξιθοντες, καὶ
 δακρύνοντες κατόμνασθε τοῖς θεοῖς, ἐπὶ ἀκρῶ τῶ
 χείλοισ ἐχόντες τὸ ὄρκιον. ὡς γὰρ λύκει τοῖς ἀρίσ-
 ἀγαπῶσιν ἔπωτὰ γούαμα ποδοσῖνοι νέοι καὶ λυ-
 κωφιλία τῶτων ὁ ποδος. ἠνίκα δὲ μέλει κόρου δὲ
 6 ἀποπληρώ-
 σετε. ἔαυτῶν ἀποπληρώσεται κόρου, καὶ τὰς πρῶτες
 ὑμῶν ἐρωμέναις ἐκ μεταβολῆς ἐραστρίας ποιήσε-
 τε. μεγαλαυχίτε λοιπὸν καὶ κατὰ γῆ ἀτὰ τὴ ὥρας,
 μυσσητόμοροι τὰς ἀθλίαις καὶ βδελυτικῶσ τε δῆ-
 πῶς περὶ ποθῆτοις πρῶσθῖοντες ἠδοναῖς. ἐφῆ-
 7 ἰδρώς. μερα γὰρ ὑμῶν τὰ δάκρυα, καὶ ἄσπεριδρῶς ἀπομάτ-
 τε. τοῖς δὲ ἔρκουσι αὐτοῖ φατέ μὴ πρῶσθῖοντες

laenam acclinis, dexteram lateri supponens,
 facete, infit, sermonem ulciscar tuum: sed
 tibi sola lingua stridet, & meras nugas bla-
 tis. Ceterum ad id quod dixisti, audi. Er-
 rantes per precipitia ferę raro irruunt homi-
 nibus: sed captæ à vobis, & venationibus
 plectæ, discunt & ipsæ ferum animum. Ad
 eundem modum & nos venaturis exercitas
 docetis nunquam misereri, sed insolescere, ac
 superbe insultare iuventuti. quandiu enim
 amatis, ad ianuas amatarum humi sine
 strato pernoctatis, supplicesque vel uno ver-
 bo dignari petitis, testamini que cum lachry-
 mis deos, iusiurandum habentes in summis
 labris. nam ut agnos lupi, sic mulieres amat
 viri. estque hic amor, lupinus amor. Sed
 simul expleuistis ad satietatem vestram li-
 bidinem, amatasque prius vicissim amare
 fecistis, tum vos magnifice elati florem,
 earum ridetis, ludibrio habetis miseris, su-
 perbique studio quæsitos nuper consputatis
 cupidines. Diaria siquidem lachrymæ vo-
 bis, & sudoris in modum tergeri prom-
 ta. Iuramenta vero dicitis non accedere

τοῖς ὡς ἴψ' ἑαίν. λύκος οὖν χερῶν, ὧ Λύκων
ἀπιθι Διφρακῆς, καὶ μηκέτι κέλει θεία, τὰς Φυ-
λατῆος μῦθας αὐτῆς πεπεισῆν τοῖς θείοις.

Ο ΣΥΜΒΑΛΩΝ ΤΗΝ ΕΑΥΤΟΥ

φίλῳ πρὸς τὰς ἄλλας γυναικας.

ΑΒΡΟΚΟΜΗΣ ΔΕΛΦΙΔΙ ΕΡΩΜΕΝΗ.

Περίεργος δὲ τε λῶ πρὸς τὰ γυναικα πρῶ-
τα καὶ μετὰ δὲ ἔχινά τε τῶν ἀψαμι, μη
ἔτω χαλεπῶς ἀκούσης τῆς λόγου. ἀλλ' ὅπως
πρὸς θεοῖν ἀκρίβῃ σοῦ τε καὶ κείων ποιήσωμαι
τῆς ἐν πάσας Διφρακῆς πρὸς κείνη, καὶ
1 πρὸς ἀλλήλοισ κατ' ἐμαυτῶν ἐννοῦμαι 2 δό-
3 κερῶν. καὶ ἢ ὅν ἔρωτα ὅν ὄντι χῶς εἰς σέ τίω
ἐμῶν πεπεσυῖντα ψυχῶν, πάσας ἐν 3 πάσιν
ἐνίκησας, ὡς ἔπος, τῶν γήματι, τῶν κέλει ταῖς
χάρισιν. αἰ γὰρ χάριτες σου πρῶτα τῶν 4 ἀδούλων
καὶ δὴ ἡτῶς καὶ τίω παρομιῶν γυναικῶν. καὶ φύσις
αὐτῶσιν ἐρῶτος ἐπιτρέχει ταῖς πρὸς φῶς. ἔφρις
μῆλα καὶ λυκοῦ τῆς μετώπου. ἔτε φεφαιδ-
οταῖ σοι τίω κεφαλῶν ἀνακῶν. ἀτε τῆς κί-
μης ἀποχρώσης αὐτῆ. καὶ ὅσον ἔφρις φαιδρότε-
ροι τ' ἄλλης πέφυκε πάσας καὶ λίαν καὶ ἴεαυ τίω
ὀδδοκίμουσας, ποσῶν καὶ τ' ἐπισημῶν γυναικῶν

3 πρὸς ἀλλή-
λους.
2 ἀπὸ τῆς κρινῶ.
3 πάσιν.
4 ἀδούλοι.

καὶ

aures deum. Abi ergo Lyco, abi lupo in-
cassum hians, nec voca deinceps feras, quæ
cauent sibi ne obnoxia sint feris.

Comparat amicam suam cum aliis
mulieribus. XXI.

ABROCOMAS DELPHIDI AMATÆ.

Cvriosis ego oculis per Iouem obseruo
Omnes ubique mulieres ; non ut eas
attentem ; ne tu sermonem meum tam du-
re exceperis ; sed ut te examissim ceteris
coferam, quæ forma inter omnes antecellis,
Et cum ceteris apud animum meum collatio-
ne facta iudicium feram. Et tu, per Cupi-
dinem, qui feliciter in te sauciauit ani-
mam meam, omnes in omnibus, ut aiunt,
supergressa es, ornatu, forma, gratijs. Nam
gratie tuæ sine fuce ac fallacijs, ut aiunt,
vere nudæ ; natiuus rubor percurrit genas ;
nigrum cilium in candida fronte : nec tibi
opus caput redimire ; sola ei casaries satis : ac
quantum rosa reliquis herbis quantumuis præ-
stâtibus clarior, tantum tu mulieres illustres

N

φρ.

Ἐὰν φέρῃς. τοι γὰρ οὐκ ἔμελλεσθα ἐμὲ ἀρπάζειν
 τὰ πόδων ὄμματα· καὶ πρὸς ἑλκεῖς κηρότε-
 ρον ἔσπον· οἷον ἔτε ἰσχυρῶς ἀλιδαί εἰλκυσειν· ἔτε
 ὄρνιθι φρυγίας· ἔτε κωνηγέτης νεβρόν. ἀλλ' ἐκεῖνα
 μὲν, ἢ ἀπὸ δολοφάντων ἢ τῶν ἰζών ἀγροῖσι· ἢ ὅπως
 ποτε. σὺ δὲ ἀπὸ τῶν ὀμμάτων τῆς γὰρ γαστρομέ-
 νοις ἀγῆς ἡμαῖς. ἀλλ' ὡς δελφίδιον ἐμὸν τε παρὸς
 κριτῶν ἀγαθόν, ζώοις ὅτι μῆκιστον, ὅτι ζώοις· ὅτι
 σοὶ γὰρ ἐγὼ φέρομαι μόνη· καὶ τοῖς θεοῖς ἐπαύ-
 χουμαι πᾶσι μηδαμῶς ἔχῃ· ἀπὸ τῶν ὀρθῶς
 φαιδρῶν μοι κρίσιν ἐπεροῖον ὅτι νοῦν· εἴτε τοίνυν
 ἐμὸν γὰρ σὺ μὲν τούτῳ ἐκ τῆς φύσεως ἔχεις
 τῶν ἰκίων· ἐγὼ δὲ μέγιστον πᾶσι τὸ χυροῦν
 τῶν ἐρώτων δὲ τυχεύομαι βέλους. σὺ οὖν αὐτὸ μὴ
 ἰ. πειρᾶ. ἰ. ἄρᾳ τῆς ἐμῆς ἀφελέσθαι καρδίας· ἔτε γὰρ
 αὐτῆ δυνάσσει, ἔτε ἐγὼ βέλομαι· ἔτε γὰρ ἀπο-
 θύμιον ἔχω ὅτι πόρον. ἔτε τοίνυν ἔργον ἐν μένοι
 ὅτι δέξιον ἐμοὶ φιλεῖν Δελφίδα, καὶ ἄρᾳ τῶν
 τῆς φιλεῖσθαι· καὶ λαλῆναι τῆς καλῆς, καὶ ἀκούειν
 λαλοῦσθαι.

*superemines. Enim tu solum visa cuncto-
 rum oculos rapis, ac nouo quodam modo,
 quali nec piscem piscator illexit, neque
 anim auceps, nec venator hinnulum. nam
 illa vel esca, vel visco, vel quouis alio de-
 cipiuntur modo: at tu oculorum aspectu ri-
 dentes nos ducis. Sed o Delphidium, meumq;
 præoptatum bonum, viuas longū, bene vi-
 uas; nam ego ad te unam feror, deosq. omnes
 rogo, ne vnquā abducatur mihi mens ab hoc
 recto iudicio habeas ergo tu, mea vita, à na-
 tura hanc victoriam; egoq. aeternum aureū
 amoris telum feram; quod tu ne conare
 auellere è meo corde; neque enim tu potes,
 neque ego volo: non enim mihi amor con-
 tra animi mei sententiam. Sit ergo vnus
 mihi finis, amare Delphidem, & ab ea
 amari; adloqui pulchram, & loquentem
 audire.*

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΥΜΕΘΟΔΩΣ

Ἐν μοιχρῶν ἀπολύσεως.

ΧΑΡΜΙΔΗΣ ΕΥΔΗΜΩ.

ΓΥνακὸς ἔτι παροσηματεύοντα ἔν μοιχρῶν ἔν-
δον ἐχούσης ἔτα συμβῶν· ὁ τῷ τῆς ἀνὴρ ἐξ
ἀλλοδαπῆς ἀφιγμένος, ἔκρηπε τὴν θύραν ἀμα-
βοῶν· ἢ ὃ τῆς κλύπου καὶ τῆς βοῆς ἀδομήνη,
ἐξαιέση τῆς θύνης, καὶ τὴν τραμυλῶν ἐπέταραξε,
πῶρυτελῶς συλχέσασα τὸ ἔρισμα τῆς δὸς τέρου σώ-
ματος· ὅτι κατήρηρε μίλυματα συζυγίας· εἴ-
πα φησὶν παρὰ δαρρύνουσα τὸ μοιχρῶν· εἰ νῦν τὰ
στωοίκῳ δεσμῶ τὴν σε παροσαγάγω, μηδὲν δι-
σις· μηδὲ ὑποπήξῃς ὡ φίλε. στωέδησε τῆ-
τοι· ἀνέωγε τὴν θύραν· ὡς ὅτι πιχωρῶν ἐκεί-
λει ἔν ἀνδρα, φάσχυσα, τῆς τοι κατέλαβον ἀνὴρ
ἐλχέσῳ τα συλαγωγῆσαι ἔν ἡμέτερον οἶκον· ὃ
ἢ θυρωρεὶς ὠρμηκεν βιθέως αὐτῶν ἀνέλθῃ. ἀλλ'
ἡ γυνὴ διεκώλυε παρὰ δὲ σῶσα μάλλον ἔν κακοῦ-
ρον ἔωπε παρὰ δὲ δὲ πῶς πῶς δὲ δὲ· εἰ δὲ γὰρ δὲ

ἱ φυλάξω. δὲ δὲ δὲ, ἔγω στωαζυπῆσασα τῆς τοι¹ φυ

Λεῖπει.

Mulier industrie liberat adulterum.

X XII.

CHARMIDES EYDEMO.

AUDI quid mulieri mæchum in ample-
xibus tenenti acciderit. Maritus eius
peregre rediens pulsare fores et simul in-
clamare cœpit: illa sonum ac vocem agno-
scens surrexit è cubili, stratoque turbato,
confudit omnimodis alterius corporis vesti-
gia, certa quippe coitus indicia. Dein mæ-
chum bono animo esse iubens, si ego te, in-
quit, nunc vinctum viro meo tradidero, ne-
quid metuas, neve dubites, amice. Vinxit
hominem; aperuit ianuam; virum tan-
quam ad perfossorem vocavit; hunc ego,
inquiens, mi vir, domum nostram expilare
aggressum cepi. Iratus ille ad arma ocuus
ut hominem tolleret. Inhibuit mulier, mo-
nens satius esse matutinò tradere malefi-
cum Triumviris. Quod si tu, inquit, me-
tuis, mi vir, ego una peruigil eum custo-
diam. ***

Cetera desunt.

N ij

AD ARISTÆNETVM NOTÆ.

SCRIBTORIS huius mentio nulla in antiquitate omni quod sciam : primus dedit eius nomen in vulgus, & simul epistolas istas Sambucus anno 1566. dignas sane quæ non perirent. Et ingenue ille dedit, ad fidem scribti libri, ne mutatis quidem quæ facile emendari poterant ; quam ego eandem fidem secutus sum, ut exemplar ipsum non immutatum ederem, nisi sicubi accentuum aut adspirationum error fuit, qui errores ab exsribtore, non ab autographo. Quæ certa putavi, adscribfi ora libri, ceterorum coniecturam, simul rationem eorum quæ adscribfi, & quorumdam difficultiorum illustrationem seruaui his notis.

Quæ non potui, supersunt satis multa, quibus sanandis feliciora ingenia non deerunt. Hoc vnum addam, epistolas has tersas, elegantes ; sed fere totas ex optimorum scribtorum assutis locis consarcinatas ; cuiusmodi notavi multa è Platone, Luciano, alijs ; plura notaturus, nisi iam tandiu abessem à libris, & scribtorem hunc ipsum fere in medijs armis recensuissem magis quam in illo literato otio. Ætatem qua vixit, non aliunde probem quam ab epistola xxvj. primi libri, in qua mentio Caramalli Pantomimi, qui non longe ab ætate Sidonij Apollinaris ; & vtriusque Romæ, quod nomen sub eum posteriorum Imperatorum etiam datum Byzantio, translata sede imperij. Non esse eum cuius mentio in Stephano, mihi certum ; ne eum quoque quem quidam docti censent Aristenetum qui collega Honorio A. in sexto Consulatu. Fortean nomen inscrib-tum primæ epistolæ translatum ad auctorem huius rhapsodiae.

AD LIBRVM PRIMVM
EPIST. I.

A ΠΙΣΤΟΛΩΝ] Duplex inscriptio cui-
que Epistolæ; nominum vna,
quæ ab ipso auctore, & habet hoc ele-
gans, quod fere apta nomina argumē-
to proprio; quod in quibusdam Lati-
ne adsequi promptum fuisset; at in cete-
ris non potuit commode, eoq. visum
seruare Græcam nomenclaturam. In-
scriptio altera, index & veluti argumē-
tum ipsius epistolæ, quam non credā
esse ab auctore ipso; concinnam tamē
& fidelem satis, eoq. retinendam. Pe-
iore fato fuere pleriq. libri, vt ignaros
quosq. habuerint cōsarcinatores eiuf-
modi lemmatū, qui sæpe inscriptiōni-
bus falsis fucum faciunt lectori, adeo
vt occupata mens & eorum fidei cre-
dula non peruideat interdum quid cō-
tra verum sit ex ipsius auctoris verbis.
Dabo exempla illustria duo. Suetonij

caput est in sceleribus Neronis, quo
arsisse id monstrum refert etiam ma-
tris cupidine. Inscribere vulgo, *Matris
nefarius concubitus*; insinuauitq. se ex eo
lémate opinio inueterata sæculis mul-
tis, initam matrem ab hoc monstro:
quod nullus antiquorū adserit, & ste-
tisse hac fini desiderium volunt, vt v-
terq. voluerit, neuter ausus sit. Sueton-
ium ipsum lege, nihil eiusmodi. hoc
tantum, ita exarsisse nefandam homi-
nis libidinem, vt in lectica vectus cum
matre imaginaretur sibi concubitum,
& traderet incestis manibus sceleratas
libidines. Hoc enim vult quum ait, *li-
bidinatum inceste, maculisq. vestis proditū*.
Alterum exemplum e nostro Froissar-
do est, cuius caput septimū libri quar-
ti de Betisacho Ioannis Bituricensis
ducis quæstore. Videas lemma, credas
quæsitam eius neci causam ex confes-
sione hæreseos & sodomiticæ libidi-
nis: ita enim scribūt. At in capite ipso
attendas curatius, nihil fatetur nisi he-

resim; Bulgaris se eadem sentire, nec certum esse de incarnatione, de resurrectione, & ceteris quæ tum Ecclesiæ credita. Error ex eo, quod Bulgarum se fatetur, quo tum nomine hæretici omnes vocati propter Bulgarorum à Pontifice Romano discessionem. At isti credere accipiendum eo modo quo vulgo sumimus, quum Italicam vocem *bugerronis* interpretamur. De lenda ergo eiusmodi lemmata, & in Froissardo notanda fraus consiliario- rum Caroli VI. qui quum Betifachum propter obiecta crimina damnare nō possent, quia dux Bituricensis eorum auctor fiebat, persuaserunt scelesto homini, ut fateretur hæresim, credulus remissam iri litem ad Pontificem Romanum. Prorsus eadem malitia, qua vsus Rex Chilpericus conuincendo Prætextato Episcopo Rotomagen- si, apud Gregoriū Turonicum v. xviii. Meliore fide Domitianus in Secundi epistolis.

ὅτι μὴ ἐδημιουργήσῃ] prorsus vt in epist.
 15. φύσιν τε καλὴν, καὶ Ἰησοῦ ἀφροδίτης ὄψιση-
 μήτερον κοσμηθεῖσα.

Ὁ δὲ μύθη αὐτῶν] Lucianus ἐν εἰκόσι. καὶ
 ὁ ἐκείνου παρέπον, ὡς μύθηα μὴ εἶναι ἀκριβῆς;
 ὅποια μύθηα. λθκεὶ δὲ, ὅσα πιαῦτα χεῖρ, καὶ ὁ
 ἐρύθημα ἐπαυθεῖν.

Ἰακίνθου ἀύθη] Locus est Odyss. ε & ψ.

Ἰλας ἦγε κόμας ἰακίνθινω ἀύθη ὁμοίως.

Ὁ εἰς Ἰωφουές] Basilii. ὡσαυτοὶ ζωγρά-
 φοι, ὅταν ἀπὸ εἰκόνων εἰκὴν χράφουσι, πικρὰ παρὸς
 ὁ ἰακίνθου ἀύθη ἀπὸ βλεπόντες; τὸ ἐκείτην χρα-
 κίθηα παρὸς ὁ ἐαυτῶν ἀουδαίσοι μετὰ θεῖνα
 φιλοτέχνημα.

ὡς ὑπερφυσῆς] Varro Papiapapæ, καὶ
 εἰκασίαν.

*Sigilla in mēto impressa amoris digitulo,
 Vestigio demonstrant mollitudinem.*

Sed hanc mulierum ὑπερῆτα non pro-
 bat ille apud Achillem Statium παιδε-
 ραῆς, lib. ii. καὶ ὁ μαλθάσι τὰ ἐν ἀφρο-
 δίτη καὶ πλοκαὶ ὑπερῆτι ἑρκῶν, ἀλλ' ἀπὸ
 τυπέ. παρὸς ἀλληλα τὰ σώματα, καὶ καὶ τῆς
 ἠδοῆς ἀθλῆς.

νήκα ὃ φθέγγεται] in Alciphronis ἐρωτι-
κῆς. Σπρίως μ' οἷ] ἐφθέγγετο, οἷ] ἔβλεπεν. ὄσα
ταῖς ὁμιλίαις αὐτῆς σφρίβως εἰδρωται.

μιμήσαι] lege μωμήσαιτο. vt in Ep. XII.
ἀπίτω φθόνος] plena exemplorum om-
nia auertētium inuidiam ac fascino, vbi
quid magnum, præcipue vbi elata
verbis ac laudib. humanitas, quod
nūquam veteres nisi inuocata pace A-
drasteæ; & si præteriretur, vlcisī eam
credidere. Notus est insignis locus in
Rheso Euripidis,

Ἀδράστεια παῖ δ' ἔς

Εἰργίς σομάτων φθόνον.

Et in eadem fabula, — σιωδ' ἀδράστεια
λέγω, pro quo dicebant etiam, ὡς σιω
θεῶν εἶπεν. quod in Platone verterūt ma-
le. Nam Nemesis & Adrastea nihil al-
liud quam Deus vltor superbiorum, &
expressit recte quicumque ille auctor
Panegyrici ad Pisones,

Si tamē hoc de se cuiquā promittere fas est,

Et Deus vltor abest. —

id est, Nemesis. Mutauere qui non in-

telligebant. Notum præfiscini veterū
ex eodem more, & quæ ad Virgilij o-
ctauam Eclogam obseruata alia.

ὃ νέμεσις] ex illis Homeri:

ὃ νέμεσις πρῶτας καὶ εὐκνημίδας ἀχαιοὺς [χεῖν,
τηῆδ' ἀμφὶ γυωακὶ πολὺν ἄλγος ἀλγος πᾶ-
σιν ἀθανάτησι θεῆς εἰς ᾧ πα ἔοικεν.

II.

ΝΕΑΝΙΣΚΩ] lege, νεαῖσων ἐφραμι-
λῶς ποδοῦσαι.

ἀναβλέπουσαι χεῖν] non me extrico, ni-
si legas, χεῖν ἔντως μειδιῶσαι. aut ἀναβλέ-
πουσαι χεῖν, ἔρωτας μειδιῶσαι quasi sit, gra-
tiose respicientes, amanter ridentes.
quod tamen sine exemplo, nec placet.
Mox legendum, μόνω γε τὰ χεῖν μῶ.

ὁμοίως ἡμῶν] lege ὁμοῦ ὡς ἡμῶν ὁδοῦ τε-
ραι ποθεῖς. Sequentia id arguunt.

μέγλει μὲν οὐκ ἔδωκε] ad verbum ex Pla-
tonis symposio.

θάλαμον ἀβροχέδιον] Achilles Staius lib.
5. καὶ ἐχέμετο ὅσα ὁ ἔρωτος ἦτελεν, ἔτε σρωμῆς ἡμῶν
δηθέντων, ἔτε ἀλλὰ πινὸς τῶν εἰς ᾧ πασιβυλῶ
ἀφροδισίων. ἀβροχέδιος γὰρ ὁ ἔρωτος καὶ ἀβροχέ-

δῖος σοφιστής, καὶ πρῶτα τὸ πον αὐτῷ τῆς με-
 νος μωσήειον. ὅ δ' ἀπεδείρρον ἠδῖον μάλλον
 τῷ πολυπράγμονος. ἀλφὸν γ' ἔχ' τὴν ἡδο-
 νίω.

III.

Γῆρα καὶ νέος] scribe, ἔταρα καὶ νέος. Item,
 ἀλλήλοισ.

Ἀνθοκόμη] viri nomen est, non mulie-
 ris. Indicant quæ in fine; factum ut ἀ-
 θεοκόμης, χρυσοκόμης, ἀκεροκόμης.

τῆ λειμῶνῃ] multa in hac Epistola ex
 eleganti illo Platonis Phædro, e quo
 & Cicero quædam initio primi & se-
 cundi de Legibus, & Lucianus ὁ εἰκότ,
 & Apuleius illa in libro de Deo Socra-
 tis, quæ in emendata reliquere postre-
 mi editores. ego adscribam ut legēda.
*Ita est enim apud Platonem, ne quisquam
 arbitretur omnia eum vulgo loquētium ca-
 ptasse. quippe etiam semotis arbitris vna cū
 Phædro extra pomerium sub quodam ar-
 boris opaco umbraculo signum illud adnun-
 tium sensit, ne prius transcenderet Ilissi mo-
 dicum fluentium, quam increpitu indignatū*

amorem recinendo placasset; quum præterea
 si omnia observaret, aliquando eorum non-
 nulla etiam hortamenta haberet, ut vide-
 mus plerisq. vsuvenire, qui nimia ominum
 superstitione non suoapte corde, sed alterius
 verbo reguntur. Recinendo τῆ παλινοδία,
 quod recantare Horatius. Omnia pro
 omnia tandiu hic hesisse non magis
 mirum, quam in loco Gellij i. xxii. Ca-
 uenda igitur est non improprietas sola verbi,
 sed etiam prauitas ominis, si quis se nunc se-
 nior advocatus adolescenti superesse dicat.
 Vbi etiam postremæ editiones, prauit-
 as omnis. Et in illo Apuleij Milesia i.
*Vix effatum me statim familiares omen ne-
 farium exsecrati, raptis cuiusquemodi telis
 insequuntur. Vbi vulgo omnes exsecrati;
 nullo sensu. De quo nos ad Apuleium
 latius. Scribferam hæc, quum prodijt
 eruditissimi Casauboni Apologia, &
 in ea emendatus ille Apuleij locus: in
 quo iuisse in eadē omnia virum emen-
 datissimi iudicij sane gaudeo.*

οἶδα πλάττωτος] in Platone; ὁρᾶς αὐτῷ

ἐκείνῳ πλὴν ὑψηλοτάτῳ πλατόνῳ. ἢ μὲν,
ἐκείσιν αὖτ' ἔστι, καὶ πρῶμα μέτερον, καὶ πῶσα
καθίξεσθαι, ἢ εἰς βυλώμεθα κατακλιθεῖσθαι.
Et postea. ἢ τε γὰρ πλατόνῳ αὐτῇ μέλας
ἀμφιγάφῃς τε καὶ ὑψηλῇ, τῶν τε ἄρσθῳ ὁ ὑψος,
καὶ ὁ σύσκιον πάλαιον, καὶ ὡς ἀκμῶν ἔχει τῆς
ἀύθης, ὡς δὲ βίωδῆσθαι παρέχοι. Ἐν τῷ πον. O-
mittit tamen noster illa quæ elegantif-
sima in Platone, de acclivi leuiter loco,
ut accubantibus cervicalis loco esset.
πόμτων δὲ κομψότατον ὁ δὲ πῶσας, ὅτι ἐν ἡρέμα
παρασάντει ἰκθνήν πέφυκε κατακλιθέντι πλὴν κε-
φαλῶν παλαιάως ἔχει. Quæ tamen omnia
in Platonis Phædro tanquam iuueni-
liter lasciuientis styli indicia notaue-
runt Philosophi veteres. Vide Plutar-
chum ἐν Ερωτικῶν. & huic epistolæ illu-
strandæ vide perfectissimam delicatif-
simi orti describitionem in Torquati
Tassi lib. xvi. operis emendatissimi.

οἱ δὲ ὄν πολυτελεσάτων] Malo, οἱ δὲ πολυ-
τελεσάτων δάπεδον, δένδρη τε πολλὰ τῆς ὁπώρας
πλησίον. ad sedimus, qua ditissimus cam-
pus, & plurimæ circum arbores. δένδρῳ-

ται corrupte pro δένδρη τε, ex distantis
homophonia, vnde errores innumeri
in Græcis libris. Polluci, ὡσαυτερ κελεύεις,
pro ὡσαυτερ καὶ λέβης. Locus Homeri est
Odyss. η.

ἢ δὲ πηγῇ] Plato, ἢ γε αὖ πηγῇ γαστρεσάτη
ὑπὸ τῆς πλατόνῳ ἢ μέλας ψυχρῶν ὕδατος,
ὡς γε τῶν ποδῶν τεκμήθεσθαι. scilicet, quia
illi ἀνυπόδητοι. Cic. II. de Legibus: *Nec
enim ullum hoc frigidius flumen attingi, quàm
ad multa accesserim, ut vix pede tentare id
possim, quod in Phædro Platonis facit So-
crates.*

ἢ τῶν κοπίδας] Et hic Nymphæ a
Platone. νυμφῶν τε τινῶν καὶ ἀχελώφῃς ἰεσθῶν Σπό-
νῃ χροῶν τε καὶ ἀγαλμάτων ἔοικεν εἶναι. Sed quæ
sunt κοπίδες nymphæ? an ὕπιδες; an ὕ-
κώπιδες; sed ego malim κοπίδας, voce
formata à κῆπος, quamuis sine exem-
plo, quia & supra dixit eodem modo
νύμφας ὁπώρας.

ὁ λεπτόν ἄμα πῶσα μῶν τῆς ὥρας] me-
lius, πῶσα μῶν τῆς ὥρας. nec displicet viri
docti cōiectura, qui legit ὁ φλεκτόν, quia

mox sequitur etiam λεπτόν. Sed omnino præferendum quod eruditiss. Casaubono visum, ἅτε κείμα τῷ ἀμφοδύμῳ, pro ὃ λεπτόν αἶμα.

ἐπὶ δὲ ὃ ἐμπνοῶ] Scribe, ὃ βῦπνοω, Plato, ἢ δὲ αὐτὸ βλάβη ὃ βῦπνοω τῷ ἔργου αἰσθαπτηνῶν τε καὶ σφόδρα ἠδὲ θελοῖτε καὶ λιγυρῶν ἐπιχειρῶν μοισικῶν τῶν τετρίγων χορῶν. Lucianus ἐν ἔρωσι. καὶ γὰρ οἱ κτὲρ κρυφίως λιγυρῶν ἐπιχειροῦσι τετρίγας.

τῆσπερ γὰρ ὀχετηγῶν] Elegantissima descriptio riuuli, cui additæ phialæ cum aqua & vino, quæ nauium in modum per aquam aduectæ conuiuas ipsos quærent. Legendum autem, τῆσπερ ὀχετηγῶν κτὲρ πάχος ὅτι παρῶσις τε καὶ δένδρα τῆσπερ ὀχετηγῶν καὶ κρηνημῶν ὃ ῥῶμα τι πόρρωθεν. Homerus Odyss. φ.

αἰσ δὲ ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηγῶν ἀπὸ κριῶν μὴ ἀνύδρῳ ἀμφοδύμῳ καὶ κήποις ὕδατος ἔχον ἠγεμονίῃ χειρὶ μάκελλαι ἔχων, ἀμύνης δὲ ἕξ ἔχματι βάλλων. Expresit pæne singula verba noster; ἀμφοδύμῳ καὶ κήποις dixit, ὅτι παρῶσις τε καὶ δένδρα. κρηνημῶν, ἀπὸ τῆσπερ ἠγε-

μονίῃ. ὃ ῥῶμα τι πόρρωθεν, pro ὕδατος ἔχον ἀπὸ κριῶν μὴ ἀνύδρῳ. Tandem pro μάκελλαι dixit σμινύλω, quod idem est. Maximus tyrius; ἐκ ἀπὸ σμινύνης ὁ καλλικρατίδας, ἐκ ἀπὸ σκαπτήνης ὁ Λύσσημδρος, ἐκ ἀπὸ ἄρῳ-ἔου ὁ Δερκυλλίδας. Aquilegem etiam in suo prato pingit Achilles Statius initio lib. 1. ὀχετηγῶν τις ἐγγεγραπτο δὲ κελλαι καὶ τέχων, καὶ τῶν μίαν ἀμφοδύμῳ κεκυθῶς, καὶ ἀνύδρῳ πλὴν ὁδὸν τῶν ῥῶματι. & alterum Lucianus in fabuloso piscis horto; ἀνηθῶν ἰσοειας α. ἐφιστάμεθα παρῶσις καὶ νεανίσκος μάκελλαι παρῶσις παρῶσις πῖνα ἔργαζομῶν, καὶ ὕδρῳ ἀπὸ τῆσπερ πηγῆς ἐπὶ αὐτῶν δὲ ὀχετηγῶν.

ὄρθησ] Bene doctissimus Casaubonus, ὄρθησ τῆσπερ μὴδικῶν φυτῶν ἐπέφεροτο φύλλον. & mox, ἰστα. pro velo, inquit, ferebat folium medicæ arboris. Mox legendū κυβερνώμεθα. item ταχυαυτήσασα. ταχυαυτῶν, ταχέως πλῆσιν. Lucianus ἐν ἔρωσι; ταχυαυτοῦ σκάφος βῦπρεπίσιν.

ἢ τῶν ἀμφοδύμῳ] Lege, ἢ πᾶσα δὲ ἀμφοδύμῳ. ex Platonis symposio: ἄριστοφάνης ἢ τῶν ἀμφοδύμῳ καὶ ἀφροδίτῳ πᾶσα δὲ ἀμφοδύμῳ.

ἢ ὃ λειμῶν] Philostratus in epistolis.
 ἢ ὃ σὴ κεφαλὴ λειμῶν πολὺς, ἀμύθη φέρων, μήτε
 ῥέοις ἀπεισι, καὶ χάρμῶνως μέσθ φαίνεται.

καὶ δὴ δὴ ὄπις ἐπέλα] non satisfacio mi-
 hi in huius loci intellectu.

ὄχι γὰρ] lege, καὶ ποῖτον ὄχι γὰρ Ἀριστοκόμη
 σίνα πόλαυε.

I I I I.

Ἡμφαεῖον ἄγερξες] ἄγερξά fere veteri-
 bus τὰ ἀμυπόρφυρα, hoc est, quæ tinctura
 è marina illa eximia purpura. Sed &
 pro succinctiore veste inuenias vsur-
 patum, qualis trabèa erat, quam ἄγερ-
 γίδα vocat Plutarchus; qualia amicula
 matronarum, quæ superinductæ pro-
 dibant foras; domi ponebant, aut vbi
 ad vicinas venerant, vt in Epistola se-
 quenti; mulier fugit relicto amiculo,
 quod posuerat in conuiuio. Succin-
 ctiozem esse vestem ostendit, vel ὄπις
 ἡμφαεῖς vocabulum, quod Suidæ ἡμῖν
 τῶ ἡμφαεῖς. Matronarum esse, aut earum
 quæ matronarum in modum ornata,
 indicat etiam locus in fine Epistolæ
 xviii.

ὁ ῥὴ ποταμῶν] lege, ὁ ἄν ποταμῶν. Habet
 à Platone, in cuius Theæteto, ὁ ἄν πο-
 τᾶν καὶ ἡγερέ μῦθος, ὃ ἡεῖτε, ἔφη, ἀρα δέ-
 ζει ἀπὸ. qui vadum præibat in fluuio,
 rogatus num profundus amnis, ipsa
 res docebit, inquit.

ὄχι γὰρ ἀνὰ γυροῦ] infra Epist. xiiii. ἀ-
 ἀργυροῦ ὄχι γὰρ ταῖς ἐπαίραις πιθανόν. Sed hic
 legendum omnino, ὄχι γὰρ ἀνὰ γυροῦ αἰτή-
 σομῶ ἀφροδίτῃ.

ὄχι ποῖτον] Multa fingi possunt & di-
 uersa valde. non miseraberis huius in-
 fantuli? Philochori puta. Vix tantum
 dixerat, quum atrectare papillas cœ-
 pit: paucis immutatis. Sed hæc non
 satisfaciunt mihi, & quærendus alius
 Æsculapius.

ὄχι ὄντινα] ~~ὄχι ὄντινα~~ Casaubo-
 nus legit, ὄχι ὄντιναοῦ ποῖτον ἀφροδίτῃ
 ἔλ).

V.

Ὁ χρυσοῦς ἐστὶ ἀτῶρ] in laude vbique
 χρυσοῦς, de homine elegantiore. Habes
 sæpe in his Epistolis, & passim Latinis

ac Græcis scribtoribus. Apuleius Miles. v. *O nos beatas quas infantis aurei nutrimenta letabunt.*

VI.

Κατάφορος] lege, *κατάφορος*. Plutarcho Mars & Minerua *κατάφοροι*, in adulterio prehensi. Mox lege, *σευεπινθίσωνιν*. Item; *εἰς δὲ ἄλλως ἔχοι*; & ante, *ἀμδγῆσιν τῆς πόρου*.

χρημάτων εἰς πορίαια] Dos in solennibus nubtiarum & Romano veteri iure & canonum ac conciliorum antiquorum præscribto, quam necessitatem postremo Iustinianus sustulit. Sed olim ita fuit: ideo vix nubtiarum mentio, quin dotis simul; adeo vt etiam in fictis nubtijs vsurpetur, quales illæ Neronis cum Pythagora, apud Tacitum, Sulpitium, Victorem: Gracchi cum cornicine, apud Iuvenalem Sat. II. Siliij cum Messalina, apud eundem Iuvenalem Sat. X. vbi recte.

--- *Ἔ* ritu decies centena dabuntur

Antiquo, ---

recteq. Glossæ veteres, *Dos scilicet*, inquit. *secundum morem*: nam in hoc ritus antiquus, quod dos dicta, non quod decies centena dicta doti; quæ nec summa legitima & solennis, vt videtur viro docto; alioqui frustra sint I. C. ti, qui facultates expendunt doti dicendæ, si agnoscimus legitimam dotis quantitatem, non discretis cōditione, familia, natalibus: neq. rursus, quod alteri viro magno placet, summa ea dotis maximæ prisca ætate; immo maxima ea summa etiam Augusti & sequentium Imperatorum æuō. Seneca Consolat. ad Albiam. Plutarchus in Antonio. Martialis. Tacitus. Papinianus. Vtriq. erroris causa ex illis verbis, *ritu antiquo*, quæ, vt dixi, bene explicant Glossæ veteres, quas edidit P. Pithocus vir doctissimus, & natus bono literarum.

VII.

Βελπῶ] nolui mutare, quia consensum video perpetuum in omnibus his

vocibus, vt eas non inflectat, quamuis
 contra Grammaticos canones. Infra
 Epist. XII. τῆ βελτίω βίῃ. XI. καλλίω. XIII.
 μείζω.

Φοινικία] videtur legendum, ἀθηροτέρα
 ἢ τῆ παρῆς τὸ μὲν σιωοικία.

VIII.

Ἐχέπορος] immo, ἐχέπορος.

χευσοῖς ἵππος] vt in Epist. I. ὁ χευσοῖς
 ἔρωσ. in V. ὁ χευσοῖς ἐστὶ ἄτωρ. in X. ὁ χευσοῖς
 γάμος.

ἀεῖσα] distinctione adhibita claram
 facies sententiam: ἀεῖσα μόνος οἶδεν ἵππῳ ἀ-
 ζεσθαι πόδος. ἀλλῶς ἐμὲ, καὶ δι' ἐμὸν, & cetera.
 optime Amor ipse equitare condidi-
 cit. Is me & per me equum meum cal-
 caribus subigit.

κατὰ γὰρ πῶ ἐμὸν] conuenienter huic
 meo ministerio; vt Virgilianus ille
 conuenienter pastori Romam æqua-
 bat Mantuæ.

καὶ πῶ ἐκείνων] Venus apud Moschū;
 τοὶ πικροὶ καὶ γέμοι, τοῖς πολλὰ καὶ κῆμὲ πτεράσκη,
 Apul. Mil. v. *Et maiores tuos irreuerenter*

pulcasti toties & ipsam matrem tuam, me
 inquam ipsam, parricida, denudas quotidie.
 Lucianus ἐν τῶν ἀγροῦν. XI.

VIII.

Καὶ σιωοίκων] lege, καὶ σιωοίκου. idem
 est quod in ipsa Epistola ait σιωοίκου.
 Nota porro famulatum magnum in
 comitatu matronæ, e more veteri, vt
 sine comitibus non prodirent foras.
 Plautus Amphit. & Casina. Quinti-
 lianus Declamatione cccī. Iuuenalis
 sat. vi.

Conducit Comites --

Tacitus III. Annal. *Sabinus coniugem &
 liberos Germanici percolere, sectator domi,
 comes in publicum.* Ulpianus in l. 15. de
 iniur. Ouid. III. de Arte: *Quoque sui
 comites ire vetantur, eat, quem male mu-
 tāt.* Comitatus hic posteriori æuo fre-
 quens e spadonibus. Lucianus ἐν εἰκόσι.
 Marcellinus lib. XIII. Hieronymus ad
 Furiam viduam.

πεφίληκαὶ δακτύλους] Infra Epist. XXII.
 καὶ δάκτυρα πῶ ἐαυτῆς πεφίληκα ἀδελφαί, ἢ

πρωσίφατο τῆ μεραχίς.

X.

Ὅμοιον ὁμοίῳ] Plato in Symposio. ὁ παλαιὸς λόγος δὲ ἔχῃ, ὡς ὁμοιον ὁμοίῳ αἰεὶ περιέχῃ. Aristoteles Ethic. 8. Cicero in Catone maiore. Habent omnes ab Homero.

ὡς αἰεὶ τὸ ὁμοίον ἀγαθὸς ὡς τὸ ὁμοίον.

χαίρων δεχάς] Lucianus ἐν εἰκόσι. ὁ δὲ πᾶσιν ἐπιδρωγῆί τῆ τοις, ἢ χάρεις. μᾶλλον δὲ, πᾶσαι ἄμα ὁπόσαι χάρειτες, καὶ ὁπόσοι ἔρωτες περιχρδύοντες, πῆς δὴ μιμήσασθαι δυνάσται.

ἢ γάμον ἢ θάνατον] Infra lib. II. XVII. ἢ γάμον ἀσμένους ἢ πάφον αἰρεσθῆσαι. Ovidius.

Aut ego Sigeos repetam te cōiuge portus,

Aut ego Tanaria contegar exsul humo.

αἰεὶ πινάς. ὁ δὲ ἀδύξοις μηχράς] Ex Platonis Symposio : ἔρωτες θηρυθῆς δένος, αἰεὶ πινάς πλέκων μηχράς. &c.

ἀπὲρ ἀγαθὸν μνημονεύσθαι γάμον] Ovidius.

Nomine coniugij dicto, confusa pudore

Sensi me totis erubuisse genis.

πεικυμίας] vt infra XVII. καὶ πεικυμίας

τὸ ἔπει τῆς αἰσάτης σαλβίαι.

μένον ὃ Φηγῆς] Virgilius.

Tantū inter dēsas vmbrosa cacumina fagos
Affidue veniebat : ibi hæc incondita solus
Montibus ἔσ' syluis studio cantabat inani.

πῶς κωδῖπῶν καλῶ] obuia vbiq̄ue exempla amantium, qui inscriberent nomina amicarum teneris arboribus, vt simul crescerent. Virgilius. Ovidius. Floridi antiqui. Adde solitos scribere cum elogio earum formæ. κωδῖπῶν καλῶ. λαῖς καλῶ. Lucianus, ἐν ἔρωσι, de illo qui Cnidiam Venerem deperiit : ἦδη ὃ πλέον αὐτῶ τῶ πάντας ἐρεθίζομεν τῶ τοῦχος ἄπας ἐχρασετο, καὶ πᾶς μετὰ καὶ δένδρα φλοῖος ἀφροδίτῶν καλῶ ἐκέρουεν. Aristophanes Acharnensibus,

ἰὺ δὲ τ' ἔρασης ἰὺ ἀνηθῶς, ὡς καὶ

Ἐν τοῖσι τοῖχοις ἐγραφεῖν, ἀπὸ λαῖοι καλοί. Vbi doctissimus scholiastes; ἴδον ἔρατων ἰὺ πᾶ τῶ ἔρωμένων ὀνόματα γραφῆν ἐν τοῖσι τοῖχοις, ἢ δένδροις, ἢ φύλλοις, ἔτι τῶς ὁ δεινὰ καλῶς. καὶ παρὰ καλλιμάχῳ.

Ἄλλ' ἐν δὴ φύλλοις κεκομμένα ῥόσα φέροιτε
γραμμάτα, κωδῖπῶν ὡς ἐρέοισι καλῶ.

καὶ ἐν τοῖς σφηξίν, Ἰών πρῶτα ψε, κήμος
καλός. Vbi habes & de hoc amantium
more, & versus Callimachi, ex quibus
transtulit noster; e quo certe & alia ha-
bet in hac epistola quæcumq. grádiora;
sed periit nobis Callimachi carmen
de Acontio.

πρὸ τῆς πασαύδος] Scholiastes Theo-
criti. Ὅν ἔπιθαλάμιον ἄδοισιν αἱ παρθέναι πρὸ
τῆς θαλάμου, ἵνα τῆς παρθένου βιαζομένης ἴσθαι
τῆς ἀνδρός ἢ φωνὴ μὴ ἔξακουῖται.

τῆτο δὴ σαπφοῦς] nescio an id intelli-
gat quod exstat apud Longinū, scribitū
Veneri, cuius initiū, ποιικλοθροῦ ἀθανάτ'
ἀφροδίτα. Sed & alia quedā sunt in Sap-
phus fragmentis, quæ ex Epithalamio
sumta videri queant. Paulo ante lego,
ἢ πρὸ ὕδατος. Mox scribendum, πρὸς ἐκ-
φορὰν ἀπὸ τῆς νυμφαγωγίας.

ἐν ἑσφηλε] Scribe, ἀνέσφηλε. conualuit.
in Axiocho : καὶ γὰρ ἤδη πολλάκις αὐτῷ γέροντι
συμπλώματος ἀνασφῆλαι.

στυγῆματος τῆς ψυχῆς] scribe, τῆς τυχῆς.

χρῆσιμότητος] rescribe, χρῆσιμότητος. In-

cinebat canticum vna e virginibus; ad
cuius singulos versus saltabat chorus
præeunte τῇ διδασκάλῳ, quæ & χοροδιδά-
σκαλος. Rursus alius quidā cymbalū ap-
tabat ad canticum. de saltatione infra
ad epistolam xxvi. Mox lege, Ἐν μῦθῳ
χρυσῶν. Item ἐν ἀπεικίῳ.

χρυσόπολις] nō miror passim damnatā
hac lectionē à doctis, certatimq. substi-
tuisse quæq. pro arbitrio q. lubitū cuiq.
Idē accidisset mihi, nisi incidissem in
Ioannē Tzetzē, qui vnica fax huic loco;
πῶσαν καλοῦσι δὲ πῖνα χρυσόπολι τῇ κλήσῃ,
ἢ τῆς χρυσῶν τῆς καταρῶν χροῦ μὲν τοῖς φύλλοις
δέχεται, καὶ χρωννύει πρὸς βάλτος βεβαμμένη.
ἀπὸ δ' ἐστὶ κίονος χρυσῶς, ἢ δέχεται τοῖς φύλλοις.
Herba est quæ sincerum aurum foliis
accipit & colorem imbuatur; in since-
rum respuit.

X I.

Ἰδοὺ μισθᾶκιον ἀπορεπῆς] Plautus Milite:
Ergo mecastor, pulcher est, inquit mihi,
Et liberalis. vide cesaries quam decet:
Na illa sunt fortunata quæ cū illo cubat.

quæ hic expressit: ἰχθυή δὲ καὶ ἡ κόμη. Et postea; μακαρία ἡ συσκοιμωμένη τέτω. Et illud Plauti, *Amant te omnes mulieres.* quod infra, καὶ πᾶσαι μοι δοκῶσιν ἐραῖ αὐτήκα τῷ μαιρακίᾳ.

πλάττεισθαι (ὡς ἐρατῆς] vidi qui legent ἔρωτας. At certum est scribendum ἐρμαῖς: qui efficti olim ad vultum Alcibiadis. Clemens Alexandrinus, ὡσπερ αὐτὸ καὶ οἱ λιθοξόοι (ὡς ἐρμαῖς ἀπὸ τῆς ἀγκυβιάδου ἀπέκασον. e quo Arnobius lib. VI.

ὁ ἐπιγυρῶν] lego, ὁ ἐπιγυρῶν. Plauto: ὁ πᾶν ἀγῶνα, ἐπιγυρῶν δέ. Idem in Phædro in laudibus ponit ὁ ἐπιγυρῶν, vt contra in culpis ὁ σιμόν. vide infra Epist. xviii. vbi ἐπιγυρῶν ὁ βασιλικόν.

διρμητέροις ὄμμασιν] Alciphron: μακαρία φιλότης, ποῖς διρμητέροις ὄμμασιν εἶδον ἐκείνῳ αἱ χάρειτες, οἳ ἐρατῆν ἔχον μακροκλείδῳ. Infra Epist. xviii. μαγιστῆρον διρμητέσιν ὄφθαλμοῖς εἶδεν ἡ τύχη.

XII.

Ὁ ποῖς ὁ πλάστος] διωξίγραφος, Luciano

ἐν τῷ αὐτῷ οἴκῳ. λεπτός καὶ δὴ ρυθμός, infra Epist. xxvii.

ἐτίρας μὲν γὰρ] Scribe, ἐπαίρας μὲν γὰρ ἡ πυθίας ἔχον τὸ βίον, ἀπλότητα δέ. Pythias nomen huic mulieri. in fine iurat gratias Pythiadis. Mox etiam legendum ἐπαίρα pro ἐπέρα, proclui sæpe errore. Paulo ante scribe, ἀπάρτα τῆς τάξεως βελτίω τῷ βίῳ.

δῶρον δὲ ὅτις δῶ] ex oraculo veteri tranfit in proverbum. Id est apud Strabonem lib. vi.

ὁρῶν δὲ ὅ, τι δῶ τίς ἐπαίνει. & apud Græcos paræmiographos.

καλοῖς] Gregorius Eudoxio: καλοῖον ὅτι καλοῖον ἰζαίειν καὶ τῆς παρρησίας ἀκούεις. Et sane ita inter se amant, vt ad vmbra ipsam suam, si se in aqua viderint, tanquam ad coniugam adsidant. Ioannes Tzetzes.

οἱ καλοῖοι φιλάλληλοι, καὶ τῷ παρῶν ὁ γῆρος, ὡς εἴωθε χεῖρας ἔλαγον ἐν πηλὴ λεχθυσίᾳ πρὸς τὴν σικαίαν τῆς αὐτῆς καλοῖος κρατήσης ναρκίως ὄντας ὡς φιλοσοφίας.

quod & notant Græcorum parcemiæ.

ἀντιλέγει τούτων] Ouidius:

*Quæ quum ita pugnaret tanquam quæ
vincere nollet,*

Victa est non ægre proditione sua.

Et passim veteres.

ἡδὲ μῆλων] dele ὁ ἡδὲ, ortum ex repetitione τῆ ἡδὲ, qualia multa errantur.

ὁ πῆδημα] idem dicunt πάλμα & παλμών: unde & fortuitum suffultum παλμών dicunt, quem salissationem Latini, e quo ominata superstitio veterum. & vetita Christianis primis τῶν τήρησι παλμών. Rescribenda ea vox glossis Philoxeni, in quibus, *Sagatio παλμός*, male. nam ad hanc salissationem respexit, non ad iactationem e lago.

ἀνατέπει] pro ἀποτέπει. non placent qui rescribunt ἀνατέπει.

ἡμέρα μοι πᾶσα] Φύλαρχος γὰρ φησι πῶς σκῆπας μὴ ὄντας καὶ τεύδην ἀγὰν τιῶν Φαρέτρας. καὶ εἰ μὴ ἀγύπτως τύχοιεν τιῶν ἡμέρας ἐκείνων διαγόντες, καὶ δέναι εἰς τιῶν Φαρέτρας ψήφου λυκῶν. ἕξι ὀχληρῶς, μὴ γαρ. ὅτι
ποιῶ

πῶν ἡδὲ ἀποθησκόντων ἐκφέρειν τὰ Φαρέτρας, καὶ Σριθμῆν τὰ ψήφους. καὶ εἰ μὴ ὄντως πολλὰ λυκῶν, διδαγμαὶ τῶν ὄντων ἀποθησκόντων. ὅθεν καὶ ἡ παροιμία.

τούτων φίλος] rectus erit senarius si scriberis.

Φίλος τούτων, ὅσοι ἔσονται ἐναντίον.

Propertius:

Quantū oculis, animo tam procul ibit amor.

Τηλοδ φίλοι γάροντες ὅσα εἰσὶν φίλοι.

Pro ἔσται legendum ὅρα quis non videt?

ἀποτίσιν] Homeri est Iiad. ↓. & legendum hic, ἴκοντο, ut in Homero.

XIII.

Ὡς καὶ τέχνη] scriberat olim Agathos;

Τέχνη τύχῃ ἐτερξέ, καὶ τύχη τέχνῃ.

Sed iuvat quoniam de fortuna & arte sermo incidit, illustrare Sallustij locum è priori Epistola ad C. Cæsarem de Republica ordinandâ, libello sane aureo. *Populus Romanus*, inquit, *antea obtinebat, regna atq. imperia fortunâ dono dare, &c. quæ locū nunquâ bene interceptū vidi, neq. inueni q. intelligeret.*

At dispungas vti feci, clara & recta sententia: Credebant antea mortales fortunam esse, quæ regna, honores, opes largiretur. & credebant duabus de causis: prima, quod indignus quisq. diues, honoratus, potens. altera, quod vix quisquam perpetuo ijs bonis frui visus. Sed postea contra esse didicere; fortunam sibi quemq. suam fingere. Postquam hæc scripsi, prodiit doctissimi ac diligentissimi Ciaccionij Sallustius; e quo disces hoc amplius, legendum e libris, *Pro vero antea obtinebat regna atq. imperia fortunã dono dare. nã quæ ille & Latinius mutant, non sequor.*

ἐπεὶ ῥήϊω μακρὸν] Plato III. πολιτ. μακρὸν
ὅτι παροίμιον τῶν ὀπιθουμιῶν τι ἀκούσαι.

ῥηεῖ κληῖς] nomina mutat pro arbitrio. Nam idem olim de Antiocho & Seleucho scribitur. Appianus Syriaca. Plutarchus Demetrio. Valerius Maximus. Vide & Galeni libri *περὶ τῶν παροινώσεων*, qui habet multa illustrando nostro.

Et Apul. Milesia x. vbi nouerca *languore simulato vulnus animi mēitur in corporis valetudine.* & Galenus dicto libro.

Ἐστὶν ὁλως ἀρρώστια] legendus Heliodorus lib. III. hist. Æthiop. qui multa prorsus his similia, vbi Chariclea amore ægra.

ἀρρωστικῶς] Omnino legendum, ἀρρωστικῶς, siue ἡρμακῶς. aptata digitis arteria. quod ante dixit, *ὡς δακτύλους τῶν σφύγγων παροινώζων.*

ὅτι τρίτον τῶν σωτηρίων] quia bis iam venerat, vt dixit, tertiam visitationem referuauit saluti dandæ. Est autem *παροινώδης λόγος*, ὅτι τρίτον τῶν σωτηρίων, à more solenni libandi tertij poculi Ioui seruatori. Pindarus Isthmijs. Plato in Charmide & III. Νόμων. Æschylus. Sophocles. Proclus.

σωτηρία τῆ ἀνδρα] ita solent ægroti medicos. Lucianus *ἐν ἀκούποδι.*

ὁρῶς με σωτήρ, καὶ πάλιν σωτήριον.

Item: *ὡς τερ, τί ποιῆς; μὴ τὸ χροῖς σωτηρίας.*
Et in Aristidis *ἰεργῆς λόγους* sæpe. Helio-

dorus: *πρός σε δὲ ἐγὼ δρομαῖος τ' ἐμὸν κ' ἰσ-*
τήσα, καὶ θεόν.

θεοπαρέπειαι] non potest ferri. Scribe,
θεραπέαι.

ταῖς οικείοις] Pareto *legi quisq. legem san-*
xeris. Quod quisq. iuris, &c. apud I. C. tos.

χαλεπή μὲν ἢ ἀήθεις] fortean rescriben-
dum *ἀήρεσις*. Cic. *Offic. III. primum mini-*
ma de malis. Item: *non solum ex malis eli-*
gere minima oportere.

XIIII.

φιλομάτιον] volebant, *φιλοσμάτιον.*
Verius est *φιλήματιον*: deminuto voca-
bulo ἀπὸ τῆς *φιλήματος*. Nomen id mu-
lieris meretricis in Plauti *Mostellaria*,
& Luciano, *ἐπαμεικτοῦ ἀγαλόγωνιβ.*

ὄσθ' ἐπ' αἰσῶν] lege, *ὄσθ' ἐν.*

Ξυροὶν εἰς ἀκόντω] ὅτι τ' *παρασηκόντων* πῶν,
aiunt Græci, quos sequi debuisset Eras-
mus. Sed sane hic *Ξυροὶν εἰς ἀκόντω* nihil
aliud est quam acutum ad cotem, vt
dicimus rectum ad amussim.

ἀσιζόμενον] melius *ἀσιζόμενον*, hoc enim
malo quam *ἀπιζόμενον*. At *κρωβύλου ζῦγος*

notū e proverbio. Imitatus Apuleius
Miles. v. Iugum sororium consponsæ factio-
nis. Achilles Staius lib. v. *ὦ ζῦγος κατ'*
ἐμὸν γηέτων ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς. Sic bigam,
trigam, quadrigam Latini.

πρότα θεῖα ὕμνετα] Inueni hanc par-
æmiam in vno Apostolio: *πρότα θεῖα*
ὕμνετα, ὅτι τῶν ὑπόρων. Δεῖσθαι τὰ γυναι-
κῶν. ἀπέδακρυ ὅ οἱ μὲν παιδιᾶς εἶδος τι. ὑπό-
ρος ὅ παρμιωδῶς λέγεσθαι ὅτι τῶν ὄσθ' α-
λβουμένων παχέως ἢ κειν ἢ ἀπαλλάττεσθαι. Qui
aut hinc corrigendus, quod Casaubo-
no nostro magis placet, aut ex eo no-
ster.

XV.

Ἐκμαρτίσης αὐτῶν] volebam *αἰσῶν*, quæ
amatorie illum sauciarat. In Epistola
sequenti: *καὶ τῆς ἀιδουμένης τὸ βλέμμα δει-*
νῶς ἐκμαρτίον ὅν ὀρθῶς ἐραδίτα. In Platonis
disticho:

ὦ ἐμὸν ἐκμύνας θυμὸν ἔρωπι, δῖον.

Sed Casaubono verius visum, *ἐκ-*
μάρτις ἐπὶ αὐτῇ.

Historia autem hæc in pauciora verba

contracta apud Plutarchum *ὡς τὰς αἰετῶν
ζωαῖκων* *ἄρειος*.

Ακοντί] vidi qui rescriberet *ἐκοντί*, pro
vltro. At certum est scribendum, *ἀκον-
νί*. Salmacida spolia sunt *τὰ ἀκοννί σκυ-
λαθῆντα*. *sine puluere*, Horatio & Gellio.

μῦσα] lege, *μυοῖς αἱ πόλεις*.

Φύσῃ τε καὶ κάλλει] scribe, *Φύσῃ τε καὶ
κάλλει τῆς ἀφροδίτης*. simile illi in prima.
*ὅ μ' ἔδνημι ἄργησεν ἢ φύσις, κάλλιστα ἢ πρῶτον
ἐκόσμησεν ἀφροδίτη*.

τῆς θεῆς ὅ πρῶτον διεπούσης] Virgilius.

--- ponuntq. *ferocia Pœni*

Corda, volente Deo.

ἢ *πεφύτω*] melius, *φανείση*. ἢ *πεφύτω*
accipio vt solet ἢ *ταχίστην*, *ἑπιρρηματικῶς*.

φιλόπαιδος] imimo *φιλοπάτριδος*.

Φύσιν γδ] rescribe, *Φύσῃ γδ*. infra II. XII.
Φύσῃ γδ αἱ ζωαῖκες, &c. Et sup. Epist.
*Φύσῃ γδ ὁ ποιῆς ὅπλαστος ὡς καὶ τὰς ἀκοσμήτους
οἶδε κοσμήν*.

εἴτε μοι] Plutarchus, *ὡς οὖν ἀμφοτέραις ἢ
πόλεσι δόξα καὶ τιμὴ τῆς Πιερίας, ὡς καὶ τὰς
Μιλησίων βίχασθαι ζωαῖκας ἀχρηνῶν, ἕτως*

ἔργῃ αὐτῶν ὡς ὁ Φρύγιος ἠεὶ ἄσθι Πιερίας.

XVI.

ἔρανε] soliti amantes cœlo, terræ,
saxis, & ceteris inanimis narrare suos
adfectus. Sed hoc nihil in rem præsen-
tem. Omnino scribuntur fuit, *ἔρα δού-
την*, pro *δούρασι*. nec mulieribus nec viris.

ἔρα] notavi rescribendum *ἔραως*, quā-
uis & illud dicatur, sed poetis; vixq. est
vt hic liceat. Mox scribendum *ἐκλαλαῶν*,
ecfatus, quod postea *ἐκφύωαι*.

μηνύομαι ταχύ] hec vero quid sibi ve-
lint, alij explicent; mihi tenebræ.

τῶν ἑρῶν ἀμυγνῆν] Ouidius: [*laxa,
Proditæ sunt, memini, tunica tua pectora
Atq. oculis aditum nuda dedere meis*.

ἐν τῶν ἑρῶν] *τὰ μεταξὺ τῶν ὀδόντων, ἑρ-
μί*. Pollux lib. II.

ἔτω περσοφύσα] Lucretius:
*Quod petière premūt arcte, faciuntq. dolorē
Corporis, & dentes illidunt sæpe labellis,
Osculaque adfigunt*. ---

ὡ φιλότης] blâditæ, etiam ad viros. So-
crates in Phædro. Synesius. Lucianus, &c.

ἔρωσι. & alibi sæpe.

ποιῶτον] scribe, ποῶτον. tantum tibi dicemus. vt supra II. καὶ δὲ ἀπεκρίθη ἐν κεφαλαίῳ τοῦ ἀλεξίου. & infra XXIII. ποῶτον δὲ ἀπεκρίθη. Plautus Mercatore:
I. Hoc memento dicere. nunquid amplius? Tantum est. ---

XVII.

ὡς ὕδωρ] forte legendum, ἀνάρρων.
 Μοχὸπιτυχῆς, quod idē est cū ἐπιβουλοῦς.
 κύρβις κακῶν] prouerbialis sermo. Græmatici Græci. κύρβις κακῶν, παροιμία. σφριδὶς εἰσὶ πρὸ ἀθλων αἰσῶν τε τράχωνοι, ἐν αἷσι τοῖς νόμοις ἔγραφον, καὶ τὰς κτ' τῶν ἀδικημάτων τιμωρίας ἐποίησαν. ὅτι τῶν ποίνων σφριδρα πονηρὰν ἢ παροιμίαν.

ἦχος ἐπ' ἀκρων τῶν χηλῶν]. Theocritus.
 ὕμματι μιδρῶντι ἦχος ὃ οἱ εἶχετο χεῖλος.
 Heliodorus: πρὸς ταῦτα ἐμειδίασεν ὀλίγον ἔχον βέβιασμένον, καὶ μόνους τοῖς χεῖλεσιν ὅτι τρέχον.
 ῥαῖς γὰρ ὕδατος] πέτραν χειλαίῃ ῥαῖς ὕδατος ἐδελεχεῖν. Lucretius lib. I.

Stillicidi casus lapidem cauat. --- Et lib. III. Nōne vides etiā guttas in saxa cadētes

Humoris longo spatio pretundere saxa.
 Ouidius: *Gutta cauat lapidem.* ---
 ὃ δὲ λέει] Eadem translatione Ouidius:

--- *Semper tibi pendeat hamus.*
 χεῖρον ὃ ἔχ' ἀπεκρίθη] Theocritus.
 --- ἐς ἑῖλω πειρώμενοι ἦλλον ἀχαιοί.
 κεινὴ ναῦς] Cicero, *In eadem es nauis.*
 Epist. II.

XVIII.

Ἀρχῆς] scribe ac distingue, ἀρχῆς ἀκομψῶν, ἐπιμυθῆς ὡς ἄρε πῶν. Ἀκομψοὶ non sunt incomiti, sed inficeti. Infra XXIII. καὶ τίς ἀναφρόδιτον, βδελυρόν, ἀκομψὸν τοῖόνδε ποιεῖ.
 ῥαῖ κυνα] scribe, ῥαῖ κυνα. Nobilitas canibus Spartanis. Nonnus Dionysiac. XVI.
 ἄξομα ἐν σπάρτης ἐτέρις κύνες. ---
 Virgilius: *Veloces Sparta catulos.* --- & alij passim. Mox scribe μεταγῆς.

Ταπάλου ἡμισυρῆς] παροιμιώδης λόγος.
 Plato in Euthyphrone.
 τρώσθμ] scribe, ὀρώσθμ. Sunt autem hæc fere ad verbū e Platonis Phædro, vbi de senib. amatorib. adolescentiū.

τα δὲ δὴ ἐρωκλήων ποιῶν ᾧ δὲ μύθῳ ἠΐνας ἠδον-
 νας διδύεις ποιήσῃ ὅν ἴσον χρῶνον σιμῶντι μὴ ἔχι
 ἐπὶ ἔρατον ἐλθεῖν τῆς ἀφιδίας. ὁρῶντι μὲν ὅψιν
 ᾧρεσούτερον, καὶ εὖσα ἐν ᾧρα. ἐποκλήων δὲ τῶν
 ἄλλων ταύτη, ἃ καὶ λόγῳ ἐστὶν ἀκρῶν εὖσα ἐπι-
 περπές, μὴ ὅτι δὴ ἔργῳ ἀνάγκης αἰεὶ ᾧρεσκειμέ-
 νης μεταχρίσαται. Vnde vides qui re-
 scribenda hic postrema.

ἠλικα γὰρ δεῖ] & hæc ad verbum ex
 Platonis Phædro: ἠλικα γὰρ καὶ ὁ παλαιός
 λόγος τέρπειν τῆ ἠλικα. ἢ γὰρ οἶμα χρῶνον ἴσο-
 τῆς ὅτι ἴσας ἠδονας ἄρῆσα δι' ὁμοιότητα φιλί-
 αι παρέχεται. Vides hic legendum ἄρῆ-
 σα, non ἀρῆσα. Item δὴ pro δεῖ. ὁμοιό-
 τητα & ὁμοιότητα, vtrumque rectum, vt
 quod infra ἐμμεσῶτητα, pro quo Plato,
 ἐμμεσῶτητα.

καὶ ὁ μὲν τίς νέων] Communis locus,
 & tractatus à multis. Sed habent om-
 nes à Platone, e quo hæc ad verbum
 exscribita, Politic. v. ἀνδρὶ δὲ ἐρωτικῶν
 ἢ παρέπει ἀμνημονίῃ ὅτι πᾶντες οἱ ἐν ᾧρα ὅν
 φιλόπαιδα καὶ ἐρωτικῶν ἀμνηγήπη δάκνοισι
 καὶ κινῶσι, δόκτωτες ἀξιοί ἐστὶν ὅτι μὲν γέρας τε

καὶ τῷ ἀσπάζεσθαι. ἢ ἔχῃ ἔτω ποιήτε ᾧρεσ
 τῶν καλοῖς. ὁ μὲν ὅτι σφῶς ὅτι χαίρει κλη-
 ρεῖς ἐπαμνησεται ὑφ' ὑμῶν. τῷ δὲ ὅ γρῶπον
 βασιλικὸν φατε ἐστὶν. ὅν δὲ ἀφ' ἑμέσου τῶν
 ἐμμεσῶτητα ἔχῃ. μὲν γέρας δὲ ἀνδρικοῖς
 ιδεῖν. λουκοῖς ὅ γρῶν παῖδας ἐστὶν. μὲν γέρας
 δὲ καὶ ποιῶμα οἶον ἠδονας ἄλλῃ ποιήμα ἢ ἔρα-
 του ἀποκρεῖζομένῃ τε καὶ δι' ἄρῆσας φέρον-
 τος πᾶν ὠχρότητα, ἐὰν ἐπὶ ᾧρα ἦ. καὶ ἐπὶ
 λόγῳ πᾶσας ᾧρεσφάσας ᾧρεσφασίζεσθε, καὶ
 πᾶσας φωνὰς ἀφίετε, ὡς μὲν δὲ ἀποβάλλ-
 λειν τῶν ἀνδρῶν ἐν ᾧρα. εἰ βέβα, ἔφη, ἐπὶ
 ἐμοῦ λέγειν ᾧρετῶν ἐρωτικῶν ὅτι ἔτω ποιῶσι,
 συγχρῶν τῷ λόγῳ χρίειν. τί δὲ, ἠδὲ γὰρ. τῶν
 φιλοῖνοις ἢ πᾶν αἰτῆ ταῦτα ποιῶντα ὅρας;
 πᾶντα οἶνον ὅτι πᾶσης ᾧρεσφάσας ἀσπάζο-
 μένοις; Vides totum locum, e quo no-
 fter exscribitus. Sed & illud Plutar-
 chi ἐν τῷ ᾧρετῶ ἀκρῶν. οἱ γρῶν ἐν ᾧ-
 ρα πᾶντες, ὡς φησὶν ὁ πλάτων, ἀμνηγέ-
 πη δάκνοισι ὅν ἐρωτικῶν, καὶ λουκοῖς μὲν γρῶν
 παῖδας ἀνακαλῶν, μὲν γέρας δὲ ἀνδρικοῖς, καὶ
 ὅν γρῶπον βασιλικὸν, καὶ ὅν σιμῶν ὅτι χαίρει,
 ὅν δὲ ὠχρῶ ἀποκρεῖζομένῃ μὲν γέρας αἰ-
 σπάζεται καὶ ἀγαπᾷ. δὲ γὰρ ὅτι ἔρατος ὡσπερ

ὁ κίπτος αὐτῶν ἐκ πάσης ἀνάδυσσιν παροφάσεως.
 Idem libro, πῶς δὲ τις δὲ κρ. τ' κελ. τῶ φίλῳ.
 ὡς πού κ' Πλάτων φησὶ ἐν ἐρωτῆν κ' ἄλλα κ' τῶ
 ἐρωτῶν ὄντα τ' μὴ σιμὸν καλῶν ὅτι χαρῆν, τ' ὅ
 γούπον βασιλικόν, μὴ αἰας ὅ ἀνδρικοῦ, λυκοῦ
 ὅ θεῶν παῖδας. ὅ ὅ μὴ γέροισι ὅλως ἐραστοῦ
 παροφάσεως εἶ) ἄπο κρείζομένῳ καὶ ἀκόλως
 φέροντος πῶ ὡ γέροισι. Theocritus in ean-
 dem sententiam :

--- σύρας καλέοντι τὸ πρότερον,

ἰγρὰν, ἀγρόκαυσον, ἐγὼ ὅ μόνος μὴ γέροισι.

Lucretius fine libri III.

*Nigra μὴ γέροισι est; immunda ἔσ' fetida
 ἀκοσμος; Cesia, παλλὰ δὲ σὺν; νεύοσα ἔσ'
 lignea, δρυαία. &c.*

μὴ γέροισι] in Platone, μὴ γέροισι.
 falso. Malim quod in Plutarcho, μὴ γέροισι.
 idq. & hic & in Platone reponendum crediderim.
 Mansit in Lucretio: & credūt docti fuisse idem in Theocrito.
 Habes & in Phēdro Platonis. Quod sequitur, in Platone
 sententia hæc est, nomé hoc à nullo alio fictū, quam ab
 amante imminuente verbis pallorem,

quem iam ipsi persuaserat adfectus esse
 leuiorem. At hic paullo aliter, vt solet
 quamuis mutatis superioribus retine-
 re verba ex auctoribus minus conse-
 quentia. Legendum tamen πινός' ἀμυγ, vt
 in Platone. Melichrous nomen credis
 à quouis alio fictum potius quam ab
 amore tuo. ποίημα, quod hic & in Pla-
 tone, idem est cum eo quod in Plutar-
 cho, παροφάσεως.

δὲ φιλεραστῆς] lege δὲ φιλεραστῆας. Mox
 vno verbo scribendum γεωρήσασα μὴ.

XVIII.

Ἀπέστησεν] abduxit ab arte & à scena;
 scilicet, quia duxit domum. Nota-
 bis, ἀπέστησεν μουσουργόν, pro ἀπέστησεν ἀπὸ
 τῆς μουσικῆς ἐργασίας. vt docere pictorem ἔσ'
 librarium, in Pandectis, pro docere pi-
 cturam & librariam. in l. si nautem, &
 l. seq. de rei vendic. Varro; equus tradi-
 tur magistro, vt equiso doceat tolutum. Sic
 Martial. discere citharædum, pro citha-
 rædicam;

Fac discat citharædus aut choraulas.

quod mutandum non fuit. Vetus interpretres Iuuenalis: *Didicit à patre luxuriosus & gulosus.* Similis *ἡλιωσιμὸς* in l. patronus qui operas. §. item plerumque De oper. libert. *Medici seruos eiusdem artis libertos perducunt*, id est, perducunt ad libertatem; vt in Priapeis:

--- quot nocte viros peregit vna:

id est, fecit vt essent viri, vt fungerentur officium viri.

ἐφερόνιον] rescribe, *ἀφερόνιον*.

Ἄλλὰ ἀφρονος] scribe *Ἄλλὰ φθονος*. Inepta superstitio veterum, vt & sperantes magna deprecarentur inuidiam. Adrasteæ metu, quod notauimus supra, & rursus si quid mali edicerent, id vt auerterent simul verbo, ne noceret. Vnde illa, quod Deus omen auertat; quod minime ita sit. Plena exemplorum omnia. Insigne illud Ciceronis, qui ne malum quidem Reip. nominare vult, sed ad alias Respublicas orationem auertit. II. de Officijs: *sin qua necessitas huius muneris alicui Reipublicæ*

obuenerit; malo enim alteri quam nostræ ominari; neque tamen de nostra, sed de omni Republica disputo: quod maluit, quam adscribere fuetum carmen, quod dii auertant. Simile apud Lucianum, sed cum solita illi homini *ἑρωνεία*, *εἰ τῶς*, *πῶς δὲ συγγραφεύς*. *ἴν' εἶποτε πόλεμος ἄμνος συγῆ*, *ἢ Κελτοῖς πρὸς Γέτας*; *ἢ Ἰνδοῖς πρὸς Βακτριεῖς*. *ἔγδ' πρὸς ἡμᾶς γὰρ τοι μῆσσει ἀνπίς*, *ἀπὸ τῶν ἡδὴ κεχρημένων*.

εἰ ἀπόφασις παίδων] solēnis formula legitimi cōiugij, liberū quæsendū gratia. Nō excscribo quæ passim collecta in eā re.

τῶς γδ μετακείμενον] nominis mutandi causæ diuersæ; præcipua ubi tollenda ex animis hominum opinio abiectiois ac vilitatis, cui rei nominis mutationem apud plebē multum valere quotidianis exemplis videmus. Persis id moris fuisse Ctesias tradit, quum ad regnum venirent; sed enimuero his tantum, qui educati à iuuentute alia spe quam vt essent reges; vt Codomarus, qui Ocho mortuo

Darius dictus, adsumto nomine regio, vt deleret opinionem iniuste occupati regni. Causa eadem cur relatis in deos mutetur nomen, quia priori nomine vix est quin habeantur semper pro mortalibus, vt Matuta, Palæmon, Quirinus. Eadem ratio hic valuit: Cognita mulier priori nomine pro scenica aut meretrice, vbi nubsit primario viro, mutat nomen vt alia esse credatur. In adoptionibus idem fuit, vbi adoptatus plebeius in maiorem familiam, & nomen clarius. Cicero II. de Legibus: *quasi in familiam patriciam venerit, amittit nomen obscurius.* Itaq. Claudius patricius adoptatus à Fonteio plebeio non mutat nomen. Idem, vbi mutata ciuitas: vt L. Tarquinius Priscus, ex Lucumone; Cælius ex Cæle Viuenna; Appius Claudius ex Atta Cluso. Artemidorus: *καὶ ὁν ἕξω ἐτυχε ἰσωμεῖον πολιτείας, καὶ ἕτως ἀφῆρεθῆ τῆ πῶς τέρου ὀνόματος τε καὶ ἀξιώματος.* Ita Cn. Pompeium Philonem habes apud Cicero-

nem

nem Verrina VI. & Cn. Sulpitium Olympum, Verrina III. qui à Cn. Pompeio, & Cn. Sulpitio adepti ius ciuitatis: sicuti & serui manumissi adsumere nomen dominorum, vt agnoscerentur liberi. vnde nota, liberorum nomen & cognomen habere, in l. quum precū. C. de liber. causa. Et tria habere nomina, in Horatio, & Artemidoro V. LXXXII. Nam certe seruis vnum nomen; & recte Popillius Rufus liber in Hadriani rescripto, Institutionibus, de eo cui liber. cau. bona addic. quia duo nomina habet: neque obstant quæ à maximo Iuriconsultorum anquiritia contra: nam & in l. XXIII. de manumiss. dictus Gaius Seius, quia tum habebatur pro libero, & inscriptio quam adfert, in vrbis Romæ epigrammatis existat integrior: M. RHE-
NIUS. LIBER. XYSTVS. TI. CÆ-
SARIS. SERVVS. Sed hæc extra-
rem nostram. Hoc addo, mutationem
simillimã esse in Luciani Somnio, vbi

Q

Simon paupertinus vir, vbi hereditate apta fit diues, Simonidem se vocari iubet: Pontificum Romanorum nominis mutatio ab alia causa, quam veteres memoriae notant.

ἀμφιδέται] lege, ἀμφιδέαι, quo modo locuta omnis antiquitas.

φάσθαι ἴδεν] lege, φασίν: nam hoc ex auditione loquitur.

ἀπὸ ἄτα γ' οὐ] scribe, ἀπὸ ἄταχοῦ δ' ἐπὶ ταῖς γυναικωνίσι. Τραγῳδία, εὐαργία, Suidæ & Hesych. In fine legendum, παρῶσα.

XX.

ἐμβεβλημένοι] scribe, ἐμβεβλημένοι. incarcerati. Mox scribendum, φυλακίδη.

Ὀρύβατι] notum prouerbio nomen: Ideo ait φασίν, nam ita explenda lacuna. Præter alios Apuleius in Apologia: quis Eurybatus, quis Syphas, quis Phrinondas talem excogitasset? Mox scribendum, κλοπῆς, & τῶτα.

ἄλλ' ἂν πῶ καλῶ] aut scribendū, ἄλλ' ὅ πῶ καλῶ, pro ἄλλ' ἂν πῶ. aut, ἄλλ' ἂν πῶ καλῶ. Mox distingue, καὶ μὴ πῶ δίκην.

XXI.

γάμον] quod mox μῖξιν. Ita in his epistolis & aliis scribtoribus passim, ne quis legitimas tantum & solennes nubtias eo verbo signari putet. Nubere quoque ita Latini: eoque transferunt ad pecua omnia, quibus nubtiarum nihil cognitum nisi coitus.

ἔτα] omnino scribendū: ἔτα, δεδύχθω. vt infra xxv. καὶ τῆτο δεδύχθω. & duodecima secundi; ἔσιν, δεδύχθω, ἔδεν ἀμφιδάλλω.

εἰ γὰρ ἔτῳ σοι φίλον] περιμιώδης λόγος. Plato in Theæteto: εἰ ἔτῳ, ὦ θεόδωρε, σοι φίλον, ἔδ' ἔμοι ἐχθρόν, φασίν οἱ περιμιάζομενοι.

μόνης ἀξίωμα θεῶς] quod extrema linea amare vocat Terentius in Eunucho, vbi exponunt amoris gradus, videre, adloqui, attingere, suauari, & frui. Lucianus ἐπὶ ἔρωσι scalam sibi parasse ait Cupidinem; primumq. gradum esse visum, sequi tactum, siue adtætationem; dein modesta oscula; tum procaciora, e quis demum perueniri ad vltimum.

illud quod vocant gaudium: ἀλλ' ὡσαυτ
ἡδονῆς κλίμακα συμπηξάμενος ἔρωσ παρῶ τον ἔ-
ξ βαθυμὸν τῆς ὀφείας &c.

Ἐπιζόμενος] distingue: Ἐπιζόμενος ἐστὶ
ὁ γάμος. ἡ δὲ δὲ, βύρχεις, καὶ λίαν θυκλῆος γέρονε,
παρεφρονήθη. dum speratur nubtie, dul-
ces; vbi fuere, neglectui habentur.
querela hæc vbiq. obuia. cuius senten-
tia omnis ex distinctione clara; quo
modo peccatum sæpe. In Martiale;

Nullite facias nimis sodalem:

Gaudebis minus & minus dolebis.

Vix apparet argutia, quæ hæc est. Di-
cis te gauisurum minus, si nulli te so-
dalem feceris; at idem etiam minus do-
lebis:

Gaudebis minus? & minus dolebis.

Nam hæc molestia caussa fuit præce-
pto. ne necesse sit vnum sollicitum esse
pro pluribus. Cicero in Lælio.

XII.

Αἴτιον δ' ἔω] Plutarchus in Catone mi-
nore: ὅτι κινδυνὸν εἶναι Φιλῆν, μισεῖν, ὡς φησι
θεόφραστος αἴτιον εἶναι μισεῖν ἡμέας πολλὰ κίς.

αἴτια] pro ἀλγεία, quo nomine famu-
læ honestiores dicte.

καὶ πόθεν] Liuius lib. I. *querenti viro,*
satim salue? minime, inquit: quid enim
salui est mulieri amissa pudicitia?

καὶ τεχνικῶς] Credo legendum, καὶ
τεθνηκῶς ἀθυμία. desperatione mortuus.

εἴωθε γδ] Omnino legendum, εἴωθε γδ ἢ
βαρύτης ἐὰν ἀμύθησθαι δοκῆ κατὰ ἀλλεῶς. solet
molestia deprimi, ac deiici, si negligi
videatur. In Alciphrone habes in re si-
mili. εἴωθε γδ ἢ βαρύτης τὰς ἀμύθησθαι κατὰ
ἀλλεῶς. e quo habet hic noster, quem
ætate posteriorem esse vel huius epi-
stolæ titulus indicio est; qui non alte-
rius sane Alciphronis respectu, quam
sophistæ illius, præcipue quum iunctū
sit Luciani nomen, cuius ἐπιεικῆ ha-
bemus non secus quā Alciphronis. nā
ita solet, quum defunt causæ fingendo-
rum nominū ex ipso argumento, adsu-
mere inter se cōuenientia artificū pri-
scorū nomina: vt decima nona secūdi,
Archilochus Terpandro. qui vterque

musica clarus. Mox legendum, ἐδάκρυέ
 τι ἀπακλόν μεταγραφείς ὅτι γὰρ πρῶτα, καὶ τῆδε
 καὶ κείσε ὁ παρῶσωπον ἐξωθῶν, ἀποπέμπεται τὰ
 δάκρυα τῆς κρῆσίδων.

συκάζειν] scribe, σ' εἰκάζειν.

XXIII.

καὶ ὁ μὲν κακόν] respicit ad proverbiū
 e Græcorum mysteriis: ἔφυγον κακόν, βί-
 ρον ἀμεινον. at hic contra.

πιασσι] scribe πιασσί. confundit autem
 πιασσί, κύβας, ἀγραγάλοις, quæ diuersa
 omnia. ἤφθοι notæ sunt quibus signant
 quod quisque lucratus. Sed de tota ea
 re ad Nonium latius.

ὅτω] lege, ὅτω.

XXIII.

Οἱ κρυφαῖοι] scribendum κρυφαῖοι, &
 mox, εἰς δὲ οὖν δρασύτατος.

κέλλος ἀμαχον] scio κέλλος ἀμαχον in
 Suida esse pro eximia forma; sed hic
 malim ἀμαχον quasi ἑπιβήματα πικρῶς sumi,
 vt dicat vltro ac gratis præferri for-
 mam diuitiis, quod dixit paullo ante
 παρῶσα.

ἐκ κεκλώφωκος] ad verbum e Platonis
 Lyfide. ἡ μὲν γὰρ γριῦ ἐκ κεκλώφωκος τὰ ὄπτα, καὶ
 ἐμπέπληκε τῆς λύσιδος. ἀὶ μὲν δὴ καὶ ἔσσωπῆν,
 διμῶφεια ἡ μὲν ὅτι καὶ ἐξ ὑπὸν ἐργασίαις λύσι-
 δος οἴεσθαι τοῦτομα ἀκρύφω.

ἐμὲ γὰρ ὄδεν θάλλπει] Alciphron: ἐμὲ δὲ
 ὄδεν θάλλπει τι δόξα, ἀλλ' ὄν θελω δὸς τί μὲν χον
 δάματερ.

τῆς ὠτων] osculi delicatissimi genus,
 vt auriculis prehensis basium pange-
 rent. Pollux. Theocritus. Plutarchus.
 Clemens Alexandrinus. Plautus Asi-
 naria & Pænulo. Tibullus.

ὑπελθούσης] lege ὑπελθούσης. ὑπερ' ἑαυτοῦ,
 insinuare se ad aliquem vt eum illi-
 cias. infra prima secundī: ἡ δὲ μὲν οὖν
 πολλὰ ὄν νέον ὑπὸ ἡλθον ἐπαίρει.

XXV.

κηγεῖσα μεταπέμπω] Traiectio nu-
 merorū. Vocata à Pamphilo accersui-
 mus etiam sorore: scilicet, ego & Pam-
 philus. qualis illa Epistola III. τῆς ἀφ' ἑμῆς
 σίωεστα μὲν, scilicet ego & Limona. Sed
 verius est hic rescribēdū, μεταπέμπω μὲν.

ἀγλαΐσμα π δέριός] lege, ἀγλαΐσμα τῆς
δέρης. Lucianus *ὡεὶ τῶ οἴκου. ἢ ὡεὶ τῆ δερῆ*
λεπτός τις ὄρμος.

ὅ ὃ παραίντων] malim παραίντων, aut πα-
ραυντίνιδων : id est λεπτῆς πινος ἐαθῆς τις genus.
Pollux VII. XVII. καὶ μὲν τὸ γε παραυντίνιδων
δριφτανές ἐστὶν ἔνδυμα, ὠνομασμένον ἀπὸ τῆ πα-
ραυντίνων χρήσεως καὶ βυφῆς. Lucianus *ὡ ἐπαυρ.*
ἀφελόγεις. ὡεὶ ἡγέσιον, ὡεὶ ὄρμος, ὡεὶ παραυντίνιδων
ἔχουσα. & in libro ὡεὶ τῶ μὴ ῥαδίως πιεῦν
ἀφελόγη. καὶ ῥαβῶν Ἐραυντίνιδιον ἐκυμβάλισε.
Habet & in Alciphrone. *ὡεὶ δὲ ῥοχαΐα*
καὶ πειχνὰ παρβαλλομένη παραυντίνιδων ἀρχί-
νομα ὡεὶ φίλας. Aliud est παραυντίνων in Phi-
lostrati Epistolis. ὅ δὲ φυκίον, καὶ ὁ κηρός,
καὶ ὅ Ἐραυντίνων, καὶ οἱ ὅπτικῶν ῥοπιῶν ὄφεις, καὶ αἱ
χρυσῆς πέδα, θάιδος, καὶ ἀεισαγόρας, καὶ λαΐ-
δος φάρμακα.

μέση ἐμῶς τε] ex Platonis Symposio.
ὡς κατεκλήθη ἐν μέσῳ ἐμῶς τε καὶ σοῦ, ἵνα χερεῖς
ἡμᾶς ἀφελόγη. mox legendum, ὡεὶς ἀ-
ὡν.

καπαίνοντες ὡεὶ φίληματα] Achilles Sta-
tius II. in re simili. *ὡεὶ ἄλλῃ ὡεὶ*

πίνου ὡεὶ φίληματα. vbi & ἀποστολιμῶν
φίλημα id vocat.

Πάμφιλος δὲ μήλου μικρόν] ex Lucia-
πο, ἐπεικῶν ἀφελόγων XII. τέλος δὲ τῶ μή-
λου ἀποδακῶν, *παρκαύφας πωσ, θύσῳχας παρ-*
σηκόντισας εἰς ὄν κόλπον αὐτῆς, ὡεὶ ῥαβῆν γε
πειρῶντος ἐμέ. ἢ δὲ φίλησασα, μεταξὺ τῶν
ματῶν ὡεὶ τῶ ἀποδέσμου πῶρεῦσατο.

ἢ σίδηρος] affine illis Græcorum Pa-
ræmiis. ἢ ὡεὶ ὄν ἡλόν, καὶ πάπια ὡεὶ πάπια-
λόν ἐξέκρυσεν. *ὡεὶ τῶ ἰωμῶν δι ἀμῶν τῆμα-*
τος ἀμῶν τῆμα.

X XVI.

Πρὸς ὀρχηρίδα] elegans epistola, &
referens ante oculos pantomimorum
gestum ac morem, de quibus nos plu-
ra alias. Nunc dicam hoc tantum,
pantomimos Græco vocabulo dictos
Italiam, qui Græcis ipsis χειροτόμοι, quod
manibus omnia effingerent : nam ve-
rum est præcipuam illis artem in ma-
num artificioso motu, quamvis &
pedum, totiusque corporis ammini-
culo ad exprimenda omnia vterentur.

Id fiebat ita, vt repræsentarent notam
 quendam ac nobilem personam, in
 quam scribturn esset canticum à poë-
 ta: ita enim Latini proprie, quod Græ-
 ci *ὄρχημα*. Plinius. Macrobius. Eam
 personam primum veste ipsa refere-
 bant; vt in Velleio, *Plancus quum ca-
 ruleatus & nudus, caputque redimitus a-
 rundine, & caudam trahens, genibus in-
 nixus, Glaucum saltasset in conuiuio*, &
 cæt. scilicet, vestitu efficto in numen
 maris. Deinde saltantes ad numerum,
 manibus, pedibus, eorumq. ac totius
 corporis contractione, aut extensio-
 ne, singulos versus, singula verba can-
 tici referebāt. Macrobij ea de re caput
 integrum, dignissimum lectu, vbi de
 Bathylli ac Pyladis altercatione; ad
 quem te mitto, lector. Saltare id Latini
 dixerē, Græci *ὄρχεσθαι*, quod erat expri-
 mere motibus corporis verborū sen-
 sus: vnde apud Secundum in epistolis:
me non minus male saltare quā legere, quod
non intellexerē, qui rescriberunt,

notare. & apud Achillem Statium lib.
 III. *ἰκατεύθη με χεῖρ' τοῖς νύκμασι, καὶ πλὴν δέη-
 σιν δηλοῦν ταῖς χεῖρονομίαις. ὧ τῆ' ἀτυχημα-
 των. Ἐν Σπείων ὄρχησόμεθι.* Eiusdem Secun-
 di de Numidio Quadrato legenda E-
 pistola, & adnotandus Sidonij locus,
 quem mox excribam, de Caramallo.
 Item Apuleij in Apologia, & liber Lu-
 ciani *ἑὲ ὄρχησεως*, vbi plura de hac re.
 Iuuenalis:

*Chironomon Ledam molli saltante Ba-
 thyllo.*

Vbi vides vtrumq. Latinum & Græ-
 cum; *χεῖρόνομος* saltat. Idem rursus
 iunxit:

*Structorem interea, nequa indignatio
 desit,*

*Saltantem videas, & chironomonta
 volanti*

Cultello.---

Saltantē & *χεῖρονομῶντα*, prorsus idem:
 translati scilicet isti artifices à theatro
 ad conuiuium, vbi ad numerum salta-

rent & mouerent scissorium illum gladium; quod Petronius in eadem re dixit, *ad symphoniam gesticulatus lacerabat opsonium*. Scio imposuisse viris magnis locum Iuuenalis, quasi structor dictus fuisset etiam chironomon. At in eo scriptum est, saltantem & chironomonta *συνώνμως*, non structorem & chironomonta: quod nomen Carpo illi Petroniano non magis adstruit Iuuenalis hic locus, quam Sidonij ille alter quem addunt, *Inter Apicios & Byzantinos chironomontas*. Nam & ibi nihil aliud quam saltantes. Sed de tota ea re alibi latius.

πολύμναι] omnino ita distinguendum, & scribendum: *ὡς ἰδὼν ὁμοῦ ἡρώδης πολύμναι, ἀφ' ὧν τίτω ἔχουσι οἱ θεοὶ. ἐκείναι ἡμῖν, ὡς ἐφικτὴν, ὑποκρίνεις ὑπ' αὐτῶν κοσμεμένην*. Duo laudat in hac muliere, formam & artem: nam quod dixerat initio, fama celebratam ipsius ἢ *χάρι*, id postea ait, *μᾶλλον ἀγαμέ σε τῆ καλλιῶν*. Et in fine, *ὑπερφέρουσα καὶ τέχῃ καὶ καλλιῶν*.

Ideo hic forma ait referri Venerem, arte Polymniam; quæ scilicet & Lyricorum omnium princeps, in quibus καὶ ὑποκρίματα, & speciatim huius artis. Lucianus *ἠεὶ ὀρχήσεως· ἠεὶ πρῶτον δὲ μνημοσύνην, καὶ πῶς θυγατέρα αὐτῆς πολύμναι ἴλεων ἔχεν αὐτῇ ὑποκρίται*. vbi comode ad suum propositum notat Polymniam præsidere huic arti, quia memoria maxima opus pantomimis, quibus effingenda omnia quæ vnquam fuere. Cassiodorus Varior. III. LI. *His sunt additæ Orchistarum loquacissima manus, linguosi digiti, silentium clamosum, expositio tacita, quam musa Polymnia reperisse narratur, ostendens homines posse & sine oris adfatu suum velle declarare*. In Carmine de Musarum inuentis;

Signat cuncta manu, loquitur Polyhymnia gestu.

quod nō intellexere qui ad Rhetoricā retulerūt. Et hic versus docet Aufonij esse id carmē potius quam Virgilij, cuius ætas repertæ nuper arti nondum

attribuerat præsidem Musam. Et hanc intelligit Leontius scholasticus in Anthologia:

Θῆλεις ἐν ὄρχηθμοῖς κρατέφ φύσις, εἴζατε κούροι
μοῦσα ἔη αὐτῆ τῶν ἔθεντο νόμον.

ἢ μὲν, ὅτι ἀφ' ἧς κινήσιος ἄρετο ρυθμοῖς.

ἢ δὲ, ὅτι τῆς τέχνης ἦλθεν ἐς ἀκρότατον.

ὡς ἐφικλόν] quia de immortalib. loquitur, ὡν τὰ γε ἀνηθείς εἰκόνας ἀνεφίκοις εἶ) τῆ ἀνδραπύτη μιμήσει, ait Lucianus ἐν τῷ ἀεὶ τῶν εἰκόνων.

πρὸ αὐτῶν κοσμηθῆν] vt Epist. xx. καὶ τῆς ἀφροδίτης κοσμηθεῖσα. Et in prima: λαίδια κάλλιστα πάλυτων ἐκόσμησεν ἀφροδίτη.

ὀνομάσω ῥήτορα] Omnia hæc ex supradicto Luciani libro ἀεὶ ὄρχηθμοῖς. ἢ μὲν ὅτι ῥητορικῆς ἀφέρηκεν, ἀλλὰ καὶ τῆς μετέχῃ, καὶ ὅσον ἦθους τε καὶ πάθος ὅτι δὲ κινῆ ἔστιν, ὡν καὶ οἱ ῥήτορες γλιχοῦται. ὅτι ἀπὸ ἀλλὰ καὶ δὲ καὶ γραφικῆς καὶ πλαστικῆς. Et quod mox de Proteo, est ex illis. ὁδοὶ γὰρ μοι ὁ παλαῖος μῦθος καὶ ἀφροδίτα ὅτι ἀργύριον ὅτι ἀμφοῖ ἢ ὄρχηθῆν ἵνα γλυεῖται λέγειν. Iam illa quæ

in fine, etiam graues ac serijs occupatos debere huic spectaculo tradere se, ex eodem Luciano, cui totus is liber scribitur, vt doceat spectandos pantomimos etiam philosophis.

ὑπορχηθῶν] cantica, ad quæ saltare choros olim fuit in vsu, dicta ὑπορχήματα, cuiusmodi multa scribita Pindaro veteres Grammatici docēt. Tandem inuenta pantomimorum saltatione proprie ijs accommodatum hoc genus cantici, cuius, vt dixi, singula verba exprimere illi debebant suis gestibus, vt illud apud Macrobiū, ὁ μέγαν ἀγαμέμνονα, quem Pylades crectus in primores pedum digitos ingentem velut metiebatur; Bathyllus contractum & cogitabundum referebat. Inuenta autem saltatio hæc sub Augusto. Tacitus. Suidas. Vide quæ ad Tacitum doctissimus Lipsius, & adde Lucianum, qui in ea re disertus auctor.

ἀνέστηκε τὸ ὄρθος] vt solet quum quid placet. Propertius:

Stantiaq. in plausum tota theatra iuuet.
 Arnobius III. *Conclamant & adsurgunt*
theatra, caueæ omnes concrepant fragoribus
atque plausis. Cicero in Lælio; *stantes*
plaudebant in re ficta. quod non alio tra-
 hendum: nam verum est stetisse olim
 in theatro, non sedisse. Tacitus, Va-
 lerius, alij. Sed Pacuuij ætate iam se-
 debant, vt ex Plauto videre est, qui in-
 currit in eadem tempora.

διηλείται καὶ ἑκάστον] fieri id amat in
 omnib. spectaculis: Apuleius Florido
 III. *qui non adfuerant, percontari ante di-*
cta: qui adfuerant, recordari audita.

Ὁν Καραμάλλον] olim Bathyllus pri-
 mas tulit in hac arte, & cum eo Pyla-
 des: de quibus Tacitus, Dio, Seneca,
 Iuuenalis, Suidas, alij. At postuma æta-
 te Caramallus, quæ ex vno hoc & altero
 Sidonij Apollinaris loco discas χερσίο-
 μων fuisse, non γελωτοποιόν. In Narbone;

Coram te Caramallus aut Phabaton
Clausis faucibus & loquente gestu,
Nutu, crure, genu, manu, rotatu

Toto

Toto in schemate vel semel latebat.

Vbi videtur ætatis suæ aut sane non
 multo anterioris artifices laudare, dis-
 casq. inde tēpus quo Aristænetus no-
 ster fuit, scilicet post Constantinum;
 quod & quæ mox de veteri ac noua
 Roma, probant clare. Caramalli men-
 tionem esse etiam in antiqua inscrip-
 tione Græca monuit me vir doctissi-
 mus atq. optimus P. Pithœus. Sed enim
 id in Anthologia est lib. III. vbi Leō-
 tij Epigramma;

μουσῶν δεκάτη, χερίτων Καραμάλλε τετάρτη,
 περπωλή μερόπων, ἄσπεος ἀγλαίη.

ὀμματά σοι καὶ παρὰ ποδῶν ἔμα, καὶ σφάχρα
 δάκτυλα, καὶ μουσῶν κρείσσονα καὶ χερίτων.

quod de hoc nostro Caramallo est;
 quem male crediderūt ὀρχηρίδα fuisse,
 non ὀρχηστὴν: Inducti ex primo versu,
 vbi μουσῶν δεκάτῳ cum dicit. Itaq. & in
 lemma scribendum παρὰ ὀρχηστῆς καὶ ὀρ-
 χηρίδας. Et in epigraphæ ipsius Epigrā-
 matis, εἰς εἰκόνα ὀρχηστῆ.

ἀνάπαυλα γὰρ ἴσσοι δῆς] Lucianus ἐν

R

ἔρωσι. ἀσθενὴς γὰρ ἡ ψυχὴ διωκεῖς ἀσθενῆς ἀνέ-
 χεῖ. ποθῶσι δ' οἱ φιλότιμοι πόνοι μικροῖ τ' ἐπα-
 ρῶν φροντίδων χαλαρῶντες εἰς ἡδονὰς ἀνιέσθαι.
 Itaq. bene Casaubonus, ὅτι ἀσθενῶν.

καὶ τέχῃ καὶ κάλλει] Idem Leontius
 Scholasticus de saltatrice,

Κάλλει καὶ τέχῃ πούρας ἐφελκυσμένη.

XXVII.

Φίλων ἀτυχῶν] lege, Φίλωνα τυχοῖ. Quod
 sequitur, est e Platonis Symposio; ubi
 Alcibiades, ἐφρόνῳ γὰρ ἡδὴ ὅπτι τῆ ὥρα
 θαυμάσιον ὄσον.

καὶ πολλῶν] deest forte ἀξίων, aut quid
 simile; quamuis corruptum ego potius
 locum censeo.

κάλλος ἀντὶ κάλλους] Plato in Symposio:
 κάλλος ἀντὶ κάλλους ἀλλ' ἄξιασται.

ἀδὲ δὲ ὄνησας] id est frustra & incassum
 canit. In paræmijs Græcorum: ὄνησας
 ἀδὲ δὲ. ὅπτι τῶν μάτην πονουῶτων.

ἀμουσότερα λειβήθριων] In paræmijs
 Græcorum: ἀμουσότερος λειβήθριων. ὅπτι τ' ἀ-
 μαύσων καὶ ἀπαυδύτων. λειβήθριοι γὰρ ἔστις ἀφ-
 σικῶν ὅστις ἔτε μῦθους ἀπλάως ἔτε ποιημάτων ἔτι-

νοιαν λαμβανον. λέγονται δὲ ἀμουσῶνται (ἔτι),
 ὅπτι τ' ἀπὸ αὐτοῦ ὁ τῶ ὀρφείως ἐγλύετο θάνατος.

ἢ τῶ θεῶ] scribendum, ἢ τῶ θεῶ, quod
 Spartiate. τῶ σιῶ, hoc est, ἢ τῶ θεῶ σκυρῶ.
 Fratres deos indigitavit Latinitas. Sue-
 tonius in Caligula: *Æde Castoris &*
Pollucis in vestibulum transfigurata confi-
stens sæpe inter fratres deos medium ado-
randum se adeuntibus exhibebat. Albi-
 nouanus in Consolatione Liuiæ:

Sæpe Nero in lachrymās submissa voce loque-
Cur adeo fratres, heu sine fratre, deos? [tur,
 ἔντα, φησὶν, ἀνέμος] scribe, φασὶν. Pro-
 uerbiale est. Æschylus Philocteta:

ὅστις ἔτε μίμηδον ἀνέμος, ἔτε πλεῖν ἔα.
 apud Paræmiographos, qui notant
 dici ὅπτι τῶν δυσχερῶν τῶν πεσόντων.

XXVIII.

Κοιχίδος] κοιχίδης scribendū indicat qd
 mox ait, ἐπῶνυμος τ' σχολιότηλος ἢ κοιχίς. tor-
 tuoσῆ enim cōche. Sed & id nomē mu-
 lieris meretricis Luciano ἐπαμειβῶν xv.

μεταβαίνης κοπῶν] cui non liquet le-
 gendum, μεταβαίνει κοπῶν; Mox scribe,

ἐκλύομαι ἢ τοῖς θεοῖς. ἐκλύεσθαι idem quod ἀδημονεῖν, quod in lemmate. Lucianus ἔταιρ. viiij. ἐκλύομαι, ὡς δὲ δὲ ἀπὸ τῆς ἀπορίας.

ἐν λευκῷ λίθῳ] ex Platonis Charmide, in quo Socrates λευκῆ σάθμη, quod non discerneret inter formosos, sed omnes eque amaret: à quo deinde Plutarchus, dein Gellius, & alij. Caussa prouerbio, quia ἐν τοῖς λευκοῖς λίθοις λευκῆ σάθμη ἔδεν διωάνται ἀγκυρώα, καθάπερ αἱ ἀλφά τῆς μίλτης. Itaque aiunt dici ἐπεὶ τῆς ἀδελφῆ ἀδελφῶν σημειωμένων, ἢ ἐπεὶ τῆς μηδὲν σωσιέντων. Sophocles.

ἢ μάλλον ἢ λευκῷ λίθῳ λευκῆ σάθμη,

τοῖς μὲν λόγοις τοῖς σοῖσι ἢ τεκμήριον.

Elegāter Lucillius Satyrarum xxviii. *Et amabat omnes: nam ut discrimen non facit, neque signat linea alba, sic Socrates in amore & in adolescentulis meliore paullo facie signat nihil quod amaret.* Nam ita legenda, & iungenda vti scripsi: quæ non debuerant docti alio vertere, in optimi & sanctiss. viri dedecus, scribta ipsius laudi.

τιὸν σάθμη] monueram hæc delenda, ex repetitione superiorum inculcata. Nunc magis credo eruditissimo Casaubono legenti, *τιὸν ἀσάθμητον γινώμην.* Mox legendum quod sequitur, ἐρώσης ἀπὸρρα παρὰ τῆς, vt inf. ii. xiii. καὶ ἡδὲ πάντα μιμηλῶς ἐρώσης τὰ δρωμένα πρὸ ἐκείνης.

παρὰ τῆς σῆς σφοδρότης] quid hoc sit, alij viderint. ego nullus intelligo.

ἔξ ἡσυχίας] scribe, ἔξ ἡσυχίας. recenter, defubito. Lucianus ἐν ἐρωσι. ἔξ ἡσυχίας τῆς ἐπιχειρήσεως ἢ ἡσυχίας. cui opponit, ἀλλ' ἐπαλασίας. Sicut Aristoteles ὁ ἔξ ἡσυχίας opponit τῷ ἐν τῷ πολλοῦ χεῖν. Idem Lucianus, ἐν ἔξ ἡσυχίας καὶ πρὸς ημελημένους, sine eiusdem libri. Itaque ait mentem suam ad mores Cochlidis, vt vt sunt, vt vt mutantur, versatilem ac reciprocam, fieri ad instar Penelopeæ telæ, quæ singulis noctibus redibat ad sua principia. Legendum, *παλιμῶλον.*

AD LIBRUM II.

Ad Epistolam primam.

Αλλ' ὦ φίλη] scribe, ἀλλ' ὦ φίλη πειθὸ παροῦσα σιῶεργός. Sed & tu amica Suada adsis adiutrix. Votum fuisse patet ex iis quæ sequuntur, Ἐῶτα κρὸ βίξάστω.

ἐκ πειχρὸς κρεμῆλκος] In Parcemiis Græcorum. ἐκ πειχρὸς κρέμαται παρσιμία ἔπι τῆν σφόδρα κινδυνουόντων. Theocritus Idyllio XIII.

μὴ φόνος] male addiderant distinctionem inter φόνος & ἕς, quam sustuli. ἔπικωμαζῆν, insultare; notarunt docti ex Thodorito, ἔπικωμαζῆν πῆς ἐκ κλησιαστικῆς σεωόδοις.

ἐπιαέτης] nescio an vera sit hæc lectio: certe ego crediderim legendum, ἐπιαισιν, repetitione familiari huic scribtorii. In Petronio simile est; *fateor me domina sæpe peccasse; nam ego homo sum et adhuc iuuenis.* *δοκίμω Casaubono placebat, ἐπιαισιναιέτης.*

Ἐξά δίκαι] ποτέσι, ἑάλλῃ. Mox scribe τῆ θεῶ.

καὶ οὐκ ἴσα] corruptum est. forte, καὶ ὄρασα. visa flammæ; videns faucias.

Ἐχυπερρόρυσον] voce vna, vt supra, Ἐχυναιτήσασα. Sed scribendum Ἐχυπερρόρυσον. Plato in Phædro: *περρόρυσασα φέρεται.* Est autem ex Alciphrone totus hic locus: *ὄξυς ἔστι ἔρωσ καὶ ἐλθεῖν καὶ ἀναπτεῖναι. ἐλπῖσας περρῶσαι καὶ ἀπελπῖσας Ἐχυπερρόρυσον εἴωθεν ἀπογνωσθεῖς. δὲ καὶ μέγα τῆν ἐπαρυσῶν ἔστι σόφισμα, αἰεὶ ὁ παρὸν τῆς ἀπολαύσεως ὑαφπτε μῶας τῆς ἐλπῖσι ἀφχεατεῖν Ἐς ἔρασι.*

κτ' πῶροι] scribe, κτ' πῶ παρσιμίαν. ex Luciano ad verbum, *ἐπαρ. ἀφλ. γ. ὄρα μὴ κτ' πῶ παρσιμίαν ἀπορρῆξω μὲν πῶνυ τεῖνισαυ ὁ καλώδιον.*

ἀφμῶν] Theophylactus Simocatus: *πειθάρχη χροῖα χροῖδῶν. ἔ γδ διωρεπεῖς οἱ ἀφμῶνες ἐν μετοπῶρω Ἐῶς ἀύθεσι.*

ἀναθεῖ γδ] ex Platonis Symposio: *ἀναθεῖ γδ καὶ ἀπνηθηκότι καὶ σώματι καὶ ψυχῇ καὶ ἀλλω ὁπωροῦ οὐκ εἰζῆ ὁ ἔρωσ. οἶδ' ἀνδύαθῆς.*

τε καὶ βιώδης τόπος ἢ, ἐν ταῦτα καὶ ἴζει καὶ μένει.
καταλείπεται βύφροσιν] immo σωφρο-
σινῶν. vbi non rogatur anus, casta est.
nisi si legas, τίς ἐπι καταλείπεται βύφροσινῶν;
quænam voluptas superest?

δελφίνα] In parœmiis Græcorum.
δελφίνα νήχεα δὲ διδάσκει. ὅτι τῆς ἐν ἐκείνοις
πινά παιδοτροφιστῶν, ἐν οἷς ἡσκηται.

Ἄλλὰ τῆς ποστέρων] ad verbum e
Phædro Platonis. Ἄλλὰ τῆς ποστέρων τε
συνώνμω καὶ τῶνδε χάριν ἔχων, βύφροσιν καὶ
ἴλεως, &c.

I I.

Κατ' ἐμμοτὸν καλῶν] lege, καλῶν. similis
error supra, ἐκκαλῶν, pro ἐκκαλῶν.

Ἰναὶ μὲν τοι θεῶν] formula iuramenti.
Plato in Phædro. ὁ μὲν γὰρ σοι Ἰναὶ μὲν τοι
θεῶν, εἰ βύβλει τίω πλάτανον ταῦτίω, ἢ μὲν
ἐὰν μοι μὴ εἴπῃς τὴν λόγον ἀνατίον αὐτῆς ταύτης,
μηδέ ποτέ σοι ἔτερον λόγον μηδένα μηδενὸς μητ'
ἐξαγγελῆν.

I I I..

νίκας] scribe, δίκας, causas, lites. Idem
verbū mox corruptū, δοκῶν γυμνασῆμων,

pro δίκων. Etiam legendum hic, τί οὖν
ἔπος ἔγημε, deleta σιγμῆ.

Ὀλοποιῶ] scribe, πολυποιῶ. supra vicefi-
ma secunda primi, καὶ πολυποιῶ ἕπαρ τί βῆτο
θεραπέδου. &c. xvi. πολυποιῶ ἐκκαλῶν.

μή με δικόρραφος] parodia ex Homeri
Iliad. λ.

δεινὸς ἀνὴρ ταῖχα κεν καὶ ἀνὰ τίον ἀγτίωτο.

I I I I.

ἐ καταβέβηκεν] legerim, ἐ καταβέβηκεν
ἔτως, ἵνα σε τυχόν, &c. non sic descen-
dissem, vt te quasi per transfennam vi-
derem. quæ sequuntur, aliquid simile
eam voluisse arguunt.

ἐπὶ αὐτὸν] & hoc corruptum. credide-
rim legendum, ἐπὶ αὐτῆς ὅτι ταβούσα τῆς
ῶτων κομίζουσα τίω καλπιν.

ὥστε τὸ μὲν θρηξ] malo ὡς τὸ τὸ μὲν θρηξ. ex
Platone, initio Eutyphronis, ὅτι τὸ
νόθειχα καὶ ἐ πόλυ βύβηκεν.

V.

δοκῶν εἶε] quid rescribendum sit non
video. Sententiæ conueniret δοκούσης,
Supra legendum vna voce ποθήσειεν.

Item: *ὡς γὰρ αὐτὸ τὸ πῶ δόξειε καλὴ.*

εἰς τὰ γόνατα] Theocritus,

ψυχροῖς ἐν γόνατεσσὶ κάρη μίμνοντι βαλοῖσσι.

κατὰ τὴν ἀγγλῆν] Virgilius Æn. v. II.

--- *magno curarum fluctuat aestu,*

*Atque animum nunc huc celerem, nunc
diuidit illuc,*

In partesq. rapit varias, perq. omnia versat;

Sicut aqua tremulū labris ubi lumē aënis

Sole repercussū, aut radiātis imaginē lune,

Omnia peruolit, at late loca, iāq. sub auras

Erigitur, summiq. ferit laquearia tecti.

quē imitati deinde passim Latini & Ita-

li poëtæ. Egregie Ariostus Canto VIII.

ἔρωσ ἔρωπος] lege, ἔρωσ ἢ ἔρωπος.

πολεμεῖται διακάειον] scribe, *πολεμεῖ παι-*

διακάειον, nisi si *καταπολεμεῖ*, quia iungit

quarto casui. Sed multa hic diuersa ab

vsu communi. *παιδιακάειον* habes etiam

infra Ep. VII. *ἀμύνην ἀφροδίτης* dicit, vt

quarta primi, *ἀφύη καὶ ἀπαίδου πρὸ ἀφροδί-*

της. decima *ἔρωτικῶν ἀμαθῆς*, septima se-

cūdi, *φιλήματος ἀμαθῆς*, & ἀφροδίτης ἀμύνησ.

ῥητιμῶν] lego, ῥητιμηῆς. Mox, ἔμμελα

γαρρῶν. quamuis & *γαρρῶν* ferri potest.

τῆς φύσεως βολεμῶν] scribe, *βουλεμῶν.*

Anaxandridæ versus est,

ἢ φύσις ἐβέλεθ', ἢ νόμων ἔδεν μέλει.

Apud Cyrillum II. de Trinitate. sed a-

pud Aristotelem Ethic. VII. X.

ἢ πόλις ἐβέλεθ' ἢ νόμων ἔδεν μέλει.

quod non debuit mutare Lambinus

in *ἐβέλεθε*, vt hinc vides.

ἠδέως μέλα ἔπαρον] leue mendum

turbauerat me in priori editione; nec

iuuabant docti quos consulueram

plures. At quid clarius quam scriben-

dum, *ἔπαρον*. Omina e sternutationi-

bis crebra stultæ veterum credulitatī,

quorum exempla, & discrimina re-

centere non est huius loci. Puella quia

suauiter sternutauit, in meliorem

partem accipit. & quia nihil ipsi

iucundius quam amari ab amato, pri-

imum explicat de eius memoria.

Postea audet etiam omen trahere ad

desiderium integri complexus. Hoc

enim volunt illa: *εἶθε καὶ εἰατῶν ἦδη, καὶ*

μὸ μόνον δὲ τῆς ὀφθαλμῶν, ἀλλὰ καὶ δι' ὅλων
 ἀπολαυσάμεθα τῆς σαμῆς. quomodo hæc
 postrema rescribenda esse monuit me
 cruditissimus Casaubonus.

σύμβολος] lege, σύμβολος, vt supra, δε-
 δεικὰ σύμβολον προσλαβέτω.

VI.

νέος] lege πρὸς ἐβελημείος.

ὀνοιατα] lege, καὶ ὀνοιατέ γε δικαίως ἀλλή-
 λων. sumta hæc è Luciano, ἐπαικτικῶ
 XIII. ἀλλ' ὄνοιο αὐτῆς ἀξία γε εἶσαι, καὶ γῆραι
 ὑμῶν παιδίον ὅμοιον τῷ πατρὶ. Prouerbiale
 est, & vulgatū in similibus. Idem Lu-
 cianus ἐν λαυκίῳ, ὄνοιο δὲ τῆς τῶν κελῶν γά-
 μω, καὶ ἑκοίς τὰ χέως ἡμῶν πώλους ποιεῖται. Paul-
 lo post scribendum vna voce ποθηρῶς.

καδμείας νίκης] nota parcemia Gram-
 maticis Græcis & Latinis.

VII.

Φύλαξ παρισμένη] aliter quam ille,
 quem quōdam Ioni Iuno custodem addidit.

αὐτῆ] lege, αὐτῆ λαμπάδι καὶ τόξοις.

φιλήματα γδ ἔωρα] Theophylactus Si-
 mocatus; ἐπαικτικῶν ἡδονῶν ἕδρην ἀσθενέστερον.

ἀπειτα τὰ τῆς σῶν χιλιῶν φιλήματα.

ἢ ὅ ψυχή τῆς θύρας] alia ratione ani-
 mi ianuæ oculi, quia per eos amor in
 animum se insinuat. Maximus Ty-
 rius sermone VIII. ἀμπλάω ὅ μέγιστος τῆς
 ὀφθαλμῶν προσελθὼν ὁ ἔρωτος ἐν ταῦτα ἔφη
 ὅτι θύρας τῆς ψυχῆς. Vide quæ infra fi-
 ne Epistolæ XVIII.

σὺ δὲ σῶμα] ratio Grāmatica postu-
 lat σὺ δὲ σῶμα π. Paulo post distingue-
 dum: παῦσαι πρὸς θεῶν. ὡς ἔρωσθαι δὲ καὶ ὄνειδος,
 &c. Et mox, καὶ σὺ γδ ἐκείνων δουλοβίης.

δουλοβίης] Achilles Staius v. καὶ ταῦτα,
 ἔρωτος καὶ σὺ δουλοβίης ὄν. ὅτι ἐφοβήθη αὐτὸ τὰ
 μιλώματα;

καρῶ τε καὶ σὺ] prouerbialiter. In pa-
 rocemijs Græcorum: ἐρῶ τε καὶ σὺ ταῦτον ὕ-
 κερδον ζυγόν. ὅτι τῆς ὁμοια παρόντων.

σικελὸς ὀμφακίτης] notant Parcemiogra-
 phi translatum à Siculis, qui etiam τῆς
 ἀβρώτης ὀμφακίτης ἐκλεπτον, diciq. ὅτι τῆς τὰ
 μηδινὸς ἀξία κλεπτόντων. Eleganter Tibul-
 lus in eandem sententiam:

Quid fraudare inuat vitæ crescētibus. vniis?

Vox πεδοκλήης quæ sequitur, corrupta est. Sed optime restituta ab optimæ memoriæ & doctis omnibus reuerendæ viro Fl. Christiano, σικελὸς ὀρυθακίλι-
 ὄται δοκίης. Sicuti ego ab eruditissimo Claudio Christiano filio eius accepi.

VIII.

Θεοκλήης] fere persuasum habeo Eteoclis nomen hic fuisse, non Theoclis, qui scelere in fratrem clarus, & natus ex incesto Oedipodis cū matre Iocasta; cui similis amor hic narratur. Tamen non adseuero.

ἀνέδωξ] lege, ἀναδῶξ. non enim ἀνέδωξ dicitur, vt ἀνέδλω.

ὡ μῆτερος] Apuleius Mil. x. nouerca priuignum amans; *Aduocari præcipit filium, quod nomen in eo ipso, ne ruboris admoneretur, libenter eraderet.* Nam reuerentia magna in nomine, quam expressit & Catullus.

*Ignaro mater substernens se impia nato,
 Impia non verita est diuos scelerare pa-
 rentes.*

Nā ita rectissime doctissimus Scaliger auctoribus libris: Deos parentes, θεοὺς πατεῶρες. In sermone Corneliæ ad C. Gracchum filium, ex Cornelij Nepotilibris; *Vbi mortua ero, parentabis mihi, & inuocabis deum parentem. in eo tempore non pudet te eorum Deum preces expetere, quos viuos atq. presentes relictos atq. desertos habueris.* Inuocabis Deum parentem, θεὸν πατεῶρον, ἢ μητεῶρον. quod mox pro eodem dixit, Deorum parentiū preces expetere. Nam inuocare & preces expetere, idē. Plautus Rudente;

Qui sunt qui à patrona preces mea expetessunt.

quod non fuerat mutandum. Ita votū postulare, Apuleius Florido primo.

VIII.

ᾠδὲ τῆς ὀπιτορίας] lege, ᾠδὲ τῆς ὀπιτορίας. Mox legendum, Ἀμπελίδι.

ἦ μὲ μέεξ] lege τῶ μὲν μέεξ. paullo ante vide num τηλικῶσται ὄρχον scribendum sit, an ἡλικῶσ τὸ ὄρχον, muliebri more, quod Plautus Milite, *Muliebri fecisti fide.*

X.

Καὶ εἶπεν ἄν'] immo, καὶ εἶποις ἄν'.
 καθάπερ ἑταίρω] lege, ἑταίρα.
 πῶ ἐμμευτῶ τε] lego, ἢ ἐμμευτῶ τέχνῳ,
 ἄμφω θιάσωμαι συμφωνήσας ἀλλήλων.

XI.

Ἐβελόμην] de duplici amore eleganter etiam Ovidius Amorum II. X.

ἔοικε γ' οὖν κυβερνήτῃ] Ovidius.

Errat, ut à ventis discordibus acta faselus.

XII.

Εὐβολίδης] lege, βέλιδης ἡμισιγράτω.
 ὦ γυνάι] ex Aristophanis Nubibus.
 ἔγωγ' ἄν' αὐτῇ θοιμύτιον δέκνεις ἴδι,
 παρέφασιν, ἔφασκον, ὦ γυνάι, λίαν ἀσπασῶς.
 ἐκπέμψαθε] lege, ἐκπέμψαθε τῆς
 οἰκίας ἑρῖν τι σκαρότερον ὑπομείνω. Et mox,
 ἐπὸρ' ἰγῶν.

ἔστιν δεδόχθω] lege, ἔστο, δεδόχθω, vt
 supra XXI. primi.

ἄρκις παρούσης, φησὶν] scribe, φασίν. In Pa-
 ræmijs Græcorum: ἄρκις παρούσης ἰχνη
 ζητεῖς, ὅτι τ' ἄρκων κυνηγῶν εἴρηται ἢ παρογμία.
 μέμνηται δ' αὐτῆς βακχολίδης ἐπιπαῖσιν.

XIII.

XIII.

καθίδουσα] lego, καθίδουσα ἀφείς με-
 γαράδε παροσέωλης. Mox scribo, καὶ δέξου-
 σις ἴκ.

ἐβόμην μοι] videretur scribendum:
 ἴκ ἐβόμην σοι ἅ ὦπα, ὅτε σε δεξ. vt roget
 Philonidem, num ex aurium tinnitu
 senserit fieri mentionem sui: sicuti
 apud Lucianum ἑταίρ. XIII. ἢ ποῦ ἐβόμην
 ἅ ὦπα ὑμῖν; ἀὲ γὰρ ἐμέμνητο ἢ κεκτημένη με-
 ἅ δακρύων. Sed malo, ἐβόμην μοι ἅ ὦπα,
 sine negatiua: quod solet accidere a-
 mantibus. Sappho: βομβῶσι δ' ἀκοαί
 μου. ex qua Catullus:

--- sonitu suo pte Tintinant aures. ---

XIII I.

ἀλλάλακτος] omnino scribendum,
 ἀδ' ἀλλάλακτος.

αἰ τ' ἴδ' ἐρώτων] scribe, ἐρώντων. Aman-
 tium ira amoris integratio est.

XV.

Χρῦσις] lege, χρῦσις. Comicis notum
 nomen.

XVI.

ὡς εἶδ' ἰδῶν ποτε] Eadem verba in Al-

ciphronē. τίω δ' ἡμετέρον οἰκίαν ὡς ἄδ' ἰδῶν
 παρ' ἑτέρῳ πρῶτον ἔρχη.

Φρύπη πᾶμφιλε] ex Luciano ἔταιρ. xii.
 Φρύπτε, ὦ λυσία, παρ' ἐμέ, καὶ καλῶς, ὅτι μήτ'
 ἀργύριον ἤτησά σε, μήτ' ἀπέκλεψα ἐλθόντα, ὡς
 δὸν ἔπειρος, εἰπούσα. ἀλλ' ὡς ἄρ' ἀρχῆς ἀμι-
 ατον, ἀξυμβολον εἶσε διξάμην. Vnde vides
 melius hic legi ἐλθόντι quam ἐθέλοντα.

ἐγὼ διέφθιρας] Et hæc ex eodem Lu-
 ciani dialogo: σὺ, ὦ Γόεσσα, διέφθιρας αὐ-
 τῶν, ὑποφάρα πῶσα, καὶ τὸ τοῦ ἐμφάνισσα. ἐ-
 χρῆν δὲ μὴ πᾶν αὐτὸν ὑλοῦν. ὑποφάρα γὰρ
 ἀμαθιανόμοιοι γίγνονται. πᾶν, ὦ τράλαινα δα-
 κρῦσσα, καὶ ἴω μοι πέλιθης, ἀπαξ ἢ δις ἀπόκλει-
 σον ἐλθόντα. ὅτι γὰρ ἀνακαμόμοιοι αὐτὸν πᾶν,
 καὶ ἀντίμεμητότα ἀληθῶς.

ἡ λαίμαρξ] λαίμαρξ, πορνύβη. Scholiastes
 Aristophanis.

XVII.

Φάσκων] scribe, ἔφασκον. Spartana-
 rum hortamenta liberis euntibus ad
 bellum, ἢ τὰν ἢ ὅτι τῶ. Idem paruulis
 recens natis & in scutum impositis ad-
 clamatum notant.

ἢ τῶ φων ἢ γάμον] vt supra Acontias. x.
 ἢ τῶς ἐξ, ἢ τῶς κῶσοι] τῶς ἐξ, πῶ τε λῆ-
 κην δηλοῖ, τῶς κῶσοι, πῶ τε λῆ ἢ τῶν. nam illis
 tres cubi; tres vniones, qui minimus
 iactus; contra summus & νικητήριος βό-
 λος, ter sex. Vide Æschylum Persis, Eu-
 stathium in Iliad. π. & Paroemiogra-
 phos.

XVIII.

Πλασα μῶν] lege, πλασα μῶν. Similem
 huic fallaciæ habes in Luciani Phi-
 lopseude.

ὅ γὰρ ἀνθρώπος] omnino aliquid deest.

ἢ ὡς εἰργων] ὡς εἰργων pro magis, vt
 Latinis curiosos, notauerunt iamdu-
 dum docti ex Actis Apostolorum, &
 ex Horatio. Habes & curiosas visio-
 nes pro magicis in D. Augustino Con-
 fess. x.

ἢ ἀνθρώποι] lege, ἢ. & mox, εἰεανθῆτο.
 Paullò post velim, ἢ ὑποκρίσιν πῆσου μῶν.
 vel τίω ὑποκρίσιν τῶ ἀνθῶ πῆσου μῶν: fidem
 factura simulationi.

ἀργεῖδων] ἀργεῖδες, argenteæ phia-

λα, vt χρυσίδες aureæ. Aristophanes, Athenæus, Pollux. legendum autem, καταπέπωκε.

Ἐδρώμα] lege Ἐδρωμάα.

ὁ κρῆς τῆ ἰατρικῆς] ὅτι τῆς ἐν οἷς διαφέρει, ταῦτα φέρει παρὰ τοὺς μένους, ἐπειδὴ ναυτικῶτατοι οἱ Κρήτες ἐγίνοντο. Parocmiæ Græcæ.

πατῆρος γυμνῶτες] In Parocmiis Græcorum, γυμνῶτες πατῆρος, ὡς τῆ σφόδρα σφόδρον.

μυεία] lege, μυεία. πενία μυεία, ingensegestas, vt σπουδή μυεία, Luciano; διαφορῆς μυεία, Platoni. Mox pro παφρονήκασι malim ὡς φρονήκασι.

Ἐς ἰγῆας] quis non videt scribendum, ἰγῆας; ἰγῆας, amatorix illecebræ, & philtæ. Theocritus, Xenophon, Apuleius; alij passim. Paulo post legendum, ἢ μὲν πλασματὶ σὺ φρονος ἢ ἢ ὁ δὲ &c.

XVIII.

παρὰ τῆς ἀφροδίτης] scribe, παρὰ τῆς ἀφροδίτης.

παρὰ θυράων] lege, ἢ παρὰ θυράων ἀκρόασι καὶ κωματῶν ὑπερμυθῶν. hoc postremum

Casaubonus malebat, ὑπὸ ἑμῶν ἀφροδίτων. ἰατρικῆς δὲ] ex Platonis Lyfide, vnde & habet τῆ ἰατρικῆς τοῦ ἰατροῦ nomen: ἰατρικῆς δὲ καὶ ἀπὸ μίθου τῆς γυνώσκουσας, τῆ πατρὸς ὀνόματος.

τῆ τοῦ φιλῆμα] supra Ep. vii. ἐγὼς μὲν τῆ σόματος ἢ καρδία, ἢ δὲ ψυχὴ τῆ θυράων. Plato: τῆ ψυχῆ ἀγάθων φιλῶν ὅτι χεῖλεσιν εἶχον. ἢ ἄλλο τῆ ἢ τῆ μὴ ὡς ἀφροδίτη.

Et ex eo ille apud Gellium: Dum semihulco suanio, &c. Lucretius:

Adfigit auide corpus, iunguntq. salivas
Oris, & inspirat pressantes dentibus ora:
Nequiquā: quoniā nihil inde abradere
possunt,

Nec penetrare & abire in corpus corpore toto;

Nam facere interdum velle & certare videntur &c.

Achilles Statius lib. ii. παρὰ δὲ τῆ πέρμα αὐτῆς τῆς ἀφροδίτης ἢ γυνὴ ἰατρικῆς πέφυκεν ἀδελφῆς ὑπὸ καυματοῦ ἢ ἰατρικῆς. τῆ δὲ ἀδελφῆς σὺ πινόμετι ἐρωτικῶ μέλει τῆ τῆ σόματος χεῖλεσιν ἀφροδίτη σιωτῆ χεῖλεσιν πλατω-

κέρει τῷ Φιλήματι, καὶ ζῆπου ἢ κεταβέωσιν
 κέρει, ὅρα σφί τε σὺν τῷ ἄδματι ὁ Φίλι-
 μα, καὶ μετ' ἐπέτα, καὶ βάλθη τὴν καρδίαν.
 ἢ δὲ Ἐραστὴν τῷ Φιλήματι πάλλαται. εἰ δὲ
 μή τις ἀλλοτρίοις ἢ δεδιδμή, ἢ κελουήσιν
 ἀλ' καὶ ἀνείλκυσιν ἀντιῶ τῶν Φιλήμασι.

XX.

Τὴν δ' ὅτι σὺν τῷ παρομιᾶδης λόγῳ. Lu-
 cianus ἔταρ. Ἐ μὲν ὄμα ἢ δ' ὅτι σὺν τῷ ῥήσι.
 Ælianus, Athenæus, Laërtius. quis
 diuersæ causæ huius sermonis. mihi
 verisimilior visa, quæ à præciso respō-
 sō Scytharum ad Darium, quem nihil
 quam flere iusserunt.

εἰς πῦρ ξαίνης] Grammatici Græci; εἰς
 πῦρ ξαίνης, παρομιμακὸν ἐπὶ τῆς καὶ ἢ αὐτῷ π
 ἀποσπίντων μέτῳ ἢ λεγόντων.

γύρραθον φυσᾶς] variant paroemiogra-
 phi; quidam γύρραθον explicantes κλύου,
 εἰ ἢ τῶν κλέτους καὶ δαιμονιώδεις εἰσεῖσι. alij,
 ὁ δίκτυον. quod malo sequi, quia in
 iisdem inuenio paroemiam, δίκτυον φυ-
 σαῖ. At id quod sequitur, ἀπὸ γῶ πάντα
 τῶν κέρει, retinuiimus fere in sermone

vulgari, quum irritum & frustra ope-
 ram infumentem hominem dicimus
 festuca clauum adigere.

ὡς ἀτεράμων] Plutarchus symposiac.
 Ἐν αὐτῷ καὶ σκληρῶν ἀνδραποδῶν μεταφο-
 ρῶν κεραισφόρον καὶ ἀτεράμωνα ἰατροσηρόβου.
 ζῶρη θήτω] lege, ζῶρη θήτω. Et mox, ἐκ-
 διδασκετε. Item, ἀσπρώτης. item, ἀξιοῦντες,
 ἄς γδ λύκοι] vetus poëta apud Plato-
 nem Phædro:

ὡς λύκει' ἄρια φιλοδοῖ, ὡς παῦδα φιλοδοῖσι ἐ-
 ρεσά. quem versum rescribes integrum
 in Paroemiis Apostolij, vbi tantum
 pars eius posterior. Menander:

λυκοφιλοῖαι μὲν εἰσιν αἱ ἀφ' ἀλλήλων.

Mox legendum, ἢ ἑαυτῶν δ' ὅτι πληρώσετε.
 τῶν ὄρκων] passim amatoria iuramen-
 ta irrita. Plato in Phædro. In Paroe-
 miis Græcorum, ἀφροδίσιος ὄρκος ἐστὶ
 ἐμποίνιμος. ἐπὶ γδ τοῖς ἐρωτικῶν ὅρκων ἐμύθηται
 οἱ θεοὶ ἐκ ὀργίζονται.

λύκος οἶον χαρών] prouerbialiter de ijs
 qui irriti abeunt voti sui, λύκος μετ' οἶον
 χαρών. Lucianus ἐν ἀλκων βυόμ. εἰσὶν οἶον

μαίτιω λύκος χρωὼν πῶσα μικρόν. In paroemiis Græcorum. λέγεται δὲ λύκος ἐπειδὴ ἀρπάσσει ἡ βέλῃται, καὶ λυώτα πῶσα γίνεσθαι ἐπι αὐτῷ. ὅταν δὲ μὴ λάβῃ ὁ πρῶτος αἰσθῆται, καὶ κενὸν αὐτὸν χρωὼν φασί. ἐπὶ τῶν σκελεπίζοντων χρηματίζεσθαι, δὲ μὴ τὸ μόνον δέ. Apuleius in Apologia. *Verum, ut dij voluere, quasi caeca bestia incaustum hianit.*

XXI.

Κατὰ πλὴν παροιμίαι] χεῖρες γυμναί in Græcorū paroemiis duplici respectu, ἢ τοι ὅτι δεῖ ἀφιδῶς καὶ φανερώς χρῆσθαι, ἢ ὅτι οἱ ἀχάριστοι δὲ ἐαυτῶν κόσμον ἀφῆρηται. Legendum mox, ἀδδῶλοι.

ὄφρῆς μύχνα] ex Theocrito Idyl. xxiiii. καὶ λυκὸν δὲ μέτωπον ἐπὶ ὄφρῶσι λάμπει μύχνας.

ὦ μέλιστα ἐμέ] vlcus, cui non medeor.

γανυμῆοις] Plato in Phædro : ὅτι ἐμὴ ἐδδῶκεις γανυμῆσθαι ἀπὸ τῆς λέξεως.

πρῶ] scribe, πειρῶ. ne tenta euellere e meo corde.

XXII.

πρῶσι μὲν τεύοντα] scribe πρῶσι μεβατεύοντα.

τῶ. ἐμβατεύον, idem quod ἐμβαλῶν. vnde ἐμβασικοίτη. Incubus: quod nomen cynædo apud Petronium, & in eo iocus, quod promisso incubo repræsentetur cynædus cui id nominis, sicuti in Carpo sciffiore apud eundem Petronium. Nam cynædi sane alij ab incubis.

πρῶτελῶς συγχεόντα] Propertius:

*Apparent non ulla toro vestigia presso,
Signa voluptatis non iacuisse duos.*

Petronius. *Ego ne suspicioni relinquerem locum, lectulum vestimentis impleni, vniisque hominis vestigium ad corporis mei mensuram figuravi.*

ἔωθεν] ita legendum. mane tradere Triumviris. Mane, id est, crastino matutino: ut vesperi, est hesterno vesperi. Xenophon Hellenic. iii. καὶ ἦ ἔσπερος σκελεπίζοντος αὐτῶν. heri vesperi. In Apuleio & in Plauto eodem modo. In hoc etiam matutinum pro crastinum, si modo recta est lectio quæ in plerisque libris, Menæchmis: *Inde usque ad diurnam stellam matutinam po-*

tabimus. Et inde origo vocabuli nostri Gallici, *demain*, & Italici, *domani*, quo crastinum exprimimus. *Main* antiquo sermone nostro, mane, quod nunc *matin*. Qui fuerint Athenis οἱ Ἐνδεα, notum. Pro ijs Triumviros, Romanorum more expresso, quod solitum antiquis & probis interpretibus. Apuleius de Mundo; *Hic ad minutiam frumentatum venit*: quod Aristoteles dixerat, ἡ καὶ εἰς τὸ πρυτανεῖον ἐπισημαίνουσι, quia victus quibusdam e prytaneo publice Athenis, sicuti plebi e Minutia Romæ. *Τοιχωρύχου* perfossorem vocant Plautus & Apuleius. In fine scribe, τῶν φυλάξω. Cetera desunt.

Animaduertenda.

Pag. 3. li. I. scribe, ARISTÆNETI.

4. 2. ἀγγλιω λυκόπαται. Nemo est qui non videat corruptum locum, & statim iudicet rescribendum, ἀγγλιω λυκόπατον. Sed aliud latet, rescribendumque, ἀγγλιῶσαι λυκόπαται. Nam vt supra dixit, τὸ δὲ μέλαν αὐτῶν, αἱ κόραι λυκόπαται: ita nunc prorsus simili constructione, τὸ δὲ μέλαν αὐτῶν, αἱ γλιῶσαι λυκόπαται. Γλιῶσαι, pars oculi, quam plerique eandem volunt esse cum pupilla, quæ est κόρη. Pollux, πῶ τῆς κόρης αὐγίω. noster, vt vides, τὸ κύκλω λυκόν. nota dubito quin hæc emendatio doctis omnibus certissima videatur.

22. 12. ἀκροχειρίζουσι. 14. εἰς ἑαυταὶ παροικ. 15. αὐτῆ.

24. 1. ἀναργυρον.

28. 6. ἡδῆ.

31. 23. lampada.

32. 1. δυσύχημα. ( )

35. vlt. decore.

45. 22. Acontio nubam.

49. 2. propediem.

59. 16. conditionem.

60. 15. ἡπῶν.

62. 1. in margine, ἵκοντο. ( )

67. 18. ediceret.

70. 11. κισσαίωματα.

72. 17. ὡς ἐπαφροδίτης.

73. 19. eius.

76. 18. πόλεων. ( )

84. 3. θατέρω.

92. 8. βελπίων.

95. 6. puerum venustum. vlt. Pythiadem: nam.

104. 9. in marg. ἐδάκρυε τε.

108. 3. ἠπάρμαι.

109. vlt. antistes.

112. 15. in marg. ὀπελδοῦσι.

115. 13. ferre iuuenis.

129. 11. fietque.

(***)

130. 22. δάπτου.

139. 13. doctæ.

140. 12. καρτερεῖ. 13. λιασ.

143. 19. delicit.

145. 15. instabili.

148. 5. ΝΕΟΣ ΥΠ'.

(***)

150. 3. νυῖ. 8. πόν.

154. 6. κεκτημένη.

162. 1. πρεσβεῖαν. 3. & 7. pro πλὴν, credo legendum
primo loco πόν, altero πλώ. erroremque natum ex
notis male intellectis ab exscribto.

171. 11. nequid.

173. 8. quodammodo.

174. 15. ἕκαπσελῶ.

177. 21. dissoluturam.

186. 9. νέος.

(***)

190. 9. ἐκδιδάσκειται.

192. 14. πᾶσιν.

207. 21. ille prior Apuleij.

227. tres primæ lineæ loco motæ sunt, post septimam
rescribendæ.

242. 19. Syphax. vlt. καὶ μενῆ.

259. 19. quod.

262. 14. Theodoro.

268. 6. σύμβουλον.

